

ПАТРИША ХАЙСМИТ БЕЗ МИЛОСТ

Превод от английски: Бисера Георгиева, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Местността край двуетажния дом на Сидни и Алисия Бартълби, както впрочем и цялото графство Сафък, бе равна като длан. На двайсетина метра от къщата минаваше павирано шосе с две платна; няколкото млади бряста, обрамчили едната страна на разкривения плочник отпред предпазваха донякъде от шума, но трийсетината метра подивял, рошав жив плет срещу тях, осигуряваше по-надеждна защита. Затова Сидни не го подкастрираше. Моравата пред къщата бе не по-малко занемарена. Тревата растеше на кичури, а между тях прозираха петна зеленикавокафява пръст, като че тайнствени кръгове бяха изгризали растителността. Градината отзад се радваше на малко повече внимание. Освен зеленчуци и цветя, там имаше декоративно езерце, в средата на което Сидни артистично бе струпал купчина интересни камъни, но златни рибки не успяха да завъдят, а двете жаби, които пуснаха вътре, очевидно бяха решили да отидат другаде.

Едното платно водеше към Ипсуич и Лондон, а другото към Фрамлингъм. Не беше ясно докъде се простира имотът зад къщата, защото нямаше никакво видимо разграничение — сливаше се с този на съседа, чийто дом се криеше от погледа. Семейство Бартълби живееше уж в Бликъм Хийт, но същинското селище се намирате на около две мили в посока Фрамлингъм. Вече година и половина обитаваха тази къща — откакто се бяха оженили. Може да се каже, че тя бе сватбен подарък от родителите на Алисия, макар че хиляда от броените три хиляди и петстотин лири, бяха на младоженците. Почти нямаха съседи, мястото бе оскъдно заселено, но Сидни и Алисия имаха свои професионални интереси: той пишеше, тя рисуваше и така си прекарваха дните. Все пак, бяха успели да открият приятели, разпръснати по къщите чак до Лоуистофт. За обуцар или китайски туш се налагаше да пътуват пет мили до Фрамлингъм. Къщата до тях бе необитаема и те подозираха, че е заради нейната усамотеност. Двуетажна и сурова на вид, с фасада от дялан камък и прозорче в триъгълното поле под двускатния покрив, отвън тя изглеждаше по-

добре от тяхната, но бяха научили, че вътре е доста занемарена, защото последните обитатели били възрастна двойка, без средства за нововъведения и подобрения. Къщата бе на около двеста метра от тяхната и Алисия обичаше от време на време да поглежда нататък през прозореца, макар и да знаеше, че е празна. Понякога тя възприемаше пустотата като географско измерение, сякаш Сидни и тя бяха захвърлени на края на света.

Разбра от Елспет Крег, който живееше в Удбридж и познаваше господин Спарк, собственика на агенцията за недвижими имоти, че някоя си госпожа Лилибанкс, е купила къщата. Елспет ѝ каза, че била възрастна дама от Лондон и изрази съжаление, че няма да имат удоволствието да се радват на млади съседи.

— Госпожа Лилибанкс се нанесе днес следобед — възбудено съобщи Алисия една вечер.

— Хм, видя ли я?

— Видях я отдалеч. Доста е възрастна.

Сидни знаеше. И двамата я бяха зърнали преди месец, придружена от служителя на агенцията. След това идваха работници, чукаха, удряха, сноаха из мястото — и ето, тя е вече тук. Изглеждаше около седемдесетгодишна и непременно би изразила негодувание от шумни летни веселби в задния двор. Сидни съсредоточено разбърка две мартинита в стъклена каничка и старателно ги разля в чашите.

— Искаше ми се да я посетя, но там имаше хора и си помислих, че ще останат да нощуват.

— Хм! — Сидни приготвяше салатата, обичайното му задължение преди вечеря. Той механично забърса с ръка металното шкафче за подправки, преди да отвори лепкавата вратичка и да извади горчицата. После разсеяно се изправи и удари глава в скосената полица.

— Да ти се не види макар!

— О, скъпи — промърмори Алисия; защото вниманието ѝ бе приковано към баницата с месо и бърбечета във фурната.

Беше облякла светлосини панталони, тесни като джинси, цепнати клинообразно при глезена. Синята дънкова риза бе оригинална „Маккой“, изпратена от една приятелка американка. Правата ѝ руса коса небрежно се спускаше почти до раменете. Лицето

й бе хубаво, слабо и нежно, а очите — сиво-сини и раздалечени. Алисия рисуваше в задната стая на горния етаж.

— Сигурно ще отида утре — продължаваше тя относно госпожа Лилибанкс.

Мисълта на Сидни витаеше далеч, далеч — в Лондон, при Алекс, с когото бе прекарал следобеда и той възнегодува от натрапливото нахлуване на тази Лилибанкс в техния свят. Защо Алисия не го попита как е прекарал следобеда, как върви работата му? Понякога сякаш умишлено въртеше на някоя тема, която му бе досадна. Ето защо сега не й отговори.

— Как мина днес в Лондон? — попита Алисия едва когато седнаха край масата в трапезарията.

— О, все същото. Лондон си е на мястото — каза Сидни с пресилена усмивка. — И при Алекс нищо ново. Искам да кажа, без интересни попадения.

— Аз пък си мислех, че тъкмо днес сте се развихрили.

Сидни въздъхна с прикрито раздражение, въпреки че много му се щеше да говори за това и само за това.

— Да, така беше, имах една идея, но не потръгна — сви рамене той.

Третият сериал, излюпен уж с общи усилия, но повече от страна на Сидни, отколкото на Алекс, който просто правеше телевизионната версия, бе върнат миналата седмица и от последния купувач в Лондон. Три или четири седмици трепане, най-малко четири пътувания до Лондон и четири пъти работа с Алекс, подробен сценарий и първата шейсетминутна част бе написана, подвързана и изпратена на един, двама, трима вероятни купувачи. Всичко това да отиде на вятъра, а и днешният ден като сложиш в общия сбор... Седемнайсет шилинга за едnodневна разходка Ипсуич — Лондон, прибави пропилените осем часа и физическата енергия, сметни и потискащото чувство да наблюдаваш как мудната Алексова мисъл преминава сред лепкава тишина като облак по мрачното му едро лице, и после едно „а-а, не, това не става“. В края на такъв ден ти се иска да си оскубеш косите, да захвърлиш пищещата машина в най-близкото дeре и да скочиш след нея.

— Как е Хити?

Хити бе съпругата на Алекс, русо, кротко момиче, изцяло отдадена на грижи за трите им деца.

— Нормално.

— Обсъждахте ли новото хрумване, за човека върху танкера? — попита Алисия.

— Не, скъпа, та нали точна това ни върнаха днес.

Как бе възможно да забрави, чудеше се Сидни, след като бе изчела всичко, ред по ред.

— Не помня дали ти споменах новата си идея, за татуировката. За един човек, който си направил татуировка — същата, като на друг, когото пък мислели за умрял.

Сидни нямаше сили да навлиза в подробностите на твърде увъртяната история. Те си имаха един главен герой, ченге, нарекли го бяха Ники Кембъл. Обикновен млад човек, имаше си приятелка, работеше. Та той непрекъснато попадеше на престъпления, разкриваше мистериозни случаи, залавяше опасни крадци, побеждаваше в страховити юмручни схватки и престрелки.

Но и тези разкази, както всичко друго, биваха непрекъснато отхвърляни. Алекс не се отчайваше. Той бе уверен, че един ден ще успеят и усилията им ще бъдат възнаградени. Преди две години в телевизията бяха приели един негов сценарий, оттогава той бе написал пет-шест, но уви, късметът го напусна. Това бяха едночасови драми, а той бе убеден, че сега телевизията се нуждае от хубав сериал. Добре че работеше в издателство, но не такъв бе случаят на Сидни, чийто последен роман никой не купуваше, въпреки че имаше два издадени в САЩ преди няколко години. Можеше да разчита единствено на стоте долара месечно, които му се изплащаха четири пъти в годината; след смъртта на чичо си бе наследил малко акции. С тях, и с по-осезателния приход на Алисия от петдесет лири, успяваха да се издържат. Купуваха маслени бои и платно, хартия, ленти и индиго — оръдията на занаята, от който не получаваха почти нищо в замяна. До този момент Алисия бе спечелила пет лири от рисунките си, но тя не смяташе заниманията си за сериозен източник на доходи, което не можеше да се каже за Сидни. Не си позволяваха никакъв лукс, освен цигари и пиене, но точно това е толкова скъпо в Англия, че да си го позволяваш бе лукс равен на лудост, все едно да гледаш как банкнотите от десет лири се превръщат в тютюнев дим и винени пари. Взеха телевизор под наем от

един магазин във Фрамлингъм. Повечето англичани постъпват така, защото новите модели се появяват едва ли не през ден. Сидни оправда разхода за телевизор като каза, че му бил необходим за работата с Алекс.

— Ще продължиш ли да се мъчиш с Алекс? — попита Алисия, забола хапка на вилицата си.

— А какво друго ми остава? Мразя да пиляя времето си в Лондон, като днес например, но ако пробием... — Заслепи го внезапен гняв, почувства дълбока омраза към всичко, към къщата, дори към Алисия. Искаше да говори за друго, да изтрие от паметта си всяка дума и мисъл, които го бяха споходили днес, да забрави Алекс и проклетите сюжети. Запали цигара тъкмо когато Алисия му подаде салатата и той отсипа по навик.

Новият ден ще го завари пак да преработва сценария, мъчейки се да направи нещо по-добро от кухите идеи, които Алекс му бе сервирал днес. В края на краищата не Алекс, а той трябваше да измисля всичко, у него се раждаха идеите.

— Скъпи, не забравяй боклука тази вечер — каза Алисия с толкова благ глас, че Сидни би се изсмял, ако бе в по-добро разположение на духа, или ако имаше кой да чуе.

А може би Алисия това и целеше, да го разсмее, поне да се усмихне, но той само кимна разсеяно и мисълта му се завъртя около боклука, сякаш бе кой знае колко важно. Боклукчийската кола минаваше веднъж на две седмици и наистина щеше да бъде неприятно, ако забравеха да го изнесат в края на пътя. Тяхната кофа, смешно малка за количеството боклук, си стоеше винаги там, но в нея хвърляха само празни кутии и бутилки. Хартиените отпадъци изгаряха, обелките от зеленчуци и плодове събираха на купчина за торене, обаче купуваха и много готови храни, не само портокаловия и доматения сок, така че в края на двете седмици имаше грамада от празни опаковки, които стояха дни наред в градинската пристройка, наредени в два пълни кашона. По правило, предната вечер се изсипваше проливен дъжд, Сидни ги влачеше през кишавата кал и се молеше да не се разкиснат до сутринта.

— Противно е да те притеснява боклукът, както става в английската провинция. Какво толкова срамно има в боклука? Да не би да мислят, че хората не ядат?

Алисия спокойно се приготви да защити родината си:

— Срамно ли? Кой е казал такова нещо?

— Никой, но те карат да се чувстваш така — също тъй неотстъпчиво отвърна Сидни. — Като минават рядко, превръщат събирането на боклук в изключително събитие, направо ти го натрапват в муцуната. Както и ограниченията в продажбата на алкохол. Затварят кръчмата под носа ти и затова ти се допива повече от всякога. При следващия удобен случай изливаш в гърлото две-три чаши, вместо една.

Алисия защити късото работно време на кръчмите и отбеляза, че употребата на алкохол действително била намаляла. Тази дискусия, провеждана не за първи път, продължи близо още две минути и остави у тях по-скоро раздражение, отколкото чувство за постигнато съгласие. Алисия изпитваше по-малко неприязън, раздражението ѝ бе по-скоро преструвка. Тя обичаше родния си край и неведнъж ѝ бе на устата да му каже, че може да си върви, ако тук не му харесва, но още не го бе сторила. Често подкачаше Сидни, дори и по такъв болезнен за него въпрос, какъвто бе писането. Позволяваше си да му опъва нервите, защото според нея имаше много лесен изход: Сидни трябва да се отпусне, да почива повече, да усети своята същност и щастието в себе си, тогава да пише за всичко, което му е на сърце, а купувач непременно ще се появи. Сидни бе чувал нейната теория неведнъж и дважд, доводите му против бяха все едни и същи, по мъжки сложни — колко непосилна задача е мисленето въобще, още повече съобразяването с изискванията на пазара.

— Но нали затова решихме да живеем в провинцията, да сме спокойни и ведри? — Алисия бе споменавала това на няколко пъти, но то се оказваше чисто наливане на масло в огъня, Сидни незабавно избухваше и питаше, дали тя си въобразява, че пасторалното ежедневие с хилядите му неудобства е по-благоприятно за освобождаване от напрежението, отколкото ако живееш в Лондон, дори в малък апартамент. Вярно, наемите в Лондон бяха високи и растяха непрекъснато, но истинската причина да се настанят тук бе, че Сидни обичаше селския пейзаж, обичаше да ходи без вратовръзка и със стари панталони, да си поправа оградата и да рови из градината. Всъщност, той трябваше да продаде труда си, поредицата, която пишеше с Алекс, или романа, с който все още се помайваше. Алисия бе

на мнение, че вече е отделил предостатъчно време за този роман и би трябвало досега да го е предложил на всички издателства в Лондон. Той бе представил ръкописа на шест издателства, включително и Нърдж Прес, където работеше Алекс, както и на три в САЩ. Бяха го отхвърлили, но Алисия бе чувала за книги, предлагани по трийсетина пъти, та и отгоре, преди да бъдат одобрени.

Тя миеше чиниите и от време на време завърташе очи към Сидни, който крачеше нагоре-надолу, нахлузил старите си панталони минутка, след като се бе прибрал. Беше занесъл боклука и оглеждаше градината във вечерния здрач, навеждаше се да отскубне по някое буренче.

Сидни не откъсваше поглед от самотната бяла светлинка в горния ъгъл на отсрещната къща. Госпожа Лилибанкс или си ляга с кокошките, или пести електроенергия, а най-вероятно и двете, мислеше си той. Беше необичайно, че така близо има друго човешко същество, което би могло да го вижда, макар и неясно, как обикаля сега из задния двор. Никак не му беше приятно. Изведнъж осъзна, че любопитството му не е свързано с осветения прозорец, нито с госпожа Лилибанкс, а с него самия — дали тя не надзърта да го види? Нищо не се забелязваше, двете жълтеникави ленти на завесите прикриваха декора зад тях.

ГЛАВА ВТОРА

В същия този миг, 9:17 ч. вечерта, госпожа Лилибанк не мислеше за спане, въпреки изключително напрегнатия ден. Наместваше нощното шкафче до леглото си и разсъждаваше дали да окачи над камината картината с изглед от Кан (рисувана преди близо петдесет години по време на сватбеното ѝ пътешествие) или натюрморта, ябълки с бутилка вино, сътворен от нейната приятелка Елси Хауъл (умряла преди дванайсет години) специално за Лондонския апартамент, където госпожа Лилибанк се бе преместила след смъртта на съпруга си, Клайв Лилибанк. С бавни движения тя постави кошничката за конци в най-горното чекмедже и подреди посребрения гребен заедно с четката за коса върху скрина. Усети, че работата вече не ѝ спори поради натежалата умора, но изпитваше особена радост и удовлетворение, затова не ѝ се спеше. Искаше по-дълго да остане с това приятно чувство. Колко странно, мислеше си тя, пак да подрежда дом, след като го бе правила поне два пъти през дългия си живот. Работата на съпруга ѝ изискваше да пътуват, но този дом щеше да бъде последното ѝ жилище, тъй като най-вероятно нямаше да е за повече от две години. Имаше болно сърце и вече бе изкарала два инфаркта. Лекарят откровено ѝ каза, че третият ще е фатален. Тя ценеше откровеността, дори и в такива случаи. Имала бе щастието да живее дълго, доста дълго, и бе готова за края, когато и да настъпи.

Дръпна завивките от леглото, което госпожа Хокинс бе приготвила за нея същия следобед и отиде в банята да вземе двете хапчета, неизбежен ритуал преди лягане, после заслиза по стълбата, като се опираше здраво на перилата. Опипа с ръка непознатите още стени, запали лампите, взе си фенерчето, излезе в малката, запусната градина и откъсна няколко теменужки. Сложи ги в обикновена стъклена чашка и ги отнесе в стаята си — върху нощното шкафче. След това си изми зъбите, отпред не липсваше нито един, но бе извадила шест кътника.

Но сънят не идваше. Мислеше за дъщеря си Марта в Австралия, за внучката си Приси в Лондон. Какво ли прави? Вероятно говори с приятелите си, насядали по пода в апартамента, с по чаша червено вино: „Знаете ли, днес изпратих бабчето на село? Не мислите ли, че обичната ми баба си е загубила ума? Старица като нея, сам-самичка на село!“ — каза Приси, тайничко одобряваща нейното решение, но неуверена в приятелите си, и навярно, иска да я защити от излишни приказки. „Госпожа Хокинс ще прескача всеки ден, Приси, дори за неделния чай. След като умра, къщата на село, знаеш, остава за теб“ — ето това бе казала на внучката си госпожа Лилибанк днес следобед. Усмихна се в тъмнината. Самотата не я тревожеше. Добрите хора никога не са самотни, си мислеше тя, а и къде ли не беше живяла по света — не се плашеше. Госпожа Хокинс искаше да я представи на няколко семейства в околността, за които бе работила преди. Това я трогна до сълзи. Съседите отсреща били млада двойка, според господин Спарк, тук се нанесли неотдавна. Госпожа Лилибанк мислеше да ги покани на чай в близките дни. Налагаше се да прескочи до Фрамлингъм през седмицата, за да си купи разни дреболии от сорта на кърпи за чинии и прът за пердета. Това означаваше такси до Бликъм Хийт, а след това автобус. Фрамлингъм, така наричаха тук Фрамлингъм в доброто старо време, а може би селяните наоколо още го наричаха така.

На следващата сутрин около единадесет, госпожа Лилибанк бе изпила чая си, почина малко на дивана и тъкмо бе започнала да разчиства кухнята, когато я посети Алисия Бартълби. Носеше чиния с портокалов кейк, загърнат с книжна салфетка.

След като се представи, Алисия каза:

— Искаше ми се сама да приготвя нещо, но така и не успях. На едно място в Ипсуич правят вкусен кейк, купих го оттам.

Госпожа Лилибанк я покани да седне, изрази задоволство, че вижда младата съседка толкова скоро след нанасянето си и каза, че тя самата се питала кога ли ще се срещнат.

Алисия не искаше да сяда.

— Бих желала първо да разгледам къщата, ако нямате нищо против. Не съм влизала вътре.

— Така ли? Защо не, заповядайте. — Госпожа Лилибанк пристъпи към стълбите. — Мислех, че сте видели и тази, преди да

купите вашата.

Лицето на Алисия грейна в широка усмивка.

— О, казаха ни, че имало много работа по нея, да се сменя канализация и разни други неща. Решихме да вземем нещо, което може да мине с дребен ремонт. Изразходваме парите си пестеливо, понякога се налага да броим всяко пени.

Къщата имаше по три стаи горе и долу, плюс нова баня. Госпожа Лилибанк обясни, че мебелите са пренесени от лондонския ѝ апартамент, и по техния брой и качество Алисия заключи, че стопанката е доста заможна.

— Сама ли ще живеете? — попита тя.

— Да, това не ми пречи, напротив, харесва ми — бодро отвърна домакинята. — Цели петнайсет години, откак не съм била на село. Последната ни къща, живеехме там със съпруга ми, беше в Съри. Сега бих искала отново да вкуся от селския живот.

— Имате ли кола? — Алисия не бе забелязала превозно средство наоколо.

— Не, но автобусите са ми достатъчни, освен това чух, че имало месар и зарзаватчия, които разнасяли по домовете.

Стояха в спалнята. Утринното слънце предателски излагаше на показ надиплените бръчици под сините очи на госпожа Лилибанк, и тези бръчки кой знае защо омагьосаха Алисия. Чудно бе да имаш толкова невъзможно повехнала кожа и такива бистри, младежки очи! Ръцете на госпожа Лилибанк бяха малки, запазили своята гъвкавост и подвижност, никак не приличаха на изкорубените и обезобразени старчески ръце. Ноктите ѝ бяха с бледорозов лак, виждаха се пръстени, които имаше почти всяка жена — годежня и халката на лявата ръка, а на дясната — смарагд в сребърен обков.

В същото време госпожа Лилибанк дискретно оглеждаше и преценяваше Алисия. Това, което видя, ѝ хареса. Една по детски естествена жена на около двацет и пет, с искрени и любопитни очи на художник. Лилибанк не бе пропуснала боята върху светлосиния панталон.

Неуморните крака на Алисия се спряха пред картината над камината.

— Интересен пейзаж. Къде е това?

— Кан. Закачих я преди десетина минути. От най-ранните ми опити е.

— Вие рисувате! — Учудване разшири очите на Алисия. — И аз рисувам по малко. Картините ми обаче са без композиция, приличат на цапаница.

— Работите ми не стават по-добри — г-жа Лилибанк видимо трепна, но гласът ѝ остана твърд. — Купих си нови четки и бои, всичко необходимо, и се надявам пейзажа тук да ме вдъхновява. Мога ли да ви предложа чаша чай?

Отново слязоха долу, но Алисия отказа чая.

— Ако ви потрѣбва кола, обадете се, без да се притеснявате — каза Алисия. — Телефонът ми е 466. Всъщност, аз изобщо не излизам, а и мъжът ми си е у дома почти винаги.

— Много сте любезна. Съпругът ви също ли рисува?

— Не. Писател е. Сега пише роман. Напоследък ходи до Лондон всяка седмица, за да обсъжда работата си с един друг писател. По-скоро писател, който също се опитва да пише. Искат да продадат телевизионен сериал. Засега безуспешно. — Алисия се усмихна широко, като че се хвалеше с някакво голямо постижение. — Моят съпруг е американец.

— Така ли, интересно. Харесва ли му Англия?

Алисия се засмя.

— Предполагам. Почти две години е тук. Казва се Сидни. Сидни Смит Бартълби. Смешно, нали? Неизвестно защо, баща му страшно харесвал това име — Сидни Смит. Казвам на Сид, че само името му е английско.

— Какви романи пише?

— А, няма сюжетна линия. Поне не в това, над което работи сега. Първите му два романа бяха с повече действие, но този не е такъв. Озаглавен е „Големите планове“ и се разказва за няколко души, които се опитват предварително да планират живота си и се стремят да се придържат към предначертаното. Подобен замисъл предполага фабула и сюжет, но в действителност, няма. — Алисия се усмихна. — Завърши го преди година, но още не го е продал. Телевизионният сериал е със сюжет, разбира се, ужасно оплетена история, но засега — никакъв пробив.

— Е, изкуство бързо не се прави. Не го обезсърчавайте.

Алисия си тръгна като обеща скоро да се обади — телефонът на госпожа Лилибанк бе поставен вече — номерът бе 275, и да я покани на вечеря.

Алисия пъргаво се отправи към дома си, като поспря само за секунда в края на пътя, за да си откъсне маргаритка, която промуши през илика на ризата си. Влезе и се качи горе да разкаже на Сидни за новата им съседка.

Сидни пушеше до прозореца в кабинета си. Вратата бе открената и Алисия не почука, както правеше обикновено, когато вратата беше затворена.

— Знаеш ли, тя е чудесна. Не е някоя надута баба, и дори май има чувство за хумор. Рисува. Картината ѝ не беше лоша. Но видях само една. Съвсем самичка е. Доста се изненадах.

Алисия не бе изненадана, защото ако госпожа Лилибанк живееше с някого, щяха да чуят и разберат, но припреният ѝ разказ полека-лека се укроти, попарен от явното равнодушие и отегчение, изписано върху лицето на съпруга ѝ, предизвикано от безцеремонното нахлуване в собствените му мисли.

— Харесвам я. Много ми харесва.

— Добре — каза Сидни. — Значи рисува. — Той хвърли молива си сред безпорядъка на оплесканата с мастило маса, а един лист хартия белееше в машината примамливо.

— Е, убива си времето жената, възрастен човек. Не ще да е сериозно. Май си има пари.

Същия ден следобед Алисия отиде да пазарува във Фрамлингъм и се върна чак към пет, тъй като срещна случайно Елспет Крег в „Кърли и Уеб“ (магазинът, където сметката на семейство Бартълби растеше не с дни, а с часове, но въпреки това бяха добре дошли) и бърбиха повече от час в едно кафене. Елспет бе австралиец, женен за англичанка и чакаха дете след три месеца. Набъбващото тяло на жена му пробуждаше у Алисия смътно желание за бебе, но семейните финанси не позволяваха, а и тя не бе сигурна дали от Сидни ще стане добър баща и дали въобще връзката им ще се окаже трайна. Искаше ѝ се дете, но сегиз-тогиз в главата ѝ се прокрадваше ужасното: „Дете, но от Сидни ли?“. В реда на нещата ли беше съжителството на тази гадна мисъл с обичта ѝ към Сидни и нейната радост от споделеното с него легло? Да си влюбен значи да не се тревожиш от недостатъците на

другия. Обърканата ѝ душа избягваше подобни размисли. Времето променя всичко, за добро или зло, никому не прощава, мислеше Алисия и търпеливо чакаше.

Сидни влезе при нея, тъкмо когато привършваше с прибирането на продуктите.

— Изпращам това на Алекс с утрешната поща. Моля го да намине в събота, ако си съгласна. Е, сецаш се, че и двамата ще дойдат и ще преспят у нас, но да пукна, ако още веднъж се разкарвам до Лондон заради тази работа.

— Разбира се, че съм съгласна, Сид — Алисия вече мислеше за чаршафите и петъка, когато явно ще трябва да чисти цял ден (Хити нямаше изискан вкус, но домът на Полк-Фаради беше винаги по-чист от техния), за количеството месо, което трябва да приготви, защото Алекс и Хити обичаха да си угаждат.

— Ако в събота и неделя тази история не добие приличен вид, да върви по дяволите, ще подхвана нещо ново! — Той запрата жълтия си молив върху мивката, като че вече няма да има никакво вземане-даване с него.

Алисия бе свикнала с този жест, една извивка на китката навън и две-три бързи премятания на молива, преди да замре неподвижен. Тя не помнеше той да е вдигал някога молива си, обаче винаги имаше по един за хвърляне.

— Разбира се, скъпи, ще се радвам да ги видя — усмихна се неочаквано тя.

ГЛАВА ТРЕТА

Алисия се възползва от случая да покани госпожа Лилибанк за вечерята в събота. И без това щеше да готви толкова много, една порция повече нямаше да я затрудни. Госпожа Лилибанк сигурно щеше да се радва да бъде сред хора, след като почти цяла седмица бе прекарала в усамотение.

Семейство Полк-Фаради пристигнаха в събота към три, цял час по-късно от уговореното, защото бяха спрели да хапнат по пътя, а освен това не било лесно да уредят идването на Люси, която работеше на половин ден при тях и се грижеше за децата.

— Тя няма телефон — обясни Алекс — чрез няколко души ѝ съобщихме да дойде, и докато приготви едно — друго и се довлече...

— Не дойде и в петък — добави Хити. — Някой от техните бил болен. — Хити имаше кръгло лице и права руса коса, подстригана на бретон. С тази прическа изглеждаше като русо китайче.

— Така или иначе, вече сте тук — възкликна Алисия. — Какво да ви предложи? Нещо за пиене?

— Нищо, миличка — каза Алекс, разпери ръце и с едната прегърна здраво Алисия. Той беше висок, тъмнокос и блед, малко пълен.

— Прекрасно е да се измъкнеш от града и да усетиш уханието на въздуха! Да си в Англия сега, през април! Имаш ли нещо против да си сваля самото?

Сидни изтича леко надолу по стълбата, беше отишъл да остави сака на Алекс и Хити в стаята за гости.

— Как така няма да пиете? — закачливо попита той. — Да не би да шофираш?

— Не, ама... — Алекс смигна на Алисия с голямото са кафяво око. — Смятам да упражним нашите големи интелектуални възможности този следобед и да придадем завършен вид на онази история, още преди залез-слънце.

— Или да си пръснем черепите още преди изгрев-слънце — каза Сидни.

— Ами да, аз твоя, ти моя — едновременно! — допълни Алекс.

Стана пет, а Сидни и Алекс не бяха успели да измислят кой знае какво, но въпреки това у Сидни се появи усещане за добре свършена работа, както неминуемо се случваше по време на обсъжданията с Алекс, по простата причина че две глави мислят по-добре от една. Ала той си даваше сметка за неоснователността на това усещане.

В краката на Сидни кълевеше голям кос, а някъде, другаде, една птица подхващаше наново неуспешния си опит да запее. Каква ли беше тя? Навярно албатрос. Слънцето се скри зад облак и той настръхна под пуловера си. От отегчение чак му се доспа. Чудо, само истинско чудо можеше да спаси сюжета им — идея, която проблясва за миг, като искра, но от нея пламва живот. Той мислеше за това даже когато слушаше провлачения говор на Алекс и въпреки че намери приемлив довод, Сидни се изчерви от срам и професионално безсилие, защото словосъчетанието „искрица живот“ се бе загнездило в съзнанието му. Плашеше го, че няма да го споходи нищо подобно, и фразата, арогантно предизвикателна, му се струваше по-скоро привилегия за онези негови събратя, осенявани от животворните искри поне от време на време. Повдигаше му се от Ник Кембъл и се чудеше откъде черпи Алекс своя ентузиазъм, за да започва отново и отново. Да, но той имаше редовна работа и не посвещаваше на това половината си време, а едва една десета. Парите за Алекс също бяха проблем. Семейството им бе заможно, но не му помагаша, поради някаква причина (която Сидни не помнеше), те не одобряваха нито брака му, нито писателското поприще, което бе избрал. Имаха семеен бизнес в Корнуол и искаха Алекс да го наследи. Не преставаха да го тласкат към решения, които биха му донесли пари, щом си беше наумил да има голямо семейство. Той се отнасяше с насмешка към приказките им, но очевидно бе засегнат. Сидни кротко си говореше с Алекс, припичаше се на слънце.

Помисли за баща си. Почти не го помнеше, защото бе едва деветгодишен, когато той почина. Тръсна глава и пропъди връхлитащите го мрачни мисли. Родителите му се бяха разделили, когато Сидни беше на шест, а след това го бе виждал само няколко пъти, но знаеше, че се опитвал да пише, освен че работел като

директор в различни чикагски театри, от което не бе забогатял. Издал бе една-единствена пиеса — „Снежният човек“, и то със собствени средства. Често в главата на Сидни се въртеше мисълта, че бащината посредственост тегне над него — писано му било да не успее в живота. Моменти на равносметка като този го смразяваха със своята безплодност. А настоящето му в Англия, а жена му — англичанката, която не би се трогнала дори ако всичко вървеше надолу с главата, а самата къща с „капризният“ водопровод, скосените тавани и лъскавите дървени шкафове, в които ден след ден си удряше главата, а лепнещата под ноктите английска пръст — колчем решеше да поработи в градината, и най-последно, хъркането на Алисия, което не му даваше мира горе-долу веднъж седмично: всичко това му изглеждаше недействително, като в пиеса, скалъпена от самия него, неговата си посредствена пиеса.

Отгоре на всичко, често се питаше какво прави тук, сигурно всяка друга жена би му свършила работа колкото и Алисия (въпреки че вярваше в обичта си към нея), а може би изобщо не се нуждаеше от жена? Сидни усещаше, че пропилява дарбата си и душата му трескаво търсеше път към осъществяването ѝ. Упорството и търпението му бяха помагали досега да върви напред.

„НЕ МИ ХАРЕСВАТ МИСЛОВНИ НАПЪНИ НА ОТКРИТО“ — хрумна му ненадейно и в него се надигна раздражението, което го извади от полутрансовото състояние, за малко даже да го изтърси на Алекс.

— Нека опитаме пак, отначало — каза Сидни — епизод по епизод.

Този начин вършеше работа. Изясняваше основната посока и развоя на действието.

— Определено вървим напред — каза той.

Решиха, че е време за аперитива.

Малко преди седем Сидни се преоблече и дори сложи връзка, като мислеше, че Алисия ще остане доволна заради госпожа Лилибанк. Разбира се, Алекс винаги слагаше връзка за вечеря, невъзможно бе да си го представиш на масата без връзка, освен ако не е пред прага на смъртта. Сидни добре си спомняше как отидоха на пикник в един горещ летен ден и Алекс се появи с вратовръзка.

— Защо да не доведе госпожа Лилибанкс? — каза Сидни в кухнята, където, кой знае защо се бяха скупчили всички.

Алисия току-що бе пхнала печеното във фурната.

— Чудесно, скъпи. Тръгвай тогава. Тя трябва вече да дойде.

Сидни остави чашата с питието, излезе и заситни, все още с гуменки на краката, към дома на госпожа Лилибанкс. Портата направо изпищя. След миг колебание той се насочи към предната врата вместо тази на черния вход, защото му се стори, че се използва по-често и следователно, бе по-вероятно да се отвори. Повдигна месинговата хлопка, наскоро лъскана, и почука.

Отвори госпожа Лилибанкс.

— Добър вечер. Аз съм Сидни Бартълби — започна той усмихнато. — Помислих си, че ще е добре да ви придружа до нашия дом.

— Ама защо? Толкова сте внимателен? Няма ли да влезете?

По всичко личеше, че е готова; широкопола шапка, тъмносин шал с ресни, падащи върху раменете, и край, праметнат артистично през едната ѝ ръка. Сидни каза, че няма да влиза, щом е готова. Госпожа Лилибанкс излезе, без да заключва.

Сидни разтвори пред нея скърцащата порта.

— Трябва да ѝ капна масло — измърмори госпожа Лилибанкс. — Ще изпоплаши птиците наоколо. Обичате ли птиците?

— Да, но не ги познавам добре.

— Вие сте писател. Каза ми вашата съпруга.

— Да. А вие рисувате.

— А, от неделя на неделя. Едно от удоволствията в живота ми — отговори тя, като че кой знае колко ги имаше.

Алисия представи госпожа Лилибанкс на Алекс и Хити, които бяха в дневната, а Сидни отиде да ѝ приготви малко скоч с много сода, което тя избра пред джина и шерито. Алисия се зарадва, защото шерито ѝ не бе от най-добрите.

— Къде живеете, в Лондон? — госпожа Лилибанкс попита Хити.

Тя отговори и разговорът сякаш тръгна: от лондонския квартал Кесингтън, където госпожа Лилибанкс бе живяла, и стигна до децата на Хити.

Алисия отиде в кухнята да види какво става с печеното и пудинга по йоркширски. Сидни направи салатата, отвори виното, пресипа

горчица в стъкленичка със сребърно похлупаче — единствената красива вещ, която притежаваха, що се отнася до прибори за храна.

Сидни се бе развеселил, пееше една от пародиите, които обичаше да прави на популярни песни. Гласът му, макар и тих, се чуваше ясно.

— Ш-шт! — смръщи вежди Алисия по посока на дневната и госпожа Лилибанкс, защото думите на Сидни бяха по-скоро неприлични. — Сид, тя ще те помисли за луд, и няма да сгреша.

Вече под сурдинка, Сидни не довърши песничката, вперил поглед в Алисия.

— Край с моето разкошно пицикато! — каза той и сви рамене. — С моите думи тази песен не само е хиляда пъти по-добра, но щеше да заеме и подобаващо място в света на операта, наред с някои от похубавите арии на Жилбер и Съливан, като ги засенчи, разбира се.

Алисия разбиращо се усмихна, но ѝ се искаше той да бъде така самоуверен утре в десет сутринта. В същото време Сидни си мислеше, че благоприличието на Алисия прикрива липсата на интелект. Щеше му се понякога да обсъди с нея някои от идеите си за бъдеща работа, но никога не го правеше. Тя просто не се интересуваше. Когато я срещна, си бе помислил, че като е англичанка и говори така правилно...

— Притеснява ме месото. Май не е готово — измърмори Алисия. — Забравих в колко го сложих, седем или седем и петнайсет.

Сидни се облегна на рамката на вратата и попита:

— Госпожо Лилибанкс, извинявайте моля, как обичате печеното? Алангле?

Госпожа Лилибанкс вдигна глава и се усмихна:

— Да, ако може.

— Чудесно, така и ще бъде — и се обърна към Алисия — стоп машини, моля! Всички обичаме алангле. Госпожо Лилибанкс, ще ми позволите ли да ви наля още?

Сидни се наведе и протегна ръка, но госпожа Лилибанкс дръпна чашата си:

— О не, благодаря, много ми дойде.

Те насядаха около кръглата маса, семейство Полк-Фаради с недопити чаши в ръка. Сидни режеше месото, а Алисия хвърли последен поглед върху масата по навик... липсваше ли нещо... да, две-

три неща... нож за масло и малка чинийка за хляб. Въпреки че ходи за тях два пъти, месото не изстина, тъй като чиниите бяха добре затоплени, всички си взеха повторно, а Полк-Фаради казаха за салатата, че Сидни е надминал себе си.

— Купих пресен розмарин — каза той скромно, макар да го беше набрал от градината.

Алекс и Хити разговаряха с госпожа Лилибанк за новия ѝ дом, и попитаха защо е дошла да живее на село, а тя им отговори „за удоволствие и разнообразие“ и нищо повече. Разказа им за дъщеря си Марта, живееща в Австралия, за внучката Приси, която мечтаела да стане актриса и дележаща с още пет млади същества един огромен апартамент в Челси. Госпожа Лилибанк знаеше няколко весели истории от техния бохемски живот — като тази за приятеля, който се заключил и те го изтеглили с въже до втория етаж, където било жилището му. Сковаността изчезна. Засмяха се, а либералното ѝ отношение към младите впечатли всички.

Най-вече Сидни, но в мислите му имаше повече завист и по-малко искреност. На двайсет и девет години, той усещаше, че младостта му, заедно с много други неща, му се изплъзва. Би могъл да изпита и види толкова много, вместо само обичайните за почивка и туризъм места в Европа. А сега, вече женен, не можеше. Като че с женитбата човек автоматично става беден, даже и да се свързва с богато момиче. Бедността не е тежест за ергена, защото остава свободен в действията си, това поне е сигурно. Женитбата опразва и душата, и джоба.

Алисия понесе голям куп чинии, но една чаша се изхлузи и се пръсна с трясък върху пода на кухнята. Сидни спря да налива кафето, обхвана го внезапен гняв, извърна се и я стрелна с огнени очи.

— О, боже! Шестата или десетата е тази! — болезнено го прониза видение: боси крака се тътрузят сред остри парченца стъкло, ала нито тя, нито той ходеха боси по тухлените плочки, а и прахосмукачката би погълнала всяка частица.

Алисия успя да задуши надигащия се кикот, връхлитащ я винаги при дребни произшествия.

— Съжалявам, че те уплаших, скъпи. Във Фрам, в железарията вървят по две лири и половина, виждаш, не са фамилна ценност.

Сидни крадешком погледна към трапезарията и разбра, че госпожа Лилибанкс, която със семейство Полк-Фаради тъкмо се надигаше от масата, бе чула и видяла всичко. Усмихна му се леко. До края на вечерта Сидни се стараеше да изглежда непринуден и весел. Отговаряйки на въпросите ѝ, той преразказа сериите накратко, което се оказа много по-полезно за него от двата часа общи усилия с Алекс.

— Може би е нужно нещо изненадващо — каза госпожа Лилибанкс, защото Сидни призна, че не е доволен от резултата. — Например, първата татуировка, на умрелия, не е била истинска, а рисувана с маслени бои.

— Така е. Точно това ни трябва. Нещо неочаквано. Ще помисля. Татуировка, направена с маслени бои.

Алисия бе пуснала Франк Синатра и Полк-Фаради затанцуваха.

— Надявам се, че звукът не ви е много силен, госпожо Лилибанкс — каза загрижено Алисия.

Лилибанкс отвърна, че силната музика не ѝ пречи.

— Можем да потанцуваме, ако желаете — предложи Сидни и скочи от пода край стола ѝ, където седеше. — Хубава песен.

Беше бавна, изгаряща мелодия.

— О, не, благодаря. Уви, сърцето. Вървя с бързината на охлюв, но затова пък ще надживея всички мои познати.

Тя бе сигурна, че музиката погълна половината ѝ думи.

Сидни прегърна Алисия и те затанцуваха, влачейки крака по голия под, защото килимът бе навит на руло. Госпожа Лилибанкс бе забелязала, че килимът е ориенталски, доста износен, и купен вероятно поради подходящия за квадратната дневна размер. Докато пушеше четвъртата и последна цигара (колкото си позволяваше ежедневно), погледът ѝ се плъзгаше нехайно по четиримата млади и ги изучаваше скришом.

Сидни бе с неспокоен характер и приличаше по-скоро на актьор, отколкото на писател. Лицето му отразяваше цяла гама от противоречиви чувства, а когато се смееше, смееше се заразително, от сърце. С черна коса и сини очи, той приличаше на ирландец, личеше, че не е щастлив човек. Алисия бе доста по-безгрижна и невзискателна, у нея дремеше разглезено дете, но сигурно точно такава съпруга му трябва.

Семейство Полк-Фаради бяха далеч по-хармонична двойка: с очи, потопени в очите на другия, за тях все още звучеше възхваляващият химн на любовта; като че току-що се бяха срещнали и влюбили от пръв поглед, а вече имаха три деца; деца се грижат за деца, мислеше госпожа Лилибанк с умиление, но да не би те с покойния ѝ съпруг Клайв да бяха по-зрели, когато се сдобиха с двете си рожби?

Никой не забеляза кога госпожа Лилибанк се надигна и тръгна към тоалетната на горния етаж. Тя мина покрай работната стая на Сидни — неприветлива и гола, със саморъчно направени библиотечни лавици покрай дълга стена, с маса вместо бюро, където имаше зелена пишеща машина, речник, моливи, куп хартия, а отзад се виждаше прозорец без завеси. Смачкана топка хартия, не улучила кошчето, се търкаляше на пода. Спалнята в ляво бе малко по-весела, вратата бе отворена и госпожа Лилибанк поспря да надникне. Виждаше се поизтърбушено двойно легло със синя табела отзад, мандолина, закачена напреко върху стената над него, тапети на линии и къпинови виолетки, абстрактни картини на Алисия, скрин и обикновен стол, с праметнат отгоре панталон. На скрина — голяма кукла, зайче, каквито имаше Приси като дете и все още пазеше; огледало в скъпа сребърна рамка. Госпожа Лилибанк влезе в тоалетната, която беше между кабинета на Сидни и спалнята. Тук вниманието ѝ приковаха пурпурните хавлиени кърпи с голямо жълто цвете по средата, а до тях, забодена изрезка от вестник — снимка, която тя бе виждала в „Обзървър“, доколкото си спомняше, преди близо година: ученици с големи сламени шапки и чадър, а остроумната забележка на едното от тях, оградена в мехурче, я стресна и обагри бузите ѝ, но после се засмя. Смешно си беше. Госпожа Лилибанк миеше ръцете си, а очите ѝ шареха из бъркотията разнокалибрени шишенца на стъклената полица под аптечния шкаф: парфюм, аспириин, йод, дезодорант, лак за нокти, четка за бръснене, талк, шампоан — като изглед от манхатънски небостъргач, и без съмнение, това не бе всичко, явно шкафът отгоре е препълнен, мислеше си тя. Отново слезе долу и щом я забелязаха, замолиха я настоятелно да пийне нещо, но трябваше да откаже.

— Ще поседя още десетина минути, и тръгвам, благодаря — отвърна тя.

— Тази вечер ми хрумна мисълта да ви нарисувам. Съгласна ли сте?

— О, ще ми бъде приятно — каза госпожа Лилибанкс.

— Наистина ли няма да се отегчите, докато рисувам? Имам предвид, че няма да четете. Искам хората да ме гледат в очите, или да гледат в пространството. Обаче никой не обича да си пилее времето.

— Аз имам време — потвърди Лилибанкс.

Сидни настоя да я изпрати и то с неговото фенерче, макар че и тя си имаше в чантата.

Полк-Фаради си легнаха скоро след това, уморени от пътуването, а и Алисия бе освободила Хити от задължението да ѝ помогне при миенето на съдове. Двамата със Сидни свършиха тази работа.

— Прилично ли мина вечерта, скъпи? — попита Алисия с ръце, потопени в мивката.

— Великолепно! Жалко, че разговорите не бяха на същата висота.

Алисия се усмихна, тъй като очакваше свада, но не много голяма, поради присъствието на Полк-Фаради. Веднъж той я спъна нарочно, протегна крак и тя се бе насадила като квачка в картонената кутия, сред портокалови кори и картофени обелки. Сега тя вмъкна:

— Защото имаме само един Сидни Смит, това ще да е причината. Ние много, много трябва да се стараем, за да стигнем до твоето ниво.

— Не става дума за това — със злонамерена любезност отговори Сидни. — Говоря за очарователното ти кудкудякане, че моята първа любов, писането, била умряла преди няколко години, нещо подобно.

— Какво?! — изненада се Алисия, която наистина не помнеше.

Сидни пое дъх дълбоко.

— Умряла преди години, музата ме била напуснала, изоставила. Трябва да си спомниш, ти го каза, чуха те всички.

Сидни си припомни кратката тишина и последвалите усмивки около масата и в душата му нахлу не толкова болка, колкото удовлетворение за неприязненото чувство към Алисия, от възмуцението му, съпроводено от радост, че е така трайно.

— Какво? — продължи Алисия с един тон по-високо, придружен с хихикане. — Мисля, че сам си го правиш. Или това е твоят вътрешен глас. Както и да е Сидни, истина е, нали? Иначе нямаше толкова да се тревожиш. Идвало ли ти е на ум...

Той я плесна през лицето с мокрия парцал за чинии, който тя по английски маниер наричаше „кърпа за подсушаване“.

Алисия вдигна ръка, изпъна се леко и запрати по него чашата, която се готвеше да сложи на стойката за отцеждане. Чашата мина покрай него и тресна в хладилника.

— Втората за днес — каза Сидни и се наведе да събере парчетата. Сърцето му лудо подскачаше. Изправи се със счупените стъкла в ръка и с удоволствие забеляза червената ивица на бузата ѝ.

— Ти си варварин — каза тя.

Да, така ще стане, някой ден ще се отпусне повечко и ще я убие. Той много пъти си го е мислил. Ще издебне вечер, когато са сами. В един юмрук ще събере целия си яд, а после няма да спре, ще продължава да удря докато тя издъхне.

Вдигна към нея очи, Алисия отговори с усмивка и отново се обърна към мивката. Усмивва се, защото пак е нейната, предположи Сидни, като имаше предвид хвърлената чаша.

— Може би сега му е времето да предприема едно от малките си пътешествия. Тъкмо ще ти дам възможност да се охладиш и да посвършиш работа.

— Защо не?

Тя няколко пъти бе пътувала до Брайтън, оставаше за два-три дни, а веднъж отиде в Лондон при Полк-Фаради. Никога не го известяваше къде отива, понеже се чувстваше обидена и сърдита.

— Извинете — Алекс стоеше на кухненската врата, облечен с дълъг, ала Шерлок Холмс халат и широка пижама, а меките му пантофи заглушаваха стъпките, затова не бяха чули кога е дошъл. — Имате ли малко мляко? Хити винаги пие преди лягане.

— Разбира се, Алекс. Сид, налей му, моля те.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Десет дни по-късно, през първата седмица на юни, Алисия завърши портрета на Грейс Лилибанк. Беше три четвърти от госпожа Лилибанк в естествен размер. Държеше букетче тъмносини и жълти теменуги. Алисия използва стария си начин на работа — започваше от фона към лицето, а него полагаше с бързи, резки четки и за завършек — светлината, пресякла зениците в наситеносините очи на госпожа Лилибанк. Гордееше се с портрета.

— Картината е по-хубава от тази над камината — каза Сидни. — Защо не я сложиш там?

Алисия никога не му разрешава да гледа, преди всичко да е готово. Работеше в ателието на горния етаж, а госпожа Лилибанк идваше сутрин в десет и позираше един-два часа.

Но Алисия не надценяваше качествата на портрета — все пак, това си е реализъм и някак нямаше онази стойност на истинско изкуство. Въпреки това, тя махна абстрактната рисунка от страничната стена в дневната и закачи портрета на нейно място.

— Да, харесва ми наистина — Алисия съзерцаваше картината замислено. — Ще купя рамка от Абът, или от другаде.

„Абът“ се казваше големия като хамбар магазин за мебели втора ръка в Дебнъм, оттам семейство Бартълби се обзаведеха с работната маса на Сидни, канапето в дневната, скрина, и още цял куп дреболии за къщата.

— Толкова е странно да направиш сполучлив портрет на човек, когото едва познаваш, нали? От друга страна, чувала съм как описанието на място, което познаваш от рождение е по-трудно, отколкото да пишеш за такова, където си прекарал по-малко от месец. Загубваш се в подробности и не подбиращ каквото е необходимо.

Така беше. Сидни разбираше за какво става въпрос и въпреки това възприе думите ѝ като пряка, отправена лично към него, критика: вече толкова дълго се занимава с „Големите планове“, той го знаеше не по-зле от Алисия. Само че не виждаше какво може да се добави или

промени. Но залагаше единствено на този роман, за да получи в скоро време пари, така че продължаваше да работи върху него.

Същата вечер отидоха в Ипсуич, вечеряха в китайски ресторант, а после гледаха филм. След киното откриха, че гумата на техния „Хилман“ е спукана. Сидни свали сакото да не го изцапа и се зае с крика и гаечния ключ. През това време Алисия потърси нещо за пиене и се върна с две чаши блудкава оранжада. Сидни с радост би пийнал светло пиво, след като приключи с работата, но минаваше десет и половина — часът, когато кръчмите затваряха.

— Имахме късмет, че не дойде госпожа Лилибанкс, с тази спукана гума щях да се чудя как да я забавлявам.

— Хм.

Потеглиха отново, Сидни не видя кошче наоколо и остави недопитата оранжада на бордюра. Алисия пиеше нейната на малки глътки. Бяха се обадили на госпожа Лилибанкс към шест, за да я поканят с тях, но тя учтиво отказа и се извини — била изморена, цял ден работила в градината.

— Тя има градинар — каза Сидни. — Значи е твърде деликатна.

— Той не идва всеки ден. Отбива се два пъти седмично. Господин Кокседж от Брандистън. Сподели с мен, че не била добре със сърцето. Може и да не живее повече от две години — отрони Алисия с нотка на смирена почит, все едно говореше за роднина.

Алисия доста се бе сближила с госпожа Лилибанкс докато рисуваше портрета. Любопитно бе, че разтвориха сърцата си бърбейки ей така между другото, съвсем спокойничко, но поне за Алисия бе от полза. Тя спомена професионалните затруднения на Сидни, неговото отчаяние в настоящия момент, и дори загатна за страховете си, че бракът им ще се разпадне. Госпожа Лилибанкс ѝ бе говорила за навика и дребните всекидневни задължения, които укрепват любовта, за кризата в брака, настъпваща между втората и четвъртата година. Навремето изпитала същото, макар съпругът ѝ да бил преуспяващ корабен инженер.

— Прислужницата ѝ е в неизгодно положение. Представи си, идва един ден и вижда госпожа Лилибанкс на стола, мъртва.

— Сидни! Как можа! Няма ли за какво друго да мислиш!

— Какво пък, случва се. Тя почти винаги е сама. Какво те кара да мислиш, че ще е така любезна да ритне петалата, когато в къщата има

някой? Сигурно ще умре като моя дядо, в леглото — по време на следобедна дрямка. Наистина мирно предал богу дух и никой не разбрал, преди да се опитат да го събудят.

Алисия изпита неудобство и смътно раздражение.

— Трябва ли още дълго да говорим за умиране?

— Извинявай. Знаеш, трябва ми сюжети — каза Сидни и намали, за да не удари един заек, който тичаше по шосето на зигзаг. Заекът се скри в затревения насип отляво. — Мисля за много неща.

Алисия искаше да приключи разговора и замълча. Разбира се, такова нещо можеше да се случи, дори когато двамата със Сидни все още обитават тази къща. Очите ѝ се напълниха със сълзи: сантиментално и драматично — с укор си помисли Алисия. Никога не би могла отново да погледне госпожа Лилибанк без подозрението, че току-виж умряла в следващия миг, и това се дължеше на неуместните забележки от страна на Сидни.

— Бих искала сюжетите да са в твоите книги, където им е мястото. Например в романа.

— Какво си мислиш, че правя? Преработвам проклетия роман.

— Не е това, което трябва, започни от самото начало. И без това отделяш толкова време за него.

— Гледай си рисуването и остави писането на мен!

— Добре, ама нещо в романа куца, иначе да си го продал. Не съм ли права? — Тя зададе въпроса, защото просто не може да си наложи да спре.

— За бога! — извика Сидни и незабелязано увеличи скоростта.

— Сид, не карай бързо.

— Първо не преставаш да мелиш как най-добрият роман се подмята с години насам-натам, а сега „нещо куца, иначе да си го продал“. На кое да вярвам? Или тази вечер си решила да ми късаш нервите?

— Не ти късам нервите. Предлагам ти да започнеш нов сюжет. Нали каза, че си пълен с идеи, мислиш за много неща. Само че не и пред машината.

Тя удари право в целта и Сидни оцени попадението с ледена усмивка.

— Да — тросна се той.

Да, понякога замисляше и убийства, кражби, измами, изнудвания — все на хора, които се познаваха с Алисия, а хорицата представа си нямаха. Алекс бе умираше най-малко пет пъти във въображението на Сидни. Алисия — двайсет. Смъртта я бе застигала в горяща кола, сполетявана бе от нещастие с раздрънкана таратайка, удушена бе в гората от неизвестни лица, търкаляла се бе от стълбата в дома им, давила се бе във ваната, падала бе от втория етаж докато спасява пиленце от водосточната тръба под стряхата, а веднъж бе погълнала безследно изчезваща в организма отрова. Сидни най-много харесваше варианта, когато я халосва вкъщи, после изнася тялото с колата, заравя го и оповестява, че Алисия ще отсъства за известно време, заминала в Брайтън или Лондон. Тя не се връща. Полицията не може да я открие. Сидни признава пред всички, но най-вече пред полицията, че напоследък бракът им не вървял и Алисия вероятно си прави сметката да избяга като си смени името. Може дори да отиде във Франция с фалшив паспорт, макар че не — това последното е доста смахнато и предполага усложнения, които не са в характера на Алисия.

— Сидни!

— Какво?

— Подмина къщата!

— А-ха — Сидни натисна спирачките и обърна.

Тъмна грамада сред млечнобялата светлина на полумесеца — така изглеждаше къщата на госпожа Лилибанк, но за Сидни тя беше с очи и уши. Струваше му се, че колата е зорко следена по краткия път през двора до дървения гараж. Госпожа Лилибанк е толкова наблизко и това налагаше предпазливост, трябваше подробно да обмисли убийството на Алисия и особено да внимава при изнасянето на тялото.

Мислите на Сидни се нижеха безучастно, като ставаше въпрос за някой от героите в разказите му. По-късно ще получи нейния доход, както е по закон, и това няма да е никак лошо. Ще я накара да млъкне завинаги, ще престане да му досажда. Ще получи свобода, повечко пари — Сидни изброяваше безпристрастно бъдещите си привилегии, сякаш се отнасяше за някой друг...

... Съвместната работа на Сидни с Алекс — историята за човека с татуировката и Ники Кембъл, наречена „Белязаният убиец“, бе

върната от третия и последен възможен купувач с кратка бележка, която известяваше: „Не е лошо, но вече е правено“. В продължение на много дни ясната, но банална фраза човъркаше мозъка на Сидни. Той се скиташе из околността и все му се искаше да открие по-закътана горичка, или да тръгне направо през полята — горичка нямаше, а полята, каквито бяха опустели, криеха опасността да изскочи някой дребнав собственик и да го пита какво търси в чужд имот. И какво търсеше? Каквото и да кажеше, все щеше да събуди подозрение. Можеше да отвърне нещо от рода: „обичам зайците и ми се стори, че един се скри там, в дупката“. Най-после той все пак се престраши и навлезе в нивите. Крачеше бавно, миля след миля, за ядене се сети чак когато прегладня — след два и половина. Натъкна се на малка бакалия и си купи пакет нарязано чедърско сирене. Гневът и злобата му внезапно родиха идеята за героя Бич. Веднага след това той свърна и бързешком пое към дома, без да изпуска нишката на мисълта си:

Бич извършва покъртителни престъпления, смъртта е негова постоянна спътница, и така до безкрай, тъй като всеки епизод представлява завършен разказ. Зрителите виждат света през очите на Бич, съчувстват му и стискат палци полицията да не го залови. Прякорът му „Бич“ говори за стаени, мерзки навици и страсти. Добре е да има запалка с изрисувано камшиче. Копчетата за ръкавели също са извити като камшик. Първият му удар — да кажем кражба: ограбва луксозното имение на някой паралия, който естествено не буди симпатии у зрителите. Полицията не е наясно за истинското му име, но предполага, че е един от тримата големи престъпници, с чиито досиета разполага. Бич обаче не е от тях. Не е регистриран в полицията. Започнал е от малък, но това никой не знае, защото той не смее да се доверява. Тук е разковничето: зрителите проумяват неговите намерения едва когато започне да действа. Бич е обикновен на вид, много старомоден, готов да плюе на всичко, насилник, който остава недосегаем за дългата ръка на закона — такива са изискванията на публиката и Бич ще ги изпълни.

Неочаквано нишката на мисълта му се скъса. Сидни се усмихна и погледна небето — слънцето се беше скрило... Изведнъж реши, че му трябва килим, за да се освободи от тялото на Алисия. Би могъл да го свие на руло и да го носи през рамо, сякаш отива на химическо чистене. Следователно ще трябва да купи един, невъзможно бе да

остави гол пода в дневната или в спалнята. Цялото му същество обаче въстана при мисълта, че трябва заедно с Алисия да изберат килим. Така че сигурно ще отиде сам в „Абът“ и направо ще го занесе в къщата. Ще каже, че повече не може да търпи онази „дрипа“ в дневната, а и то си беше така. Алисия бе купила килима само заради подходящия размер и цветовете — синьо и червено, в съответствие с тъмносините завеси, подарък от майка ѝ.

Бич отново завладя ума му. Колкото повече приближаваше дома, толкова повече засилваше ход, накрай почти препускаше и още с влизането седна зад машината.

Постави индиго, за да направи екземпляр и за Алекс. После започна да пише:

„Ударите на Бич“ — не сериали, а завършени едночасови епизоди. Бич: никой не знае истинското му име. Дори сметките за апартамента в Лондон пристигат на името на шест различни човека. Тридесет и пет годишен, приветлив, строен, с кестенява коса и мустаци, без отличителни белези, ако не смятаме характерната външност на джентълмен. Член е на престижен и труднодостъпен клуб. Мрази полицията и само при вида на фуражка кипва: просто не ги уважава и непрекъснато му се иска да ги разиграва. Работи винаги сам. Действието започва в изискания апартамент на Бич. Парите му са на привършване и това става ясно, когато Бич бегло разглежда разни сметки и квитанции. Изглежда се забавлява, по устните му играе усмивка. Лицето е изразително, но без преиграване. Той няма навика да се отпуска и да разкрива чрез монолози своите намерения. Неговата сила е в действието. Излиза, спира такси и казва на шофьора да обиколи няколко богати квартала. Набелязва местата спокойно и даже си записва нещо в тефтерче. Шофьорът е от приказливите. Бич му казва, че пътува без определена цел, искал отново да види местата, по които е живял след петнайсет години прекарани в Индия. Прави се на значително по-възрастен, за което и зрителите се досещат. В таксито изглежда остарял с трийсетина години. Бич освобождава колата, а ние оставаме с убеждението, че шофьорът за нищо на света не би го разпознал. Минава две пресечки, спира пред набелязаната къща, оглежда, записва името: Динджълби Хайт, адвокат.

В следващата сцена Бич е неузнаваем в одеждите на водопроводчик, забавно е да го гледаш. Икономът на дома настоятелно повтаря, че не са викали водопроводчик, а Бич не по-малко убедително отстоява обратното. Говорът му на работник е безукорен. Допуснат е в банята на първия етаж. Наблюдава прислужницата в будоара на госпожата. Поглежда в чантата за инструменти — там е сложил хлороформ. Първата жертва е икономът — халосва го с гаечния ключ по главата, в момента, когато се обръща да излезе от банята. Прислужницата чува лек шум и идва да разбере причината, Бич я причаква зад вратата, притиска кърпата с хлороформ до лицето ѝ. Тя се свлича на пода. Бич взема чантата за инструменти, съвсем празна, с изключение на хлороформа и...

— Много си работлив днес. Поредната вятърничава идея?

Алисия стоеше на вратата, държеше голяма купа с ягоди.

— А-ха — подхвърли Сидни през рамо, неприятно му стана, че се отвлече, но не се ядоса както обикновено.

— Съжалявам за нахълтването, но вратата беше отворена. Госпожа Лилибанкс донесе това преда минута. Нали е много мила? Купила ги от града. Да ти сипя ли, или ще чакаш вечерята?

Сидни се изправи и учтиво се усмихна. Гледаше към Алисия, без да я вижда. Не можеше да пренастрои очите си, привикнали бяха с разстоянието до машината и белия лист в нея.

— Предпочитам след вечеря. Отдели ми съвсем малко.

— Окей, мили. Извинявай за безпокойството.

Сидни продължи да работи до вечерта, препрочете бележките и после отиде до пощата в Бликъм Хийт. Въпреки че писмото щеше да отпътува чак с утринната поща, той искаше да приключи с тази работа. Беше вторник, Алекс ще получи писмото сигурно в четвъртък сутринта. Сидни беше доволен. Краят на епизода с Бич бе скициран така:

„Доставчикът на вино за малко да попречи на Бич, обаче Бич го премахва, докато оня слиза в избата. Приятно възбуден от трите проснати тела в къщата, Бич решава да инсценира обир на банда, налива в стъклени чаши по няколко капки бира и уиски, без да оставя отпечатъци и разстила ленени салфетки на кухненската маса.

Хладнокръвно напуска къщата с издута чанта, влиза в метрото, пристига в апартамента си. Обажда се на познат прекупвач, който идва още същата вечер. Заварва Бич да подрежда плячката, попаднала при него, както може да се предполага от друг човек. Издокаран като за вечеря, той дълго и с наслада се пазари, накрая прибира значителна сума, а къщата е чиста от крадените вещи — прекупвачът прибира златото и бижутата.“

— Още един Ники Кембъл? — попита Алисия.

— Не, друго е — той припряно приготвяше салатата, тъй като суфлето от яйца бе почти готово. Засега поне яйцата на село не бяха скъпи, лира и шест за дузина.

— Нов герой? Що за тип?

— Не ми се говори, да не ми мине котка път. Днес го измислих, следобед.

— Серии?

— А, не, слава богу. Самостоятелни епизоди — „мошеник“ — почти се отронва от устните му. — Това, което изпратих на Алекс трябва да стигне за сценарий на първия епизод. А сега, захващам се отново с „Големите планове“, ще вмъкна сюжетна линия.

Трябваше да признае, че предишните му два романа имаха следи от сюжет. Първият „Изборът на маймуната“, пресъздаваше неговите преживявания в търговския флот, прототипите на някои герои бяха членове на екипажа. Вторият „Игра на дама“ разказваше за три млади, весели и напористи двойки, които живеят в Манхатън и работят в магазин за стоки с намаление, плетат сложни интриги за служебно издигане, а също и за спечелване на чуждата мъжка или женска „половинка“. Той вече бе преполовил работата над тази книга, когато получи покана за парти в Сътън. Между множеството имаше шест или седем човека, минаващи за знаменитости — журналист от телевизията, актриса, автор на бестселър, продуцент от Бродуей, и... Алисия Снийзъм, привлякла Сидни от пръв поглед. Покани я на вечеря през следващата седмица, но тя не била свободна, била съвсем за кратко тук и т.н. С една дума — отказа, отрязва му квитанциите. Сидни се оттегли в ъгъла за известно време да поразмисли върху създалото се положение. Тогава му дойде на ум следния план, който щеше да му осигури нейната компания поне за една вечер — да покани известни личности на парти. Естествено, кани Алисия, като не пропуска да

подхвърли някои от имената на гостите. После му остава само да се надява и да чака. Почти бе решил да приведе намеренията си докрай. По-късно той използва идеята; включи нещо подобно в „Големите планове“ — един младеж, с помощта на ловки и безочливи маневри влиза в кръга на важни хора, животът му набира скорост и весело подскача нагоре по стълбицата на социалното битие. Що се отнася до онази вечер, Сидни събра кураж за втората покана — разходка с корабче около манхатънския остров. Може би това увери Алисия в неговите почтени намерения — среща през деня и сред стотици хора; или просто обичаше природата; или пък везните бяха наклонени от неговата настойчивост. Така или иначе, тя прие. Сидни работеше в магазин за преоценени стоки, освободи се един следобед като се престори на болен. Предчувстваше, че от този момент Алисия ще му принадлежи, въпреки че я смяташе за трудно достижима. Трезво преценяваше всяка своя стъпка от страх да не загуби. Направи ѝ предложение преди тя да тръгне обратно за Англия. Алисия прие, но пожела да изчака, родителите ѝ биха искали да научат повече за него. Сидни ѝ призна, че не разполага с пари, но мечтата му е да стане писател. Ползата от такова откровение бе очевидна, защото Алисия сподели, че иска да рисува, и каза с какви средства разполага — петдесет лири месечно. Сидни се запозна с майка ѝ — Клариса Снийзъм, и лелята, при която бяха отседнали — госпожа Пимброук, която живееше на Осма източна улица. Алисия остана след заминаването на майка си за Кент още месец, посветен изцяло на планове за бъдещето: как и къде ще живеят в Англия. Освен това тя бе писала на баща си, подробно бе отговорила на всичките му въпроси. Накрая получиха родителското съгласие, макар че решението на Алисия едва ли би се повлияло от тях. Сидни си знаеше, че те съвсем не бяха очаровани от него, едва-едва бе прекосил летвата. Двамата с Алисия възнамеряваха да намерят къща на село, не им се оставаше в Лондон. Провинциалният живот ги привличаше, а можеше да се окаже и по-полезен за творческа работа. По време на „медения“ месец Сидни продължи да пише „Игра на дама“, а когато книгата бе откупена в Америка той помисли, че вече си е стъпил на краката. Алисия и нейните приятели го хвалеха, но парите бяха малко — хиляда и петстотин долара предплата. Сидни подхвана „Големите планове“, въодушевен от втората си книга. Скоро осъзна, че последният роман не

е зареден със същия дух, защото той самият се чувстваше като попарен, след като въпреки очакванията му не преиздадоха „Игра на дама“. В „Големите планове“ героите на Сидни предначертават събитията в живота си. Шест човека се хващат на бас, че всеки ще постигне своята цел, а ако някой се отметне (изостави предвидената схема), трябва да плати неустойка. Едни губят, други печелят. Този, който иска да стане лекар, успява наполовина. Жена, изпаднала в отчаяние се изпълва с решимост; захвърля съпруг и поизрасналите си деца, за да се омъжи за своята голяма любов. А този, който успява да реализира всичките си желания, умира от меланхолия.

Един ден Сидни тръгна за бял емайл във Фрамлингъм, но мина през Дебнъм и купи нов килим от „Абът“. Струваше осем лири, четири пъти по-скъп от изтрития синьо-червен килим. С тъмночервени и кафяви цветове, той също отиваше на завесите. Сидни внесе навития килим и го сложи до стената в дневната. Очевидно Алисия бе на горния етаж в стаята си и рисуваше, или бе отишла при госпожа Лилибанкс.

След час, когато вече работеше, чу Алисия да се провиква:

— Какво е това?

Сидни бутна стола назад и се изправи.

— Купих нов килим — извика към коридора.

— Я да видим. Откъде? В Дебнъм ли ходи?

Сидни слезе по стълбата.

— Взех го само за три лири — той ѝ помогна да го развият.

— Много е приятен. Не знаех, че се интересуваш от килими, скъпи, стари или нови, без значение.

Сидни се усмихна безмълвно. Те разместиха мебелите и постлаха новия килим. На дължина опираше в стените, но те решиха, че така ще държи топло през зимата. Сидни нави стария и го нарами, тръгна към вратата.

— Сид, не го оставяй в пристройката, ще се навлажни — каза Алисия. — А, в гаража ли ще го слагаш?

— Ще му намеря място в стаята за гости — мислеше да го остави навит, така че да не пречи.

— Може да го продадем. Размяна с доплащане, нещо такова.

— Как ти се вижда, някой ще даде ли десетачка? Да пробваме в „Абът“ — Сидни се качваше нагоре по стълбата.

През следващата седмица Сидни получи от Алекс първия, нередактиран сценарий „Удар на Бич“. Затвори се в стаята си и го прочете на един дъх. Още от първата страница разбра, че това бе най-доброто, което бяха правили досега с Алекс. Най-отгоре Алекс простичко бе написал:

Сид, братко,
Погледни, как ти се струва? Мисля да изпуснем диалога с непознатия, второ действие, четвърти епизод, стр. 71.

Алекс

Сидни харесваше диалога, внасяше хумор в обстановката на неизвестност и затова не смяташе да го изпуска. Към Алекс нямаше забележки, освен да съкрати разговора в началото — между Бич и шофьора. Както обикновено, Алекс се бе справил много добре с малките роли, някои от които Сидни изобщо не бе нахвърлил в бележките си. Алекс притежаваше дарба в това отношение. Сидни потисна желанието да звънне по телефона и да му каже колко е доволен. Не, излиянията бяха безполезни, чисто и просто ще му го прати с обикновена поща, ще напише, че е хубаво и след като съкрати диалога, да напечата окончателен вариант. В края на краищата, сценарият не беше изключителен, станал е както трябва, само че двамата с Алекс нямаха обичай да изпипват нещата както трябва.

ГЛАВА ПЕТА

Еуфорията и скоростта, с която работеше над „Удар на Бич“ позволи на Сидни безгрижно и с чиста съвест да пропилее дял ден в Ипсуич — чакаше да вземе колата от сервиз. Прекара няколко часа, ровейки се из книгите в библиотеката, а после се качи в отдела за справочна литература. Избра си книги за вкъщи (имаше трийсетшилингова годишна абонаментна карта), мина през деловия и търговския център на града, надничаше към витрините с ненаситното любопитство на моряк, слязъл на брега, откри го сред вехториите в магазин за стари неща. Изглеждаше така, сякаш е бил лична вещ на Ромел Монтгомъри в Африка — с износена черна кожа и кафяви драскотини между месинговите кръгове на оптичните стъкла, с протрит, но все още внушаващ доверие ремък. Бинокълът изкушаваше Сидни. Струваше по-малко от бутилка джин. За какво ли му е потрябвал? По-добре да се въздържи. Бяха му казали да отиде в сервиза към три и половина, колата го очакваше и както винаги той заподозря, че е готова отдавна. Подкара за дома в добро настроение. Ще подготви за печатане няколко страници от „Големите планове“, а след вечеря ще гледа филма на ужаса по телевизията.

Щом влезе, Алисия подхвърли:

— Има писмо за теб, в дневната. Май е от Алекс.

Сидни остави продуктите в кухнята, Алисия щеше да ги прибере, и отиде да прочете писмото. Видя жълто-кафявия плик от Алекс. Вътре имаше и друго писмо, от Барлък. Барлък бе отхвърлил „Удар на Бич“ и го връщаше обратно на Алекс:

Господин Полк-Фаради,

Прочетохме с интерес „Удар на Бич“, по-скоро в началото, отколкото в края, тъй като за съжаление, развързката не предлага нищо ново — само престъпления и страдание, без положителен герой, който да донесе

облекчение и да поправи несправедливостта, така че зрителят да се идентифицира с него.

Сидни изруга Барлък под нос и прочете писмото на Алекс. Той реагираше на отказа със смесица от пренебрежение към умствените способности на Барлък и агресивност към други части на тялото му:

... нищо ново ли? Тия в телевизията хабят километри филмова лента, за да ни показват герои — красавци, които с една ръка залавят престъпници, а с другата прегръщат приятелките си. Предлагам да ритнем Барлък по задника, а сценария изпращам в „Гренада“, на Плъмър, утре (четвъртък) вечерта. Освен ако не се обадиш преди обед.

Алекс

— Е? — Алисия попита още от коридора.

— Отказали са — той захвърли писмата на масичката до телефона. — Да вървят по дяволите.

— Не се отчайвай, та това е личното мнение на онзи, Барлък ли се казваше? И какво толкова пише?

— Безсмислици — гласът на Сидни не трепваше, но той извиваше кафявия плик, докато заприлича на пръчка.

— Може ли да видя?

— Ако искаш.

Сидни излезе от стаята, качи се горе по коридора към кабинета си, но усети как му опротивяват и машината, и стола, и масата, не искаше да ги погледне, просто не можеше, и затова свърна обратно — навсякъде другаде, но не и тук. Той отново обиколи долния етаж и излезе на двора. Намери охлюв върху една от марулите, с издадено рогче, и го метна от другата страна на пътя. Крачеше безделно с бавни, тежки стъпки, макар че мислено набеляза десетина неща, които можеше да свърши — да отскубне бурен, да прибере мотиката на сухо, преди да е заваляло, да изправи колчето на домот. Спря се и нахално впери поглед в къщата на госпожа Лилибанкс, но тя не се виждаше никъде. Сидни обаче имаше чувството, че тя го гледа.

По време на вечеря Алисия каза:

— Прочетох писмото. Барлък може и да е прав, идеята ти е стара като света. Понякога си мисля, че Алекс ограничава въображението ти, задръства те.

— Скъпа, фабулата измислям аз — отвърна Сидни, готов за нейната словесна атака. — Алекс знае как да напише телевизионна пиеса, но ако преди това има подходяща фабула.

— Ограничаваш се от самия факт, че Алекс пише сценария. Трябва да разчиташ на въображението си повече, но ти се държиш нерешително.

Дълбоко в себе си той усети, че парещата му рана кърви. Тя искаше от него сам да си счупи главата. Когато си сам, провалът тежи двойно.

— Освен това, приемаш всичко толкова сериозно. Ти си...

— Ти си гледай работата — прекъсна я той. — Ти нали си спокойна, не ти пука от нищо. Рисуваш си колкото да не е без хич, като госпожа Лилибанк.

Алисия разтвори широко очи, не бе изненадана, разсърди се.

— Откъде се взема тая горчилка в теб, няма какво да се чудим, че нищо не създаваш, нищо прилично, което да бъде откупено. Така не става.

— Разбира се, че не става, с непрестанното ти заяждане.

— Заяждане? Предизвикваш ли ме? — тя се изсмя.

— Добре, така е, какво ще направиш?

Тя каза по-меко:

— Исках да вечеряме, но изглежда не съм избрала подходящо време. Можеш да сдържаш яда си, поне докато се нахраним.

Точно в този момент не им беше до ядене.

— Станала си втора госпожа Лилибанк, повърхностна и сладникава. Обаче аз съм в началото на живота си, а не в края.

— Ти си в края на твоя творчески живот, ако продължаваш по същия начин.

— Коя си ти, че да ме поучаваш?

Алисия стана от масата:

— Госпожа Лилибанк може да е всякаква, но предпочитам нейната компания. Ако не възразяваш, ще прекарам останалата част от вечерта с нея.

— Както желаш.

Тя взе сакото от закачалката до вратата, провери в огледалото дали лицето ѝ изглежда добре и излезе. Външната врата хлопна.

Сидни не бе в състояние да работи тази вечер, чувстваше се просто изцеден, а при мисълта, че трябваше да свърши с „Големите планове“ — рано или късно, се вкисна още повече. Погледа телевизия, после се изтегна в леглото с книга в ръка, нали беше взел няколко от библиотеката в Ипсуич днес.

Алисия се прибра малко след десет.

— Май заминавам утре, в Брайтън — каза тя, без да го погледне.

— Така ли? За колко дни?

— За известно време — тя занесе пижамата си в банята, където се приготви за сън, въпреки че обикновено се събличаше в спалнята.

Сидни замълча, нямаше какво друго да пита за нейното пътуване. Утре сутринта ще трябва да я закара в Ипсуич, освен ако не реши да вземе влака от Кемпси Аш, малко по-близо до дома.

— Извинявай, Сид, тези твои настроения те държат толкова дълго, аз не мога да живея в този кошмар, ти се самоунищожаваш.

— Не те обвинявам. Надявам се да прекараш добре. Ще бъдеш в Брайтън, нали?

— Брайтън, а може и Лондон.

Нарочно го правеше, не искаше той да знае къде отива. Добре тогава, няма да я притиска с въпроси.

На сутринта Сидни изми чиниите след закуска и затова не можа да види какви дрехи бе взела Алисия, когато морскосиният куфар с цип бе готов. Той се върна след единайсет часа, сам. Алисия взе влака от Кемпси Аш, точно на Уикъм маркет. Денят бе мрачен и дъждовен. Сидни отново се зае с „Големите планове“ и скоро потъна в работа. Следобед, към два, дъждът се усили, загърмя.

Обади се госпожа Лилибанкс.

— Здравейте, Сидни — за пръв път тя се обръщаше на малко име, но Сидни вече бе свикнал да я нарича госпожа Лилибанкс. — Чудех се дали Алисия не е забравила дрехите на простора?

— А, благодаря, ще ги сваля.

Сидни затвори и изтича навън да прибере прането — половин дузина кухненски кърпи и две памучни блузи на Алисия. Взе ги и

хукна обратно, тъкмо махна шлифера и телефонът пак иззвъня. Беше госпожа Лилибанк:

— Исках да кажа две думи на Алисия, ако може.

— Съжалявам, няма я. Тя отиде — не зная къде точно.

— Какво искате да кажете?

— Закарах я на гарата в Кемпси Аш тази сутрин. Изглежда тръгна за Брайтън. Мислех, че ви е казала.

— Не.

— Така прави понякога, искаше да бъде сама за известно време.

— Ах, да. Няма нищо, не е важно. Щях да ѝ съобщя да не ми носи книгата за цветята днес, вали много силно.

Сидни знаеше за коя книга става въпрос — стар викториански албум за цветя с цветни рисунки, от някоя викторианска госпожица, който Алисия бе купила в една лондонска книжарница.

— Ще ѝ предам, че сте я търсили.

— Кога ще се върне?

— След три-четири дни.

— Ако ви доскучае, елате на гости — каза госпожа Лилибанк.
— Когато намерите за добре.

Сидни прие поканата и благодари.

Междуградските разговори след осемнайсет часа се таксуваха по-евтино и още същата вечер Сидни се обади на Инес и Карпи в Лондон. Това бяха две момичета, които живееха заедно, всяка с едногодишно дете. Инес, негърка от Ню Йорк, а Карпи от Ямайка, но със светлокафява кожа, и двете балерини, напуснали танцовата трупа поради бременност. Съпрузите им бяха все на път — до Ню Йорк, или до Латинска Америка, така бе повече от година, откакто Алисия и Сидни ги познаваха. Сидни схвана накрая, че нямаше никакви съпрузи. Алисия също мислеше така и те престанаха да разпитват. Децата със сигурност изглеждаха наполовина по-бели от майките си. Инес и Карпи бяха гостоприемни, радушни и забавни. При едно от своите бягства Алисия бе останала в триетажната им къща. Този път обаче не беше там. Сидни говори с Инес.

— Господи, ама ти не се безпокоиш, нали? — попита го тя.

— А, не. Щом я няма в Лондон, сигурно е в Брайтън. И преди се е случвало. Може да е отишла при семейство Полк-Фаради.

— Ако искаш, ще се обадя тук-там и после ще се свържа с теб. Да ти спестя малко парички! — Инес много я биваше по икономииите.

— Не, благодаря, Инес. И без това искам да говоря с Алекс, ще се обадя сам.

— Дали не е мръднала нещо? Може да не е с всичкия си, как мислиш?

— Няма такова нещо. Просто от време на време ѝ писва да седи тук.

После Сидни се обади на Полк-Фаради. Хити отговори:

— Здравей, Сид. Тази вечер Алекс има среща. Не се е върнал още.

— Сигурно ухажва Плъмър. Не е вярно, нали?

— Уговорката беше с един нов автор, за Върдж Прес, на чашка. Сидни, съжалявам, че не успяхме. Мен ако питаш, онзи сценарий е страхотен.

— Е, няма да се предаваме, може и да излезе нещо. Хити, обадих се да попитам — предполагам, Алисия не се е отбивала?

— Тук?

— Да, при вас.

— Не, защо? Не знаеш ли къде е?

— Заминала тази сутрин. Мислех, че отива в Лондон, но сигурно е в Брайтън, защото пробвах вече на две места в Лондон. Понякога просто иска да се махне за известно време, не мога да я виня за това. Всичко ми върви наопаки и не ставам за компания.

— Божичко, взе ли колата?

— Не, качих я на влака за Лондон. Не се тревожа, нали знаеш, че не ѝ е за пръв път.

Той знаеше, че Хити знае. Слухът му почти долавяше прищракането в нейния мозък, тя не одобряваше постъпката на Алисия, как може да изостави мъжа си точно в такъв труден момент.

— Сид, ако до утре не се върне, обади се пак, моля те.

— Добре, Хити. Благодаря.

ГЛАВА ШЕСТА

Още на другия ден госпожа Лилибанкс се обади и покани Сидни на вечеря.

— Месарят ми предложи днес чудесна прясна риба от Доувър и аз купих две с надеждата да вечеряме заедно.

— С удоволствие, благодаря. Да взема ли нещо и към колко да дойда?

— Седем и половина рано ли е? Ако искате да работите, можем да вечеряме по-късно.

— Седем и половина е добре.

— Нищо не носете, просто елате.

Но Сидни отиде с колата до Фрамлингъм и купи бутилка бяло вино. Този ден работата му спореше и той бе в добро настроение. Госпожа Лилибанкс се чувстваше отлично поради същата причина, рисуването ѝ бе донесло удовлетворение и тя сподели с него радостта си (картината, върху която бе работила се намираше на горния етаж, и Сидни не можеше да я види, а и не пожела). Той преднамерено сподави обзелото го веселие — отсъствието на жена му налагаше да се разиграе мъничко самота и тревога.

Хранеха се в полуприземната трапезария на госпожа Лилибанкс. В два от ъглите на стаята се издигаха фурнировани бюфети, покрай една от стените имаше висока до кръста лавица, цялата покрита с холандски фаянс и разнообразни дреболии. По нейния си муден начин, госпожа Лилибанкс сервира превъзходна вечеря с десерт — домашно реване в ягодов сироп. Тя любезно и ненаатрапчиво разпитваше Сидни за работата му, предразполагаше го да говори и да се наслаждава на собствения си глас.

— Изглежда „Бич“ ви е по-мил от всичко, което сте написали — обади се тя докато си пиеха кафето.

— Навярно защото е последната ми рожба. Още малко вино?

Госпожа Лилибанкс не бе доизпила чашата си:

— Не, благодаря. Но вие си налейте, виното е чудесно. Без него рибата нямаше да е така вкусна.

Сидни си наля около един пръст, а останалото, по-малко от половината, явно щеше да подслади самотния обяд на домакинята.

— Очаквам Алисия да се върне в понеделник или вторник.

— Така ли? Най-вероятно се чувства добре сама, прекарва си времето в Лондон по изложби и музеи.

— Струва ми се, че не е в Лондон — смотолеви Сидни. — Обадох се на няколко места. По-скоро е в Брайтън, тя харесва този град.

— А има ли приятели там?

— Не, доколкото ми е известно. Би ми казала.

Той леко смръщи чело и втренчи поглед в чашата за кафе. Мислеше за това, че щеше да говори същите неща, ако Алисия бе мъртва, ако я бе убил в петък сутринта например, вместо да я закара на гарата в Кемпси Аш. Същото щеше да говори и госпожа Лилибанкс. Думите се навързваха като реплики в пиеса, а актьори бяха те самите.

— Художниците изпитват нужда да останат сами понякога — продължи госпожа Лилибанкс мило.

— Да — той я погледна с благодарност. — Може би ще получа картичка в понеделник, или ще се обади по телефона — додаде унило.

Беше едва събота вечер. Алисия никога не изпращаше картички по време на подобни бягства. Не и на него.

— Ще използвам времето за работа. Искам да кажа, сигурно това прави и Алисия, скицира в Брайтън — добави той и усети плъзналата по лицето му червенина. Облегна се на стола:

— Нали знаете, не съм свършил с „Големите планове“.

— Какво ще кажете, ако оставим всичко както си е, и послушаме музика?

— Преди това ще ви помогна да разчистим — каза Сидни развеселен и скочи енергично.

Той преодоля слабата съпротива на госпожа Лилибанкс и за три минути масата бе изчистена, чиниите — готови за миене, пренесени в кухнята. После слушаха музика от Бах и Хиндемит. По същото време госпожа Лилибанкс бродираше калъфка за възглавница на внучката. На тръгване Сидни ѝ предложи:

— В понеделник отивам на пазар в Ипсуич, ако искате да дойдете...

— Не, благодаря. Засега имам всичко необходимо.

Сидни въздъхна с облекчение. В действителност нямаше никакво намерение да пътува до Ипсуич, но не можеше да измисли с какво друго да благодари на госпожа Лилибанкс.

Когато остана сама, тя се запретна, накисна тенджерите и тиганите. Чиниите ѝ дойдоха в повече тази вечер, силите я напуснаха; утре ще стане по-рано, преди да дойде Хокинс, и ще сложи всичко в ред. Никога не оставяше мръсни съдове за госпожа Хокинс, смяташе, че и без това за нея има доста работа из къщата. Бе доволна от вечерта, а мислеше, че и Сидни е прекарал добре, но потокът на мислите ѝ, приятни и спокойни, се завихряше около островчето на неговото безпокойство за Алисия. Ясно беше, че тук има нещо. Тя си спомни, че Алисия не бе убедена дали иска да има дете от Сидни, но както ѝ бе казала, можело и да опита. Не, не беше редно да се говори така за дете, помисли госпожа Лилибанкс. Алисия трябва да е била дълбоко засегната, за да не му каже къде отива и кога ще се върне. Пред очите ѝ изникна разгневения Сидни от оная вечер, когато тя им гостува и се запозна със семейство Полк-Фаради. „За бога, шестата или десетата е тази счупена чаша!“ — бе казал тогава така свирепо, а и онова, което Алисия бе говорила после, за напусналата го муза, или нещо такова. Тя не постъпваше по-добре от него, госпожа Лилибанкс бе видяла как смущението, изписано по лицето на Сидни, бе отстъпило място на дълбока неприязън. Я най-добре, остани приятелка и на двамата, а не заставай помежду им — смърти се тя.

По-късно, наметнала върху нощницата червен вълнен халат, госпожа Лилибанкс хвърли последен поглед на най-новата си картина — жълта ваза с рози и бледолилав повет, но сега тя не ѝ се виждаше така хубава, както в пет часа, когато я бе привършила. Или не толкова хубава, както би изглеждала, ако бе рисувала ежедневно през целия си живот, а не от неделя на неделя — с примирение си помисли тя. Както казват, изкуството иска време, а животът е толкова кратък.

ГЛАВА СЕДМА

Неспокойна и напрегната, Алисия седеше в „Еклера“, в Брайтън, на чаша чай с кифличка и очакваше Едуард Тилбъри, който трябваше да се появи вече всеки момент. Часът бе единайсет, а денят неделя.

Миналия петък тя слезе на улица „Ливърпул“, оттам отиде до „Виктория“ с такси, където си купи билет за Брайтън, но тъй като имаше влакове на всеки час, реши да си поплакне очите във „Фортнъм и Мейсънс“, любимият магазин на майка ѝ. „Ех, доброто старо време“ — каза си Алисия, спомняйки си за „пазарните“ дни във „Фортнъм“, когато те двете идваха и купуваха всичко, което им харесваше, без да мислят за парите, дни, които неизменно свършваха в шумната чайна на магазина с парче божествена торта и чаша чай. В края на такъв ден майка ѝ се чувстваше изтощена, но опиянена от доволство. Този път Алисия купи само половин дузина носни кърпички с по една зелена четирилистна детелина, избродирана в ъгълчето, за шестнайсет шилинга и шест пенса. На излизане от „Фортнъм“ се натъкна на познат, когото бе видяла на последното събиране у Инес и Карпи. Не си спомняше името му, но той, повдигайки шапка, възкликна:

— Алисия, здравейте! Аз съм Едуард Тилбъри.

Бе около тридесетгодишен, с кафяви очи и кестенява коса, строен. Костюмът му стоеше прекрасно и Алисия си спомни, че и тогава бе облечен също така изискано. Адвокат по професия, опитал се бе да флиртува с нея, но щом чу, че тя и съпругът ѝ се връщат в Сафък, се бе извинил, като изглеждаше още по-чаровен в смущението си. И Алисия не се бе държала съвсем на ниво, защото се бяха спречкали със Сидни — един от най-противните скандали между тях, а цялата вечер Тилбъри бе седял в другия край на стаята.

— Ще купувате ли нещо? — го бе попитала Алисия, когато излизаше от „Фортнъм“.

— Да, но няма значение, не е важно, нещо за кухнята. Ако сте свободна и бихте приели покана за обяд, ще отложа пазаруването на

драго сърце.

Беше един и десет. Влязоха в „Оувъртън“, защото Алисия бе казала, че има работа в близост до гара „Виктория“. Обядът премина ведро и спокойно. Откриха много общи неща помежду си — любовта към морето, Брак и Антониони, и накрая Алисия му довери, че бяга от всекидневната домашна въртележка и ще прекара няколко дни в Брайтън.

— Ако в неделя сте все още там, ще ми бъде особено приятно да дойда и да прекараме следобед заедно.

Алисия бе трепнала от изненада и леко вълнение. Какво пък, става дума само за един следобед.

— Звучи чудесно, но не зная къде ще отседна. По-добре да се срещнем на гарата.

— Аз съм с кола.

Ето как се случи, че Алисия предложи да се срещнат днес в „Еклера“, първото име, което ѝ дойде на ум, освен фойетата на два-три големи хотела, но тя нямаше намерение да ношува там.

Сега сърцето ѝ подскочи като го видя да влиза през вратата с розови завеси. Изглеждаше доста неспокоен, преди да я забележи, но щом я зърна, усмихнато се отправи към нея.

Прекараха божествен ден: обядваха в Ангъс, в една бирария, бродиха по хълмовете, отидоха с колата в Пайкоумб и пиха чай в „Ханчето на орача“, наслаждаваха се на слънцето в късния следобед, изтегнати върху шезлонгите на плажа.

Едуард бе с приятен и мил характер, истинска почивка след Сидни. И двамата избягваха името му. Алисия се притесняваше, че ако заговорят за него, Едуард естествено би прозрял кавгата им, но той изобщо не се опита да подразбере или изкопчи нещо от нея, и това я впечатли приятно.

— Виждали ли сте се с Инес и Карпи напоследък? — попита тя.

— Не, откакто се запознахме там с вас — Едуард се извърна към нея за миг, беше на кормилото. — Не сме много близки.

Алисия изпита голямо облекчение, не ѝ се искаше общите им познати да знаят, че Едуард е идвал в Брайтън да я види. Без съмнение и Едуард мислеше така. Тя усещаше инстинктивно, че той би могъл да е много дискретен и предпазлив при необходимост. Домът на Инес и Карпи бе широко отворен за всички, а Едуард без всякакво съмнение

бе по-възпитан и с по-добри обноски от повечето тогавашни гости. Единственото, което смущаваше удоволствието ѝ в момента, бе високата скорост, но не можеше да не признае умението му да шофира. Бързото каране бе един от невротичните ѝ страхове. Също и самолетите. Изпаднаше в състояние на трескав ужас след едно злополучно пътуване до Париж, когато бе на двайсет години, и оттогава избягваше да лети.

Вечерята бе по-вкусна дори и от обяда. Прекрасно е да ядеш каквото си искаш, където си искаш, без да мислиш за сметката. Едуард си тръгна за Лондон малко преди десет вечерта, и Алисия искрено съжаляваше.

ГЛАВА ОСМА

Следващият понеделник вечерта Сидни дописваше последното изречение на втори епизод от „Удар на Бич“, в който Бич убива съпруга на своя приятелка, с която няма интимна връзка: „Съпругът, кръгъл простак и брутален мерзавец, почти без нито едно достойнство, почти — защото садизмът и себелюбието му, любовните геройства и алкохолизмът трябваше все пак да бъдат смекчени с няколко добронамерени щрихи, за да заприлича на човек, иначе кой щеше да повярва в него? Във всеки случай, за съпруга нямаше да има съчувствие, Сидни ясно си представяше как удушването му предизвиква радостна възбуда сред всички телевизионни зрители — и мъже, и жени, и деца. Бич се измъкна безнаказано, което се отнася и за съпругата, тъй като по негово нареждане тя е заминала да прекара последните два дни на безопасното разстояние от шейсет мили“. После Сидни написа следното:

Алекс, стари приятелю,

Изпращам ти още един епизод, пълен с подвизи, каквито само Бич ги може. Недей унива поради отказа. Ние ще ги чукаме по кратуните с нашия Бич, докато мъртвите им стъклени очи станат зрящи и не разберат, че разказите ги бива. Догодина ще пишем разкази на остров в Гърция, наш собствен.

Твой Сид

Припявайки си „След бала“ със свой текст, той слезе долу и занесе в кухнята празната си чаша, след което се почерпи с уиски. Радваше се на Алисино отсъствие, това бе истински късмет за Бич.

Всъщност, нали Алисия бе мъртва! Сутринта, когато бе заявила намерението си да замине, нали я бе бутнал от стълбата. Той бе видял как куфарът ѝ се претъркулва заедно с нея, разтваря се, и в дневната се

изсипва бъркотия от дрехи, съдържанието на дамската ѝ чанта, и сред всичко това — Алисия, просната само с една обувка. След това я уви в синьо-червения килим, стария, и с него я примъкна по пода, до вратата. Събра ѝ нещата в чантата, чантата и дрехите в куфара, а него — в колата, и потегли — накъде? Към Паръм, на около пет мили, където има малка горичка. Трудно е да се намери в Сафък гора, където човек може да копае необезпокояван, но след като зарови куфара, той продължи с колата още четвърт миля, там пригответи дупка за следващия ден, да зарови и тялото. Буйната лятна зеленина го закриваше и никой от пътя не можеше да види, че копае. Това беше в петък след обяд.

А в събота, в сумрака на зората, когато птичките започват да чуруликат, изнася килима с тялото през задния вход, и оттам право в колата. Госпожа Лилибанкс наднича през прозореца си, един господ знае какво очаква да види в този ранен час, или може би просто си е ранобудна, но тя го вижда с тежкия килим през рамо и ако го попита, ще ѝ каже, че е отишъл да изхвърли някъде този боклук. Обаче, в събота вечерта тя не го пита за това. Дали го беше забелязала в здрача, или е счела за ненужно да задава такъв въпрос? А в събота следобед, подготвяйки почвата за бъдещите си действия, той звъни на Инес и Карпи, и на семейство Полк-Фаради. След някой и друг ден ще започне да проверява хотелите най-напред в Брайтън, след това лондонските, после — справки във въздушните линии с маршрут отвъд океана (макар че омразата на Алисия към полетите му бе известна, и той ще съобщи това), последвани от проверки на корабите и влаковете. Всичко това ще е необходимо, защото Алисия няма нито да се обади, нито да пише.

Родителите на Алисия ще бъдат известени и ще дотърчат от Кент. Сидни ще им каже — това вероятно ще бъде в четвъртък или петък — че е качил Алисия на влака в Ипсуич, миналия петък сутринта. Избра Ипсуич, защото мястото е по-оживено, така че е малко вероятно някой да го види. Непреклонно ще отказва петдесетте лири месечна издръжка на Алисия. Той действително не искаше парите ѝ. Методът на Смит с „невестите във ваната“ не е за него, хем жалка плячка, хем избличаваща, а Смит е имал и невероятната глупост да повтаря едно и също средство, което е част от провала му.

Във вторник Сидни отново подхвана „Големите планове“. Оставаха му двайсетина страници, но тъй като ги преработваше, щеше да отнеме повече от ден. Малко след пладне той чу кола да спира пред дома му. Шумът от мотора достигаше през задния прозорец, но той продължи да работи, като се чудеше дали са боклукчиите или някой е решил да се изтърси ненадейно, ще изчака да се почука. Колата отмина и чак тогава се отвори вратата на парадния вход.

— Сид? — гласът на Алисия.

— Здравсти — каза той без особен възторг, но по навик мина по коридора до гредата на площадката, облегна се на нея и провиси крак над първото стъпало.

Алисия стоеше долу, под него, с куфар в ръка, облечена в костюм и с обувки на висок ток.

— Добре ли прекара?

— Да, много добре, благодаря. Ти успя ли да свършиш работа? — тя махаше лявата си ръкавица.

— Да, доста — каза той и слезе по стълбата. — Искаш да го кача, нали? — беше хванал дръжката на куфара.

— О, остави, ако не ти се носи, не е тежко.

Но той го отнесе в спалнята им. Алисия влезе след него:

— Прости ми, че не ти пратих картичка, Сид. Повярвай, просто не можах! Надявам се да не си се тревожил много.

Никога преди не се бе извинявала за това, че не се е обадила.

— Съвсем не, никой не се е тревожил.

— Какво имаш предвид? Кой друг?

— Госпожа Лилибанкс, или Алекс и Хити.

— Предполагам, че си им обяснил.

Сидни присви очи. За първи път се усъмни, че жена му е имала среща с друг мъж. Кой ли е той — чудеше се Сидни. Нито едно име не му дойде на ум.

— Нещо интересно, срещна ли някого?

— Не — подхвърли небрежно Алисия, и лицето ѝ, скрито под пуловера, който сваляше в момента, нищо не можеше да му подсказе.

Около два часа я чу да излиза, чу затварянето на задната врата и разсеяно се надигна да погледне през прозореца. Алисия прекосяваше градината зад дома, запътила се към госпожа Лилибанкс. Усети глад и слезе да хапне. Алисия бе прочела писмата си, разбра Сидни,

минавайки през дневната. Бяха донесли три-четири за нея, едното от които бе от майка ѝ. Направи си кафе докато ядеше хляба с кренвирш. Алисия бе извадила печеното свинско, картофите, тиквичките. Не изгаряше от нетърпение да прекара вечерта с нея. Нещо му подсказваше, че присъствието ѝ тук е лош знак за съдбата на епизода, който тази сутрин бе изпратил на Алекс. Тя не можеше да се сравнява с Хити, опора и надежда за своя съпруг.

Сидни работи до към шест и отиде да пооплеви градината. Отрязва няколко диви рози, растящи до гаража, и се върна да ги остави на масата.

Алисия готвеше и Сидни се захвана със салатата.

— Много си мълчалив — вметна Алисия.

— С мен не се е случило нищо интересно, а с теб — да.

— Разбрах, че сте вечеряли с госпожа Лилибанкс.

— Да, хубаво беше, в събота вечерта.

Сидни млъкна. Въртеше мелачката и магданозът се сипеше в соса.

— Върху какво работиш? „Големите планове“ ли?

Той си пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Написах още един епизод от „Удар на Бич“ и го изпратих тази сутрин на Алекс.

Ето, каза го, и сега Бич беше като безпомощно, уязвимо, голо патенце под нейния прицел, „Грозното пате“.

— А сега, да, продължавам с „Големите планове“.

— Знаеш ли какво би казал Алекс, ако започнете документални едночасови епизоди, не точно документални, а построени около определена тема, например, жилищния проблем, или контролът върху раждаемостта и църквата?

Сидни погледна през нея.

— Напоследък в „Таймс“ прочетох статии за такива пиеси, едната беше за проблемите на работници и ръководители — тя изливаше горещата вода от тенджерата с картофи.

— Предлагаш ми да оставя Бич и да захвана нещо такова? Но какво знам аз за истинските проблеми на английските работници?

— О, нищо не предлагам, даже не бих се осмелила и да мечтая за подобно нещо — изненадващо троснато и враждебно каза Алисия. — Само отбелязвам какво е положението на пазара. Хората май са

уморени от празното забавление и им се иска да има за какво да помислят, за какво да поговорят. Наистина е така.

— Предпочитам първо да видя какво ще стане с Бич.

— Можеш да работиш едновременно и двете.

— Също и „Големите планове“, така ли? Много ще ми дойде.

Но Алисия не мислеше, че да работиш три неща в едно и също време е кой знае какво натоварване.

— Исках просто да кажа, че трябва да ковеш желязото докато е горещо. И ти дори го каза веднъж. Необходим е цял месец, за да се завърти един новопредложен епизод, нали?

— Най-малко. Може да направя пет, шест, седем епизода. Мисля, че Бич не е забавление, лишено от смисъл.

— Не съм казала такова нещо — въздъхна Алисия.

Сидни приготви две питиета и ѝ подаде нейното.

— Бич не е безсмислица — каза той, но тази забележка, направена две минути по-късно, увисна във въздуха.

Алисия вдигна очи да го погледне и той ѝ се стори така чужд, че сама се изненада. Колко надуто беше отношението му към този Бич, все едно че Шекспир говори за крал Лир, ако не и повече. Героят на Сидни ни предлагаше нещо за продан, лековато като звуков ефект на рекламен клип, а Сидни го приемаше с неоправдана сериозност, и докато това не се промени, животът им ще бъде ад. Изведнъж ѝ се прииска да е в Брайтън с Едуард, да прекарат заедно цялата вечер.

— Да се надяваме, че ще го продадем — гласът ѝ бе леден, тя се обърна към мивката.

Ясно изречените думи на Алисия, поднесени с най-изискано произношение, стържеха по нервите на Сидни. „Предупредих те“ — щеше да заяви при следващия получен отказ, и при по-следващия, най-вероятно.

— Мисля да не се отказвам! — Сидни се опита да повтори леденостудения ѝ тон, но с неговото американско произношение това бе непостижимо.

В четвъртък, по време на закуска, Сидни предложи да отидат до Ипсуич. Повод винаги се намираще — библиотеката, нещо за работилницата, което не можеше да се намери във Фрамлингъм, китайски обяд или вечеря, тъй като беше хубаво да разнообразяват менюто си. Но сега Сидни предложи, просто за да смени декора.

Алисия се съгласи, но без въодушевление. Сидни усещаше нейното презрение. Смяташе го за по-долно качество, но бе твърде инертна или плаха, за да го напусне. Един развод ще е голямо главоболие за нея, както и за семейството ѝ. Инстинктът на Сидни подсказваше, че и двамата очакват някакъв знак — за обич или омраза — знак, който би извадил от равновесие единия от тях, няма значение кого. Ако Алисия можеше да го прегърне и само да каже: „Скъпи, обичам те, малките ти несполуки не ме интересуват“, нещата щяха да изглеждат по друг начин. Или да кажем, той да пристъпи към нея с думите: „Зная, че в последно време съм непоносим, но вече няма да е така, обещавам ти“. В действителност влачеха съществуването на възрастна двойка със закостенели привички — ставаха, закусуваха, оправяха леглото, чистеха дома, без почти да си продумват, не се ненавиждаха, но и едва се понасяха.

Тъкмо тръгваха тогава, в четвъртъка, и телефонът иззвъня. Сидни бе по-близо и вдигна слушалката, но забеляза тревогата, появила се за миг върху лицето на Алисия, последвана от престорено безразличие. Тя пристъпваше бавно към вратата, за да чува. Дали пък не се страхуваше, че ще ѝ се обади приятел?

— Ало? — каза Сидни.

— Сид, Алекс се обажда. Получих епизода за Бич тази сутрин, преди да изляза, но си рекох да се обадя за сметка на службата. Хареса ми.

— Добре. Нещо да предложиш?

— Мисля, че бихме могли да раздвижим малко нещата около заподозрения. За полицията неговата вина трябва да е очевидна. Ще ти пиша. Всъщност, обаждам се да питам дали Алисия се върна.

— Да, във вторник.

— А, чудесно. Ама ти не ми се струваш особено възторжен — отбеляза Алекс, като че подобно състояние на духа е невъзможно за един съпруг.

— Може и да си прав.

— Братко мили, дано следващия път ти провърви наистина. Да замине и да изчезне, а, нещо такова! — Гласът бе добил страховит оттенък. — Удавена в алкохол, а, в Брайтън! Мъжлето ѝ не може да я гледа, но нали ѝ взема... — Сидни чу ликуващия лаещ смях на Алекс.

Парите, Алекс си мислеше за тях.

— Благодаря ти за благопожеланията. Ще стискам палци за следващия път.

— Трябва да привършваме, телефонът пиука. Чакай писмото ми и целуни Алисия.

Чу се щракване.

Алисия, с лице към изхода, бе продължила пътя си.

В Ипсуич Сидни смени книгите си в библиотеката и предложи същото на Алисия, но тя отказа, тъй като все още не била прочела тези, които има. Купила ги е в Брайтън — помисли той — но не ѝ е останало време за тях. Уговориха се да се чакат след половин час пред паркинга на Кокс Лейн.

Сидни се защура нагоре-надолу с надежда да попадне на вехтошарския магазин, където си бе харесал бинокъла. Скоро го откри. Витрината му бе препълнена с любопитни нещица: месингови куки от улични лампи, стари войнишки торби, скринове с меден обков в ъгълчетата. Погледът на Сидни премина още веднъж по струпаните вещи, но не зърна бинокъла, ето защо надникна и в тъмния търбух на магазина, за да види дали не е преместен на някой от рафтовете, но и там не го откри. Бе твърде стеснителен, за да попита, и без това не беше сигурен дали ще го вземе, ако въобще му е по джоба. Отправи се обратно към пазарния център и паркинга.

Притъмня и запръска. Изникнаха чадърите на по-предвидливите, другите се изпокриха, а когато капките натежаха и зашибаха, хората се разтичаха.

Алисия го чакаше до колата, притиснала пакетите до себе си под шлифера. В краката ѝ имаше пълна кошница.

— Сега ли реши да вали, точно когато съм без ключове — смеейки се каза тя.

— Съжалявам — отвърна Сидни и близна няколко капчици дъжд от горната си устна. Постара се да отвори вратата колкото може по-бързо.

Пътуваха към дома смълчани под дъжда, после мълчаливо разопаковаха храните. Алисия само подхвърли:

— За вечеря има черен дроб и бекон, става ли?

— Чудесно.

Телефонът иззвъня.

— Вероятно е госпожа Лилибанк — каза Сидни. — Не искаш ли ти да вдигнеш?

Алисия тръгна към телефона, а той продължи да разопакова.

Тя се върна усмихната в кухнята и каза:

— Пак е Алекс. Забравил е да ни покани на събирането в събота, с преспиване, ако искаме.

Те и преди бяха оставали там. Канапето в дневната им се разтваряше като двойно легло.

— Не ми се ходи, но ако ти имаш желание, отиди.

— О, Сид, Хочкис ще бъде там и иска да се видите.

Хочкис бе новооткритото писателско дарование на издателството, където работеше Алекс. Сидни си спомни, че според Алекс бил на двайсет и шест години. Като Кийтс.

— Просто не ми се ходи, вземи колата и отивай. Или до Ипсуич с колата, а оттам с влака.

— Моля те, Сид, той още чака — Алисия безпомощно посочи телефона.

— Не искам — заинати се Сидни. — Иди сама.

Щеше му се да закрепци „колко пъти да ти повтарям...“.

— Кажу му, че трябва да работя.

Алисия се върна при телефона, поговори и отново се появи в кухнята. Сидни старателно избягваше очите ѝ.

По-късно Сидни се качи в кабинета си, но шумовете в къщата му говореха, че Алисия няма намерение да отиде на събирането в събота.

Същата сутрин около осем, тя редеше празни бутилки от мляко пред вратата, когато раздавачът остави пощата: една сметка за електричеството и писмо до нея, което сигурно беше от Едуард Тилбъри и тя го мушна в джоба на халата си; отвори го едва след закуска, в студиото. Загъделичка я кикот от превзетия му тон: бяха протоколни редове, изразяващи неговата благодарност за отморяващия и здравословен ден, който бяха прекарвали на морския бряг в Брайтън, а също така и увереността, че вече си е у дома, освежена от кратката почивка.

„... Вие сте ободряваща компания и ще бъда особено щастлив да Ви придружа, ако смятате отново да наминете към Брайтън.“

Едуард бе написал адреса и телефона си на улица „Слоун“. Изявлението, че иска да я види за нея бе така вълнуващо, че дори и

прогизнала от дъжда в Ипсуич, тя се чувстваше щастлива, макар че Сидни бе развалил всичко, като отказа да отидат у Полк-Фаради. Нямаше никаква причина за противенето му, не залягаше чак толкова над работата си, просто си показваше рогата. Около четири часа отиде при госпожа Лилибанкс, защото бе усетила необходимост да промени обстановката. Разказа ѝ за чудесните дни в Брайтън, показа ѝ няколко от най-новите си скици, но без да споменава името на Едуард Тилбъри.

Той обаче не ѝ излизаше от ума. Така ѝ се искаше да приготвя сега вечерята за него, вместо за Сидни. Имаше особени моменти, когато улавяше колко непоправимо е отвращението му към нея, от ненавист би могъл да я убие, стига да набереше смелост. Тя разбираше, че той се чувства като в капан от постоянния недоимък, смяташе, че тя му носи нещастие в работата. Плоският му глуповат Бич щеше да се провали, в това тя не се съмняваше, но се плашеше от вероятността да се окаже в близост до Сидни, когато се случи — след месец или два.

Около седем и половина Сидни слезе в кухнята да пийне. Алисия тъкмо си бе наляла уиски и сода. Лицето му — буреносен облак. Загледа се в ястията, които Алисия бе подредила на масата: черен дроб, бекон, тиквички. В ръката си държеше домати и салатата от градината.

— Какво се е случило? — попита Алисия.

— Дробът. Противен е! — понякога чувстваше, че не понася гледката на полусуrowо месо.

— Съгласна съм, жалко, че е толкова полезна храна! — с несдържан яд каза Алисия. — Сигурно от днешния ден те боли глава?

— Не съвсем — Сидни разбъркваше олиото в салатата.

— Ако ме нямаше, щеше да приемеш поканата на Полк-Фаради, нали? — попита Алисия.

Той вдигна глава и я изгледа:

— Не. Защо говориш така?

„Защото ако не бях тук, нямаше защо да се напъваш да ме уязвяваш“ — помисли си Алисия. Ходеше му се на гости, но да ѝ противоречи бе по-голямо изкушение. Внезапен вътрешен подтик я бе накарал, макар и за миг, да помисли, че би могла да отиде и без него, но нямаше да ѝ бъде приятно сама цялата вечер, а и този път до Лондон и обратно, пак сама...

— Понякога си готов да ме убиеш, нали, Сид?

Той закова очи в нея онемял.

Ясно беше, че е налучкала.

— Ще ти се да ме премахнеш от пътя си, поне за кратко, или пък завинаги, както правиш с героите си, които не ти трябват повече.

Той продължаваше да я гледа: недобелен картоф в лявата ѝ ръка, нож в дясната.

— Престани да правиш театър, Алисия.

— О, защо не си представиш, че е така, за известно време. Аз ще изчезна за няколко седмици, а ти си работи колкото ти душа иска — Алисия се подразни от трепването в гласа си. — Да видим какво ще стане, съгласен ли си?

Сидни стисна устни и отвърна:

— Добре.

— Ти ще останеш тук, предполагам?

Той кимна:

— А ти при майка ти ли ще отидеш? По-евтино е, можеш да останеш колкото искаш.

— Сидни, преживяхме ужасни моменти, истинска криза, която бихме превъзмогнали само ако направим нещо необикновено, разтърсващо.

— Съгласен съм.

— Няма да поддържаме връзка. Обещавах ли?

— Обещавам.

— Не зная колко ще отсъствам, но това е без значение, нали? Ще ти се обаждам когато поискам, но тогава може пък ти да не искаш да се видим — сега гласът ѝ съвсем пресекна и Сидни се извърна смутено.

— Добре, съгласен съм. Обещавам, прибери се, когато искаш — каза той по-нежно от когато и да било напоследък.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Най-добре казвай, че съм при майка ми — отвърна Алисия на единствения му въпрос, какво да казва, когато го питат къде е.

Въпросът отекваше в тишината на стаята и ехото го повтаряше. Бавно кръстосваше из стаята. Беше сам и вероятно така щеше да бъде още няколко седмици.

След четвъртъка бяха говорили съвсем малко за създалото се положение: нямаше да е окончателно скъсване, нито изпитателен период, нито временна раздяла, какво щеше да е, никой не бе в състояние да определи. Ако приятелите им разпитват, да казва, че им е нужно да работят поотделно за известно време. Сидни погледна литографията, показваща кръстосаните, потънали в тежки доспехи стъпала на сър Робърт де Бърс, връз намръщено лъвче. Беше снел отпечатъка в църквата на Ектън. Той и Алисия бяха особено близки в онзи ден: разхождаха се с колата, защото заваля, прибраха се вкъщи, любиха се, обрязаха картината и я подлепиха с червено кадифе, за да занесат за рамка. Бяха посетили църквите в Лейвнам и Лонг Мелфърд. Алисия скицираше, а Сидни нахвърляше бележки, които да използва някой път. Дори надраска стихче.

Той уморено се заизкачва по стълбата към кабинета и си спомни, че е на двеста шейсет и втора страница от ръкописа; оставаха му да напечата само пет страници. После ще прочете всичко и ще го изпрати на други издатели, оригиналът — в САЩ, първото копие — в Лондон, а второто ще остане при него, за по-сигурно. Спря се в коридора и се загледа през отворената врата на втората спалня. Краят на стария килим, навит на руло, стърчеше до срещуположната стена. Добре, направи го де, хайде! Да видим що за чувство е това! Щеше да потрябва за някоя книга. А може и да се освободи от ужасната раздражителност спрямо Алисия, както казват психиатрите. Той понечи да излезе, за да изкопае дупката, но му се стори глупаво. Трябваше да стане рано сутринта, единственото разумно време за

подобен род занимания, и тогава да свърши работата. Ако се успи — лош късмет. В такъв случай, сигурно ще се откаже.

Въпреки че през деня бе писал с лекота, а вечерта чете необезпокояван, Сидни дълго лежа буден. От долния етаж се чуваше тропане, накрая стана да провери, оказа се, че е малкото прозорче в дневната; отворило се беше и хлопаше, люляно от летния вятър. Върна се обратно и веднага заспа. Събуди се няколко часа по-късно, бодър и отпочинал, което рядко му се случваше. През прозореца нахлуваше сива дрезгавина, едва можа да види ръчния си часовник. Беше четири и десет. Сега или никога — помисли той, без да нервничи, но малко натрапчиво. Слезе долу и сложи кафе, навлече старите панталони, гуменките и една вълнена риза. Изпи кафето в кухнята, отиде в работилницата и взе лопата, сложи я на пода в колата. Излезе от гаража на задна скорост и спря на пътя, до най-отдалечения ъгъл на къщата.

Внимателно нарами навития килим. Мина през задния вход и го постави на седалката в колата. Огледа се. Не се забелязваше нищо. Нищо, само няколко чуруликащи птички. Прозорците на госпожа Лилибанк бяха тъмни. Сидни подкара. Имаше пет мили до гората, която си бе избрал. Най-послед отби от шосето за Фрамлингъм и пое по път, прав като стрела, ограден с високи дървета. Гората се простираше и от двете страни. Освен един камион, с който се размина, не срещна други коли. Спря на тревата от лявата страна на пътя.

Извади лопатата, навлезе петдесетина метра в гората, където избра подходящо място, около сто квадратни метра, без дървета, само трева и гола, влажна земя. Започнат да копае в най-отдалечения край. Беше бавна и тежка работа, независимо от рохкавата почва и той съжали, че не бе взел бела. Доця му се да сгъне рулото на две и просто да нахвърли малко пръст отгоре, но с усилие на волята продължи да копае. Направи дълбок изкоп, повече от метър. Зеленината на дърветата му пречеше да вижда минаващите коли, но Сидни преброи три, чуваше двигателите им. Той заключи, че никой не би могъл да го види. Гробът бе почти готов. Отиде до колата да вземе килима. Небето вече светлееше, а слънцето докосваше върховете на дърветата. Вдигна го на рамо и бутна вратата с коляно. Точно тогава надолу по пътя загърмя зелен камион, той усети полъх от движението му в косата си. Закрачи тежко към гората. Сложи килима на земята; с магарешки инат успя да направи изкопа малко по-дълбок, като напразно се стараше да

разсече твърдите корени, дори скочи и ги намачка с крака да улегнат. Бутна килима в изкопа, ръцете му отмаляваха. Страхът трябваше да удвои силите му и тогава нямаше да е толкова тежко. Запълни дупката и изравни пръстта. Почувства се по-уверен — след като тялото се скри далеч от погледа, под земята. Отъпка наоколо и прекара лопатата върху гроба, за да изтрие следите от гуменките. Върна се при колата, обърна се още веднъж да види гроба, нямаше нищо обезпокоително; откри между пръстите си раздробен фас на изпушена цигара — ветрецът разпиля парченцата. Какви други следи може да е оставил? Смачканите стръкчета трева? Само един дъжд, и Шерлок Холмс също не би ги открил, а щеше да е необходим гениален екстрасенс, за да свърже смачканата трева с него. Разбира се, оставаше килима, може би в търговските книжа на „Абът“ Алисия е записана като купувач, а и приятелите им биха го разпознали. Сидни запали мотора. Слънчевата светлина заливаше пътя пред него, изпъстрен с тъмни петънца от сянката на дървесните корони. Очертаваше се прекрасен ден.

Неделята мина спокойно. Изпълнен с вяра, Сидни препрочиташе „Големите планове“ за последен път. Краят бе логическо следствие на началото, а това доказваше, че има стройна фабула и развой на събитията.

В понеделник, в шест вечерта, на задната врата почука госпожа Либлибанк, носеше му касис. Сидни я покани да влезе.

— Продаваха го по три шилинга и шест пенса, а на мен цяло кило ми е много — каза тя. — Обичаш ли го на кисел, или ще ти отнеме много време?

— Харесва ми, но никога не съм правил. Алисия прави понякога.

Щом ти харесва, ще ти направя. Не би ме затруднило, след като правя и за себе си. Неприятно е изстискването, но първо трябва да се изчистят дръжките, да се отделят плодовете, нали знаеш — усмихна му се тя. — Мини да си го вземеш към седем и половина, просто ти подавам кисела и ти си отиваш, така ще избегнеш учтивите приказки и пропиляното време, ако аз го донеса.

Сидни бе трогнат от вниманието.

— Не е губене на време. Имам достатъчно.

— Алисия каза, че сериозно си се захванал с работа тия дни, не искам да ти преча. Иначе вчера бих те поканила на вечеря.

— Благодаря — с неудобство измърмори Сидни. „Големите планове“ все още го държаха в плен.

Госпожа Лилибанкс придърпа зелената си жилетка и взе купата с касис.

— Харесва ли ти ергенуването? — Упътила се бе към вратата.

— Защо не седнете малко? — Той се смути, забравил бе да ѝ предложи по-рано.

— Не, благодаря, тръгвам. Алисия ми каза, че ще посети майка си в Кент.

— Да.

— Ще ми дадете ли адреса? Искам да ѝ напиша няколко реда.

— Разбира се, почакайте минута. — Сидни отиде в дневната и взе молива от масичката при телефона.

— Отплеснах се и не я попитах. — Госпожа Лилибанкс го следваше бавно. — А, сдобили сте се с нов килим. Много е хубав.

— Да — Сидни вече пишеше, но след нейните думи усети учестените удари на сърцето си. Вината е като истинска, помисли той. — Ето, госпожа Хартли Снийзъм, Поукс Корнър, Рейбърн, Кент.

— Снийзъм — усмихнато кимна госпожа Лилибанкс.

Усмивката ѝ угасна, щом погледна Сидни. Не му беше до смях. За секунда пред очите му бе изникнал гробът на Алисия, с бели лилии по края. Почувства как побледнява.

— Сега те оставям да работиш, не забравяй да си прибереш кисела преди осем — тя мина по обратния път през кухнята.

Инес се бе обадила през седмицата, попита дали е удобно да дойдат с Карпи и още неколцина на пикник в събота.

— Заповядайте — отвърна Сидни, — но Алисия няма да е тук.

— Лоша работа. Срегнах Алекс и Хити в „Гондолата“ онзи ден, казаха, че се е върнала.

— Да, но замина отново. Доколкото знам, иска да поостане при майка си.

— Да, разбирам. Ще имаш ли нещо против да дойдем при това положение? Яденето от нас, не се безпокой, ние двамата ще се справим с домакинството, по американски.

— Окей — каза Сидни. — Ще се погрижа за напитките.

— Вино — нищо повече. Пиенето гълта пари.

Инес и Карпи предлагаха на гостите си само вино, спомни си Сидни.

— Кажу ми, преди да е изтекъл разговорът, под ръка ли ти е адресът на Алисия? Имам предвид телефонният номер.

Сидни ѝ го даде.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Сидни се чудеше дали да покани госпожа Лилибанкс на пикника. След като поразмисли, реши, че идеята не е лоша, а госпожа Лилибанкс прие.

Инес, Карпи и бебетата пристигнаха натоварени в син фолксваген минибус. На волана беше Реги Мълиган, облечен в стари дрехи, къдрокос и мършав млад мъж. Някой бе казал на Сидни, че се занимавал с театър. Другият мъж бе по-възрастен и елегантен, собственик на колата, който явно не обичаше да шофира. За тяхна обща радост, денят бе слънчев. В градината зад къщата проснаха одеяла — те извадиха две от колата, а Сидни донесе още едно, също и един шезлонг за госпожа Лилибанкс.

Инес и Карпи бяха заети повече с децата, отколкото с храната. Сидни ги бе развел вече из къщата, нещо, което винаги го отегчаваше, но днес го стори с удоволствие, като че с гордост им показваше замък. Е, какво от това, че леглата (без матраците) бяха от втора ръка, библиотечните лавици и шкафовете малко поочукани, а канапетото в дневната не се кипреше напето? Кой знае какви бяха лондонските вехтошарски дупки на семейство Мълиган и другия мъж, при това маломерни. Сидни тук се радваше не само на уединение, но и на простор, свеж въздух, а при това къщата отвътре изглеждаше съвсем прилично, въпреки липсата на жена. Приятно му беше гостите да видят кабинета, където купищата хартия, „отрудената“ машина, подострените моливи, създаваха впечатление за усърдие и плодотворен труд.

— Доработвам стар роман в момента — отговори Сидни на Васили, по-възрастния от мъжете. — Но с Алекс сме започнали и телевизионна серия, вече доста напреднахме.

Жените бяха идвали и преди, разбира се.

По средата на импровизирания обед, тъкмо когато Сидни със задоволство отбелязваше как приятно и гладко върви всичко, след като

бяха пресушили чашите с второ мартини и се бяха нахвърлили лакомо на сандвичите, тъкмо тогава Инес каза:

— Сид, вчера опитах да се обадя на Алисия у майка ѝ, но тя ми каза, че не била там и не знаела къде е. По-добре потърси жена си — дебелите ѝ устни се разтвориха в широка усмивка, бялнаха се два реда зъби. Весело вълнение раздвижи одеялото.

— Чудна работа — каза Сидни. — Е, може да е отишла пак в Брайтън. Не съм се опитвал да я дебна.

— Да я дебнеш? — Това излезе от Карпи и предизвика нова вълна от смях.

— Не, ако е искала да рисува в усамотение... — Сидни се опита да си помогне с нехаен жест, но разля малко розе върху маншета на панталона си.

Васили и госпожа Лилибанк бяха прекъснали оживения, явно интригуващ разговор. Сидни понечи да каже още нещо, но се отказа. Пресегна се за парче печен сандвич с шунка. После вдигна очи към Инес и каза:

— Майка ѝ не ти се стори обезпокоена, нали? — Сега Реги и Карпи си говореха.

— О, не. Всъщност, не зная, не я познавам толкова добре — отвърна Инес, която винаги старателно обясняваше очевидни неща. — Със сигурност мога да кажа, че искаше да знае къде е дъщеря ѝ. Попита ме дали имам някаква представа. Майка ѝ не се ли е обаждала тук?

— Не — отговори Сидни, вниманието му бе погълнато от сандвича.

Не може да не си помислят, че имаме семейни неразбории, предположи той. Е, така да бъде. Изпитваше малко стеснение, но бе по-добре, отколкото да се досетят за зловещата истина — че Алисия е два метра под земята. Добре де, не два, метър и двайсет. Усмихна се на мислите си. Забеляза, че госпожа Лилибанк го наблюдава и плъзна поглед край нея.

Инес, Карпи и двамата мъже останаха до четири и половина, след което заминаха с минибуса за Лондон. Госпожа Лилибанк настоя да му помогне с разтребването и съдовете. Сидни реши, че тя иска да изкопчи нещо за Алисия, причината за нейното заминаване, къде се подвизава сега, но тя не продума за това. Сподели с него намерението

си да посади овошки в градината — ябълки и круши, говореше за особената светлина в областта Сафък и как тя повлияла на художника Констабъл, за нейното задоволство от факта, че лимоновият кейк (който бе донесла за пикника) бил изяден до последната троха. Щом прибраха всичко, тя благодари на Сидни за чудесния следобед.

— Трябва да ви запозная с моята внучка, щом дойде пак. Беше тук веднъж, но не ви поканих, защото тя направо изхвърча, толкова бързаше.

— Да, ще ми бъде много приятно — каза Сидни.

— На двайсет и две е, може да пробие в театъра, но ѝ липсва постоянство. Благодаря, Сидни, довиждане.

— Довиждане, госпожо Лилибанкс.

Госпожа Лилибанкс вървеше бавно по алеята край пътя, водещ до дома ѝ. Тя се прибра и влезе в дневната, погледът ѝ бе привлечен от акварела, който Алисия бе нарисувала при едно от следобедните си посещения — ваза с цветя. Листът бе върху мраморната полица над камината, подпъхнат в края на рамката от снимката на Марта и Приси като бебе. Госпожа Лилибанкс се чудеше дали в този миг Алисия е щастлива или нещастна, къде ли е? Бе уверена, че скоро ще получи вест от нея. Може би Сидни знае къде е, но не казва, защото тя е решила да остане сама със себе си, не желае да общува дори и с приятелите си. Изобщо, най-добре ще бъде да избягва темата за Алисия, освен ако Сидни не заговори пръв. Явно бе притеснен от положението, в което е изпаднал, но защо все пак се усмихна тайничко на себе си след оня притеснителен въпрос? Е, той е писател, какви ли не фантазии и измишльотини не минават през главата му.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Същия ден вечерта Сидни реши, че е време за писмото до Алисината майка. Ето какво написа:

9 юли, 19...

Скъпа госпожо Снийзъм,

Много съжалявам, че сгреших като дадох вашия адрес на няколко наши приятели, които искаха да се обадят на Алисия, но аз си мислех, че тя ще поседи у вас, поне на първо време. Искаше ѝ се да се откъсне за малко от безмълвието и скуката на тази къща, а и от не по-малко безцветния пейзаж на околността, за да порисува и остане насаме със себе си. Струва ми се, че не искаше да зная къде отива, а може и сама да не е знаела точно, но ви уверявам, че състоянието ѝ беше съвършено нормално, когато тръгваше. Каза ми, че не иска да нарушава мълчанието си за известно време, и аз нямам намерение да я безпокоя.

Животът тук си тече незабележимо. Аз работя, но без видим успех засега.

Надявам се, че вие с господин Снийзъм сте добре.

С обич, Сидни

Писмото, което той се сети да пусне едва в неделя около три следобед, когато събираха пощата за изпращане, предизвика телефонния разговор с госпожа Снийзъм във вторник.

— Искам да зная дали имаш някакви новини от Алисия — каза тя.

— Не, но не бях...

— Кога тръгна тя?

— По-миналата събота, на втори юли.

— Боже мили, звънях на няколко от приятелите й, но никъде не я открих, което е съвсем необичайно.

— Вероятно е отишла в Брайтън, госпожо Снийзъм. Нали знаете, че преди около три седмици тя прекара три дена там — Сидни бе сигурен, че майка й знае за предишното й пътуване, защото Алисия бе споменала за картичка, която изпратила на родителите си.

— О — каза госпожа Снийзъм многозначително, после се извини и поговори за секунда със съпруга си, след което последва:

— Каза ли колко време ще отсъства?

— Не. Няколко седмици, не зная. Моля да не се безпокоите излишно.

— Алисия не е такава, не може да не каже на никого нищо. Да искаш да заминеш сам, да, разбирам, но да го направиш тъй тайнствено, не, това не го разбирам, не прилича на Алисия. Тя просто не е такава. Имаше ли някакви неприятности?

— Не. Тя реши така.

Госпожа Снийзъм мълчеше, но Сидни чу нейната изчаквателна въздишка.

— Освен това, нали знаете — Алисия не обича да яде.

Да, но това не е истина, що се отнася до майка й, помисли Сидни и си спомни, че Смит бе обяснил за една от невестите, които бе умъртвил във ваната, че е наранила дясната си ръка.

— Не остави ли адрес, за да й препращаш получената поща?

— Не. Има само три нови писма за нея, но като че не е нещо важно.

— Е, Сидни, ще бъдеш ли така добър да ни се обадиш, щом получиш вест? Обаждай се за наша сметка, не се притеснявай. Ти съвсем сам ли си?

— Да — каза той. Дали пък тя не мисли, че си има приятелка за компания?

— Сега ти казвам довиждане, и моля те, обаждай се!

Сидни обеща и постави слушалката.

Слънцето прежуряше през прозореца на дневната. Денят бе рядък за Англия: изключително топъл, даже горещ за тази страна. Разговорът нямаше да се различава съществено, ако той наистина бе затрил момичето им и сега се опитваше да накара всички, майка й включително, да му повярват, че е заминала сама за Брайтън. А тя,

вероятно, се излежава в шезлонг на брега, заровила немирните си пръстчета в пясъка; лицето ѝ, издължено и красиво — гони слънцето, очите ѝ са притворени. Трябва да е прекрасно да си в Брайтън и морският бриз да те подухва. В същото това време, родителите Снийзъм, поради липса на по-добро занимание, се тревожат в техния си Кент. Господин Снийзъм се бе оттеглил от активна трудова дейност още преди сватбата им, имаше някакви проблеми със сърцето, поради което не ядеше месо — спомни си фактите Сидни. Господинът си имаше пари и бе страстен любител градинар — изложението в Челси бе върховното му изживяване всяка година. Госпожа Снийзъм бе активна общественичка, интересувахе се от политиката на правителството и нито едно самарянско дело не минаваше без нея. Тя бе по-древна и по-крехка от Алисия, единственото им дете. Естествено е да се безпокоят за нея, поне малко.

Сидни се зачете в ръкописа. После се пресегна и измъкна кафява тетрадка от бюрото. Тя бе чиста, ако не се смятат двете стихотворения, които той набързо бе нахвърлил някога с намерение да ги доизпипа, но така и не бе го сторил. Прескочи пет празни страници след второто стихотворение и започна така:

11 юли: Първият от предстоящите (без съмнение) многобройни разговори с госпожа Снийзъм. Той е в отговор на моето писмо от събота, в което им обясних, че Алисия не се е обаждала, откакто е заминала. През цялото време бях спокоен, в действителност не изпитвах никакво тревожно вълнение. Искан ми се да разбере, дали щеше да е по-различно, ако бяхме лице в лице. Попита ме за пощата на Алисия. Странно, но тя не ми остави адрес, където да препращам писмата ѝ. Какво да сторя? Най-лошото обаче е пред мен, щом дойде месечният чек на 22 август и никой не го потърси. Дотогава ще трябва да включа в играта и мъж, при когото Алисия да е отседнала. Време е да почвам.

Особено приятно чувство се разля по тялото на Сидни: той е творец и убиец. Някой ден, когато е в подходящо настроение, на пропуснатите страници подробно ще опише самото убийство.

Търкалянето по стълбите, пренощуването с трупа в дома, изнасянето на сутринта, госпожа Лилибанк го вижда, може би не, или само се бои, че го е видяла, ще видим как ще стане.

Малко преди пет телефонът отново иззвъня и той помисли, че пак е госпожа Снийзъм.

— Полк-Фаради е на телефона — каза Алекс.

— Бартълби, Писар Писарушко — отвърна Сидни.

— Сидни, приятелю, познай какво?

Сидни знаеше, но не вярваше. Хити току-що се била обадила на Алекс в офиса да му съобщи новината — Плъмър от „Гранада“ откупува техния Бич, ако изпратят още няколко епизода на същото ниво.

— Не съм го хванал на телефона още, но ще му кажа твърдо да, нали така? Ще им доставим стоката.

— Кажи им, че подвизите на нашия герой нямат край, ще ги засипем. А, надявам се, че си се справил с втория епизод, за убития съпруг.

— Да, да, да — увери го Алекс. — Първият вариант е почти готов.

— Веднага започвам нов епизод.

— Чудесно. Ей, старче, ще наминеш ли довечера, та да подхванем нова идеяка с теб, при положение че имаш такава.

Изкушението бе голямо, но Сидни знаеше, че щяха да реват от удоволствие цяла вечер, щяха да се тупат по гърбовете и никаква работа нямаше да свършат.

— Благодаря ти, но май е по-добре да не оставям гробницата празна, о, искам да кажа, мелницата на нашите идеи трябва да се пълни — през смях добави той.

— Добре, но не ставай отшелник. Как е Алисия? Жалко, че не дойдохте на веселбата онази вечер. Алисия искаше, но ти всичко провали.

— Да, така е, но аз работех, а тя можеше да отиде сама. Когато свърша с този роман...

— Целуни Алисия от нас.

Сидни пое дъх и каза:

— Алисия я няма, мисля, че е в Брайтън.

— Пак ли? Кога се връща?

Тъкмо тогава се чу предупредителното пиукане на телефона.

— Този път може да остане по-дълго там, няколко седмици.

— Ааа, твоята мелница започва да ѝ писва, знаеш ли.

Приключвам, стари друже.

Сидни се повъртя около телефона, зашеметен от добри предчувствия и все го поглеждаше с надежда. Така му се искаше да вдигне слушалката и да каже на Алисия най-новото! Но тя не можеше да не разбере от някого, ако продажбата се осъществеше. Глупости, та нали тя е мъртва, заровена под земята, напомни си той и тичешком взе стълбите до кабинета.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Госпожа Едуард Понсъби, или Алисия, бе вече в Брайтън: отседна в хотел „Синклер“, който макар и скромен бе истински хотел, доста по-голям, предлагащ повече удобства от предишния пансион, където освен легло и закуска имаше и вечерен час. Тя бе получила и осребрила ежемесечния си чек в Ипсуич на втори юли, деня, когато бе тръгнала насам. Със Сидни имаха обща сметка там (стотина лири), но Алисия се отказа да тегли суми от нея, за да не може Сидни да я проследи, а и не искаше да го лишава от средства. Възнамеряваше да живее със собствените си пари, доколкото и докогато стигнеха, а след това щеше да си потърси някаква чиновническа работа, но не в Лондон, а в някое от малките градчета наоколо, спокойни и отморяващи. В края на седмицата джобът ѝ щеше да олекне с още десет лири, толкова струваха нощувките, но с храната минаваше доста евтино (не в хотела, а навън), така че би могла да издържи и до следващия чек, а по-нататък от чек на чек... Очакваше я малко затруднение, именно чекът, който щеше да бъде изпратен в Бликъм Хийт, а нито Сидни, нито в банката знаеха къде да го препратят, тъй като не бе оставила никакъв адрес. Нямаше как да получава и личната си кореспонденция, но тя можеше и да почака, затова пък изчезването ѝ щеше да бъде много истинско — пропаднала вдън земя, за радост на Сидни, който ще поиграе любимата си игра. Предугаждаше как ще се прави на виновен за мнимото ѝ убийство, предизвиквайки всеобщо възмущение у приятелите им. Границата, до която би си позволил да стигне, ще е белег за неговата вменияемост и зрялост, Алисия имаше лошо предчувствие и за двете. Бе решила да се обади на Едуард Тилбъри някоя вечер, или по-добре в събота следобед и да го покани да прекарат заедно двата почивни дни. Въображението ѝ разиграваше няколко сценария: през някоя събота ще се регистрират в хотел под чуждо име, може Понсъби, и това ще са два лудешки дни; втори — той ще прекара с нея съботния ден, между тях пламва истинска любов, предприема нещо съдбоносно, например развод; друг — страстта ги

изгаря, той урежда някак си отпуска за един месец, наемат си къщичка далеч от хората. Или Едуард ще пътува всеки ден, работи в Лондон, нощува в Брайтън. В случай че връзката им се окаже дълготрайна, поумно би било да живеят извън Лондон, защото някои от приятелите им могат да се досетят, че „липсват“ и двамата и да направят съответните изводи, свързани с Брайтън, нали всички знаят, че е любимото ѝ място.

Засега Алисия бе обсебена от синия цвят. Набави си такава хартия и нарязва правоъгълни парчета, 15×20 см. Заредена с тях, писалка с туш и червен молив, тя с часове правеше абстрактни рисунки на всичко, попаднало в полезрението ѝ, на брега или по крайбрежните пейки. Вдъхновението я подтикваше да изпрати няколко на госпожа Лилибанкс, но не го стори, защото съвсем естествено беше тя да се похвали на Сидни. Той и без това сигурно се досеща, че тя се намира в Брайтън, но няма да му помага с доказателства!

Изминаха две седмици. Алисия се чувстваше доста по-спокойна и щастлива. Представяше си как родителите ѝ се тревожат, не много, но остави Сидни да се оправя с тях. В края на краищата, те ще заключат, че ако ѝ се е случило нещо лошо, непременно ще го научат от вестниците. Но ето че дойде и третата седмица, когато Алисия започна да изпитва раздразнение от плодовите сладоледи в неделя, сервирани неизменно във високите чаши на „Еклера“. Омръзна ѝ специалитета на италианския ресторант и противната торта в чайната, та дори и четирите стени на стаята ѝ в хотел „Синклер“, кремавите хартиени тапети с дребни лодчици, които в началото я привличаха, защото това бе нейната стая, само нейна. Една вечер се почерпи с два големи джина в кръчмата на улица „Стейн“. Преди да привърши втория, позвъни на Едуард в Лондон.

За нейна най-голяма изненада, Едуард се оказа вкъщи и тя счете този факт за добро знамение.

Всичко стана невероятно бързо, така бързо, че преди да изтекат първите три минути, тя знаеше, че Едуард ще дойде следващата събота с влака, който пристига в Брайтън в единайсет сутринта. Ще остане и в неделя. Гласът му издаваше задоволство, че я чува.

Чакаше го на гарата, но почти го изпусна сред навалищата на пристигащите. Той като че гушеше глава в раменете си, стори ѝ се по-нисък отколкото го помнеше. Безоблачната открита усмивка обаче си

беше неговата. Свали шапка, целуна я по бузата. Пийнаха в бюфета на гарата.

— Знам, че ме мислиш за мръднала — каза Алисия — но аз съм отново на почивка тук, този път за по-дълго и рисувам много. Донесла съм си и маслени бои.

— Мило момиче, мисля, че си възхитителна — каза Едуард. — Какво нередно има?

Тонът му и това, което чу й подсказа, че нито ще каже на някого за срещата им, нито ще пита за Сидни.

— Къде си отседнала?

— В „Синклер“. Не е шикозно, но е доста прилично.

— Ще имаш ли нещо против, ако и аз наема стая там — появи се неговата стеснителна момчешка усмивка. — Ще ни бъде много полесно да се срещаме, ако сме под един покрив.

— Разбира се, че нямам. Хотелът е достатъчно голям да приюти и двама ни.

Едуард носеше пътен комплект със себе си — риза, бански и пижама, така й каза, затова от гарата отидоха направо в хотела. Алисия му обясни, че се е регистрирала под чуждо име, защото не иска никой да знае къде е, нито Сидни, нито родителите й: тя е госпожа Едуард Понсъби.

— Надявам се да не се сърдиш за „Едуард“.

— Напротив, поласкан съм — каза Едуард.

Тяхната чудесна предишна събота и неделя се повтори и Алисия му подари игла за вратовръзка, имитация на антична. Бе издебнала свободна минутка в събота следобед. Тя не попита дали и кога ще се видят пак, но Едуард беше този, който се интересува следващата събота ще бъде ли още в Брайтън.

— Най-вероятно, да — отговори Алисия, а Едуард поиска разрешение да я посети отново.

— Чудесно ще е, ако нямаш какво друго да правиш — добави тя, без да мисли, но в тази секунда тя го обичаше, и той, Едуард, дори не си и представяше, че би могъл да я има сега, веднага...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

В края на юли, почти месец след заминаването на Алисия, Полк-Фаради дойдоха за една събота и неделя в Сафък при Сидни. Той работеше върху третия епизод от поредицата на Бич — „Вторият господин Куентин“, където техният герой се превъплъщава в дипломат. Това щеше да е първото развлечение на Сидни (като изключим посещението на Инес и Карпи), откакто бе останал сам и с необичаен за него ентузиазъм той накупи от един магазин в Ипсуич всякакви деликатеси плюс няколко бутилки вино и месо за печене.

Семейство Полк-Фаради пристигнаха още в петък към осем и половина вечерта. Сидни ги посрещна на черния вход. Носеха бира, вино и два сладкиша с крем, приготвени от Хити.

— Ще си прекараме страхотно! — каза Сидни, приготвяйки първите чаши с питиетата в кухнята.

— Да, вече вали — отвърна Алекс, но без печал.

Хити се намеси:

— Може ли? Миризмата е вълнуваща! — и пристъпи към печката. — Ммм! Да направя ли картофено пюре?

Сидни се оправяше с печеното.

— Картофите са сварени, така че ако искаш — можеш.

Речено, сторено.

— Добре изглеждаш, ергенския живот ти понася.

— О, знам ли... — Сидни си спомни, че госпожа Лилибанкс бе казала същото преди няколко дни.

Той бе изцяло обсебен от надеждата, че техния Бич може да бъде откупен, но не му се щеше да го урочасва с приказките си.

Хити влезе с чашата си, огледа дневната и се наведе да се порадва на розите, поставени от Сидни пред камината в пукната ваза.

— О, не е ли сменен килимът? — попита тя.

Сидни потрепна, както и първия път, когато госпожа Лилибанкс бе задала същия въпрос.

— Да, решихме, че старият е заприличал на парцал — погледът му се заби в Алекс. — Този го купихме много евтино, от един магазин за употребявани вещи.

— Хубав е. Новини от Алисия?

— Не, не очаквам да се обади, нали знаете. Тя искаше, наистина искаше, да остане сама за малко. Това положение ми създава неприятности, защото очевидно не се е обадила и на майка си, а тя очаква от мен вести — Сидни усещаше, че обяснява на дълго и широко нещо съвсем очевидно, но не беше изричал и двайсет свързани думи откак бе разговарял с госпожа Лилибанк преди три-четири дни.

— Имаш ли някаква представа къде може да е? — попита Хити.

— В Брайтън — отвърна Сидни.

— Той я е премахнал — вметна Алекс, надигайки се, за да напълни празната си чаша в кухнята. Намигна с едното око, а с отвореното се мъчеше да надникне зад застиналата гримаса на Сидни. — Пребил я, сега ще си живее с париците ѝ, а и убийството ще превърне в пари, като го вмъкне в някой от епизодите за Бич.

— Ти не се тревожиш за Алисия, нали? — като че на себе си изрече Хити.

— Не, не се тревожа и не виждам защо.

— Колко време ще отсъства?

Сидни не можеше да се отърве от чувството, че тя се мъчи да изтръгне от него информация, която да предаде на заинтересовани лица в Лондон.

— Предполагам, че може и да са шест месеца. Алисия нямаше предвид нищо определено. Не исках да казвам това на майка ѝ, защото родителите ѝ наистина съвсем ще се разтревожат. Младото поколение за тях е непонятно — Сидни взе чашата от Хити и се отправи към кухнята. Не че беше празна, но искаше да се покаже добър домакин.

Докато привършваха с вечерята, Сидни ги занимаваше с „Вторият сър Куентин“.

— В началото на разказа — поде Сидни — в една тъмна уличка на Анкара се извършва покушение над К. С. Г. М. — Н. С. сър Куентин Огилви, буквите значат Кралски Съветник Генерал-майор Негово сиятелство Досадник. Започваме с бомбена експлозия, още никой нищо не знае. Бууум! Господинът тъкмо напуска дома на една от неговите любовници. Два са решаващите момента в завръзката: първо

— сър Куентин трябва да се появи на дипломатическа конференция в Лондон, и второ — нито турската, нито английската страна трябва да знаят за убийството му. Ето къде Бич...

— Защо? — попита Алекс отпуснат на стола, с кръстосани крака.

— Поради обстоятелствата в момента — дипломатическа криза в отношенията между Турция и Англия. Камериерът на сър Куентин, който съвсем не е глупак, научава за смъртта му от едно улично хлапе, което идва да му каже. Камериерът и момчето прибират тялото от улицата и го скриват в гаража под едно платнище. След това камериерът се обажда в Лондон, в криминалния отдел. А те се свързват с агент, с когото нямат възможност да установят контакт повторно.

— Хмм — каза Алекс с невярващи и сънени очи, сведени към чинията, в която обираше с последното късче печено соса от яденето. Хити поне следваше развоя на действието, затова Сидни продължи:

— Виждаме Бич в лондонското му жилище, разговаря с въпросния агент, който току-що е позвънил по телефона. Бич се усмихва и казва, че ще свърши работата, но ние не знаем за какво става въпрос. Сега се връщаме в Анкара и виждаме турските атентатори объркани, смутени и вбесени, защото вече се знае, че опитът за покушение е бил неуспешен. Ето го сър Куентин, разхожда се из града, по-жив от всякога, но с превръзка на главата и едното око: предполага се — от бомбата. Но това всъщност е нашият Бич, вмъкнал се по съвършен начин в кожата на истинския сър Куентин.

Хити тихичко, на пръсти, пренасяше мръсните чинии в кухнята и слушаше внимателно. Поднесе сладкиша. Сидни чу кипването на кафето зад гърба си. Продължи:

— Алекс, тук има богати възможности за комедийни положения! Можем да накараме една от похотливите му любовници да се запъне пред прага на къщата му, много напориста, но той се страхува, че неговата мъжественост не ще да е като на сър Куентин и това ще го разкрие и провали.

Смехът на Сидни изгърмя — беше доволен от кикота на Хити.

— Хм — усмихна се Алекс с половин уста. Очите му бяха малко пияни, или може би зачервени от шофирането.

— Не забравяме да подсещаме за платнището в гаража. Например, идва монтьорът да смени изгоряла крушка на задния фар,

колата е Ролс Ройс. Камериерът се щура около него и гледа да го отвлече от намерението му да си постеле брезента, за да се пъхне под колата или нещо подобно.

— Изгубих нишката — оплака се Алекс.

— На хартия ще е по-добре и лесно ще я проследиш. Разказът е много прост, като всяка хубава история — заяви Сидни. — Аз не съм я изпуснала, продължавай — каза Хити, сядайки на старото си място. Тя бе поднесла сладкиша в чинийки с чисти вилички.

— Огилви, т.е. Бич — започна Сидни — идва в Лондон тържествено, както си му е редът по протокол, за конференцията, блестящо се справя със задачата си, а тя се състои — предотвратява политическа криза, и тем подобни — Сидни стигна дотук и замлъкна, защото по-нататък не беше го измислил.

— Трябва ни нещо по-така, за завършек. А платнището в гаража? — Сидни втренчи поглед в средата на масата и пред очите му изплува синьо-червения килим, който бе заровил, килимът с опакото отвън, криещ Алисиното тяло. Какво друго прави човек с труп, освен че го погребва? — Струва ми се, че трябва да заровим нещастника някъде.

— Кой ще го направи? — попита Алекс, заемайки се със сладкиша.

— Камериерът, и помощници. На всички им е известно за преодоляната международна криза и без много въпроси ще се заемат с такова дребно нещо — заравянето на труп.

— По-късно отсъствието на Огилви ще бъде установено. Предполагам, че Бич ще остане в Лондон, така ли? — попита Алекс.

— Точно така. Там ще „изчака“ следващия епизод — отвърна Сидни. — Ще се разбере, че е изчезнал, но ние няма да разкриваме картите, докато не премине международната криза.

— Каква криза?

— Алекс! — извика Хити с укор. — Можеш да проявиш поне малко любезност към Сидни, като го слушаш.

— Слушам, но пропуснах „кризата“ — Алекс повдигна издълженото си бледо лице, а едната му черна вежда се смръщи срещу жена му. — Пълна мъгла е тази криза, а не вярвам да е по-ясно и за Сидни.

Хити, с поглед в Алекс, въздъхна със съжаление.

Всички бяха уморени. Не помогна и втората чаша кафе, която Сидни им предложи, за да издържат докато измият чиниите. Алекс бе видимо изтощен, за да чакат помощ от него. Вече в кухнята, Хити каза:

— Надявам се, че не те дразни мърморенето на Алекс. През седмицата беше страшно зает, три вечери седя до късно, а и шофирането насам...

— Не го вземай присърце — развеселен отговори Сидни. — Той само се опитваше да ме дразни, зная. — Ръцете му бяха потънали в сапунена пяна.

— Големите купи къде стоят? — Хити подсушаваше съдовете и ги поставяше по местата им.

— Все ми е едно — където ги сложиш. Ако смениш местата им, още по-добре — за разнообразие.

Когато Хити се върна за следващата чиния, каза:

— Сигурно си ужасно самотен тук без Алисия.

Сидни се обърна към нея: лека усмивка играеше на лицето му. Самотата му понасяше, превъзходно беше, но предугади, че пред хора като Полк-Фаради, които не могат без топлината на приятелството, не бива да изглежда чак толкова превъзходно, когато е сам.

— Не, харесва ми. Не забравяй, че съм едно дете в семейството си. Винаги съм бил сам.

За Сидни бе непонятно как може на някого да му харесва живота с куп хора наоколо, като италианските фамилии. Множеството го притесняваше. Струпаните хора пред киното или в кафенетата предизвикваха у него тревожни чувства. Изглеждаха враждебно настроени, като на война. За него желанието на хората да са заедно беше противоестественно. Той бе оклофоб, тълпомразец, тълпата го ужасяваше. По лицето на Хиги все още личеше отпечатъка на съчувствие и загриженост.

— Алекс ми казваше, че Алисия получавала месечна издръжка, вярно ли е?

Усмивчица прекоси лицето му: „Ако Алисия е мъртва, парите ще получаваш ти, нали? Да! Ще дойдат на първи август. Понеделник“. — Като че това ѝ се искаше да изрече.

— По пощата ли я получава?

— Да. На втори.

Хити стоеше на един крак и чешеше стъпалото на другия. След вечеря бе събула новите си сандали, защото я стягаха и сега беше боса.

— Ако не дойде, Алекс казваше, че може да се обадиш на банката и да ги попиташ какъв адрес им е оставила за препращане. Предполагам, че им е съобщила.

— Да, сигурно, но не мисля, че тя иска да знаем къде е. Имаме споразумение. Тя настояваше за пълна дискретност. Разбираш ли? — Сидни се надяваше с това да сложи точка на разговора.

— Но не ти ли е любопитно?

— Не — каза той и извади запушалката на мивката, но си спомни, че кафеникът не е измит, и бързо я пъкна обратно. Изсипа старото кафе в кутията, където събираха отпадъци, изми кафеника, изсуши ръцете си, след това взе ръката на Хити и я долепи до устните си.

— Благодаря, сладка моя. Ще пийнеш ли една глътка бренди за спокоен сън?

— Не, не бих могла.

Петнайсет минути по-късно Сидни вече спеше на двойното легло, в спалнята.

Събуди го любовното гукане на един гълъб. Ооооо... — така високо, сякаш беше в стаята. Той слезе долу и сложи кафето. После се качи в кабинета си, постави чист лист в машината и написа: „Вторият сър Куентин. Първо действие“. И започна да трака. След двайтсет минути и две чаши кафе имаше написани вече три страници и половина и по-прозрачна от кристал правителствена криза. Около девет събуди гостите си с поднос кафе и отиде в кабинета да вземе написаното.

— Хвърли му поглед, ако искаш. Мисля, че сега е по-ясно.

Още при първите лъчи на зората Сидни бе разбрал, че на разказа му липсва средната част, затова се бе погрижил да я измисли като накара убийците да направят втори опит за покушение над техния Бич, когото те считат за истинския сър Куентин, но в края на краищата, той пак ги надхитря и успява да се справи с положението, преди да отлети за лондонската конференция. Сидни слезе в кухнята, за да приготви закуска.

След няколко минути се появи Алекс и сподели, че историята му се вижда доста интересна.

След закуска той и Сидни отидоха с колата до Фрамлингъм, където Сидни купи дървени въглища и голямо парче месо за печене. Кулинарно вдъхновение го бе осенило и му се искаше да изпече месото на жар в трап. Хити се разпореди с продуктите, които бяха донесли, а Сидни отиде в градината за лопатата. Алекс го последва, защото му беше любопитно да види как се приготвя всичко това. Лопатата потъна в твърдата, тревиста земя и изскочи първата копка. Сидни забеляза потъмните и вече засъхнали бучици пръст, полепнали в горния ѝ край, останали от дупката, в която бе заровил Алисия. Алекс бе впил очи в лопатата, аха да каже нещо.

— Колко трябва да е дълбока? — попита той.

— Около метър. Може и по-дълбоко, но за цели животни. Правя дупката за парче месо.

Колкото неговорчив бе Алекс миналата вечер, толкова дружелюбен бе сега. Следобедът им бе особено плодотворен. Прекараха няколко часа на слънце и разговаряха за историята на Бич: натъкмиха я в три действия и двайсет сцени.

Междувременно Алекс бе готов да започне сценария по втория епизод. Сидни знаеше, че щеше да му отнеме не по-малко от две седмици.

— Ако ми го пратиш по пощата, ще го напиша на машината.

— Нали знаеш, все нещо се променя и поправя в последната минута. Така че аз ще си го препиша.

Нетърпение душеше Сидни и той въздъхна:

— Дали ще го откупят? Преди края на август няма да можем да научим нищо, нали?

— От Плъмър ли? Най-вероятно. Мисля, че няма да се справя и с трите до края на август, а той иска три завършени.

Сидни разплеска една гадинка, впила се в ръката му.

— Защо да не опитам аз със „Сър Куентин“. Ние доста прилично и задоволително очертахме основните моменти.

— По-добре да си работим както досега. Добре върви. Нека не правим промени.

Сидни не отговори. Беше раздразнен от господарското отношение на Алекс към труда им. Сам измисляше всичко, а защо Алекс си присвоява монопола на сценариите? Сидни стана и каза:

— Хайде да пийнем, слънцето вече преваля.

Пиеха вторите чаши, когато Сидни драсна клечка кибрит и запали дървените въглища, залети с някакво течено гориво, за да пламнат. Лумна изведнъж: издълбаната пръстена паница бе невероятна гледка. Хити уви картофите във фолио и ги опече в жарта. Беше им радостно и Сидни запя:

*Под купола на твоята поличка
Слушам писъкът ти как ехти...*

Хити се заливаше от смях и Сидни я последва, тъй като импровизацията му се бе отдала с лекота. Надяваше се думите да не са стигнали до ушите на госпожа Лилибанкс.

— Виждаш колко му понася ергенлъка! Помниш ли го толкова жизнерадостен в присъствието на Алисия?

— О, Алекс! — започна Хити, готова да брани светостта на съпружеството.

— Е, не е ли вярно, Сид? — продължи Алекс.

— Да, прав си. Край на криеницата с бананите и тем подобните игри. А като почнат чековете ѝ да ваят, ела и гледай! Прибави и хонорарите от Бич. Ех, че живот! — Сидни бе подвил коляно, за да опита с длан дали жарта е готова.

— Криеницата с банани ли? — почуди се Хити.

— Алисия ги обичаше, т.е. обича ги — поправи се Сидни — но не така зрели както аз ги харесвам, затова се налагаше да си крия по някой зад книга или нещо друго, преди да ми ги е изяла. След време, тя започва да чисти праха от книгите и открива скритите банани. Тогава се разнася нещо като: „А у-у-у! Мили боже! Още един и колко гнусен!“.

Хити и Алекс се запревиваха от смях.

— Скрити банани! — повтаряше си Хити, подпирайки се на Алекс.

— Говорехме си с Хити, че можеш да откриеш Алиса по чека, къде ще ѝ го изпрати банката.

— Да, но както вече казах и на Хити, тя не иска да я откривам — Хити му е казала вече, помисли Сидни, пък и не му се искаше да навлиза в такъв разговор. Въобщо не желаше да приказва за Алисия.

— Ще ни известиш, нали, ако има някакво движение по чека? — помоли Алекс.

— Естествено, не се съмнявам, че парите ще ѝ потрябват — добави Сидни, но си помисли друго. Освен ако не е у някой приятел, каза си той. Не ми се вярва да е лондончанин, а тя няма достатъчно добри познати извън Лондон, при които да отседне, освен онази семейна двойка, нейните съученици, но съм убеден, че не би отишла у тях.

Сидни се изправи.

— Ще потърся скарата докато е още светло — каза той и се отправи към градинската пристройка.

Хити и Алекс си шушнеха нещо приглушено, когато се върна с квадратната скара.

— Имате обща сметка в банката, нали Сид? — каза Алекс. — Би могъл...

— Да, но тя няма да изтегли всичко, няма да ме остави без пукнат грош.

Вечеряха вътре, но оранжевото блещукане на тлеещата жарава ги привлече отново навън и те дълго седяха около нея: Хити с наслада отпиваше по глътка кафе, а мъжете довършиха виното.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Сидни откри, че Полк-Фаради имаха право да придават такова значение на Алисиния личен доход и вероятния начин, по който тя би могла да вземе парите си. На втори август, вторник, пристигна чек от банката в Уестминстър, а само половин час по-късно, още преди девет, позвъни госпожа Снийзъм и попита за чека. Сидни каза, че е пристигнал.

— Това може да означава, че Алисия има намерение скоро да се прибере. Надявах се вече да е вкъщи, защото преди няколко дни се обадох в банката и научих, че не е предупреждавала за смяна на адреса. Ти имаш ли някаква вест?

— Не.

— Ние също. А банката в Ипсуич? Теглила ли е от вашите спестявания там?

Сидни нямаше представа и госпожа Снийзъм бе изненадана и подразнена от неговата незаинтересованост. Тя го помоли да се обади веднага и да разбере, след което да ѝ телефонира, за нейна сметка.

Сидни се съгласи.

Той изчака до девет и половина, според него възможно най-ранният час за разговор с банков служител, а и така изрази възмущението си от госпожа Снийзъм, която го бе смъррила като дете. Какво неприятно, досадно задължение, си каза той. Ако беше я убил, щеше да мине през същите изпитания. Неговите герои са принудени непрекъснато да се съобразяват със задължения от този род, ето че сега и той разбра какво е. Свърза се с банката в Ипсуич. Необходими бяха няколко минути да открие човека, който можеше да му свърши работа. Оказа се, че последният чек, с подписа на госпожа Бартълби, е пристигнал на 26 юни, а датата на чека бе от 24 юни. Алисия замина на втори юли. Сидни съобщи това на госпожа Снийзъм.

— Наистина? Чудя се как ли преживява, или действително нещо ѝ се е случило?

— Замина с юлските си петдесет лири. Чекът бе получен току-що и тя го осребри в Ипсуич.

— Сигурно. Но Алисия не си прави добре сметката и винаги остава без пари, затова взема парите си при първа възможност.

Три дни след това Сидни отиде на пазар в Ипсуич и пак се обади в банката. Не бяха постъпвали чекове с на госпожа Бартълби. Това стана в петък. Сидни си задаваше въпроса кой я издържа. Мъж? Но какъв? Като се върна вкъщи, чу телефона още от вратата. Беше госпожа Снийзъм. Сидни ѝ съобщи, че няма нищо ново.

— Съпругът ми е на мнение, че е време да уведоим полицията, а и аз мисля така. Навярно и ти си съгласен — заяви тя с нетърпящ възражение тон. — Не се съмнявам, че ще се заинтересуват защо не сме им съобщили много по-рано.

Това бе истински шамар за Сидни, но той се задоволи да потвърди учтиво, че полицията трябва да бъде уведомена.

Госпожа Снийзъм каза:

— Да я търсят първо в Брайтън, а после ако се наложи, навсякъде. Сигурно ще искат снимки, в случай че съвсем е изглупяла и се крие под измислено име. Ще ми изпратиш ли няколко фотографии? С открито лице, нали знаеш. Твоите вероятно са по-нови от моите.

Сидни рови половин час и откри две подходящи любителски снимки. На едната от тях Алисия седеше в шезлонга зад къщата, обута в джинси, а на другата бе с лятна рокля, изправена до ябълковото дърво между двете къщи — тяхната и тази на госпожа Лилибанкс. **НАМЕРЕНО УБИТО МОМИЧЕ ОТ САФЪК** — Сидни си представи вестникарското заглавие под снимката. Не, по-добре така: **ДА СТЕ Я ВИЖДАЛИ? ПОЛИЦИЯТА РАЗКРИВА ШАНТАЖ**. Ама че глупости, помисли той и тръгна да вземе плик от кабинета си. Интересно, семейство Снийзъм не му повериха обаждането в полицията, не му позволиха да вземе нещата в свои ръце.

Сидни пътува с колата до Бликъм Хийт и след като пусна плика в кутията пред вратата на пощата, отби се и в малката бакалия, за да купи сладко.

— Господин Фаулър, сладко от портокали, моля — каза Сидни, като мислеше, че утре — вдругиден господин Фаулър няма да го обслужва така чевръсто, а смутено ще смотолеви: „О, господин Бартълби, прочетох за жена ви...“. Сидни му бе споменал, че Алисия е

в Кент при майка си. Беше казал същото и на Едит, дъщерята, която помагаше в магазина, и на техния работник, и на млекаря, който го бе попитал за Алисия миналата седмица, и дори на Фред Хартънг от бензиностанцията, където Сидни често сипваше бензин. Сега ще излезе наяве, че от три седмици е знаел за изчезването на Алисия и въпреки това е продължавал да разправя небивалици. И госпожа Лилибанк бе научила в деня, когато Инес и Карпи бяха дошли на пикник, спомни си Сидни. Изглежда не е казала на никого от съседите, много мило от нейна страна.

— Предпочитате с дебели резенчета, нали? — попита Фаулър, докато измъкваше буркана. Беше слаб и върлинест мъж с черни рошави мустаци като на Ръдиард Киплинг.

— Да — Сидни бе поласкан, че помни.

— Така ли ще го вземете? — Този път господин Фаулър питаше дали да не го сложи в нещо.

— Да, да. И без това не нося друго — Сидни махна за довиждане и тръгна да излиза.

— Надявам се, че госпожа Бартълби е добре? — каза господин Фаулър. Сидни се обърна:

— Мисля, че е добре. Тя не е много по писането — Сидни го погледна в очите и продължи пътя си. Държа се съвсем като убиец, помисли си той. Като Джи Джей Смит.

Беше втори август, вторник. Сидни провери датата в календара, подарък от млекарницата, на която бяха редовни клиенти. Отгоре имаше нарисувани две кученца, шотландски овчарки с карирани нашийници. Той усещаше, че денят ще бъде от съдбовно значение за него. Всъщност нищо нямаше да се случи, но намесата на полицията отбелязваше повратна точка в развитието на събитията. Освен това възнамеряваше да изпрати копието на „Големите планове“ в Лондон, в издателството „Потър и Деш“. Преди десет дни бе пуснал оригинала, с обикновена поща, до литературния агент в Ню Йорк, но повече искаше да успее в Лондон, пък и по-бързо щеше да получи резултат, и затова преглеждаше второто си копие отново и отново, макар че не правеше никакви промени. Малко преди да затворят пощата в шест, той написа писмо до издателството, опакова ръкописа и го изпрати.

На другата сутрин в десет на вратата почука млад полицай. Усмехнат блондин с бебешко лице, което обаче не можеше да прикрие

особено ревностното му отношение към службата. Извади бележник и писалка, а Сидни му предложи стол. Сковано седна, готов да пише на коленете си.

— Отнася се за вашата съпруга. Имате ли от нея новини?

— Нищичко — каза Сидни и се разположи на канапето.

В началото всичко вървеше според очакванията на Сидни: Кога я бе видял за последен път? Втори юли. Къде? Качил я на влака, в Ипсуич, около 11:30 ч. в събота сутринта. Каза ли му къде отива? При майка си. В какво настроение беше? Доста добро. Смяташе да рисува и търсеше усамотение. Нима не беше странно, че на никого не е писала? Не, защото тя не смяташе да пише и го бе помолила да не се опитва да я търси, тя сама ще се обади, щом реши да се върне. Все пак, не беше ли странно, нито ред, дори и на майка си? Може и така да е.

Сидни бавно разтри длани между коленете си, целият в слух, чакаше още въпроси.

— Претърсваме Брайтън, но е важно да получим информация и от вас. Знаете ли други места, където би могла да бъде?

— Нямам представа.

— Каза ли колко време ще отсъства?

— Не, не уточни. Спомена, че независимо колко време я няма, да не я търся. Предположих, че заминава за дълго, месеци, може би половин година.

— Сериозно? — Той си записа нещо. — Тя ли каза така?

— Не, отвърна, че не е решила — Сидни сви рамене, леко раздражен. — Взе два куфара дрехи, също и зимни. Смяташе, че ще ни се отрази добре, ако поживеем разделени за известно време.

Чувстваше как затъва, репликите му звучаха все по-подозрително, независимо че говореше чистата истина, но такова поведение следваха и убийците, непрекъснато твърдяха, че жертвата ще отсъства за неопределен период от време.

— В такъв случай, родителите на госпожа Бартълби напразно се безпокоят — отбеляза полицаят.

— Ами да, а тази сутрин са писали и във вестниците. Но аз прегледах само „Таймс“. Сигурен съм, че ако жена ми разбере колко се тревожи семейството ѝ, ще се обади. Може би още днес.

— Има и снимка в днешните вестници, в „Експрес“. Родителите ѝ не знаеха ли, че така дълго няма да я има? — смръщено попита

полицаят.

— Не мога да кажа. Лично аз не съм им съобщавал, защото се страхувах, че това само ще усили тревогата им. Освен това, не мога да твърдя, че Алисия наистина смята да отсъства толкова дълго. Но майка ѝ е много обезпокоена, вече и аз... — Сидни спря объркано. Страхотен гаф. Защо не е казал на госпожа Снийзъм? Защото всичко е лъжа, измислил е историята и не е бил достатъчно внимателен, говорил е каквото му падне.

Полицаят се изправи:

— Това е всичко засега, господин Бартълби. Нека не губим надежда, че ще се обади отнякъде, след като писаха и вестниците днес.

Сидни се качи в кабинета си, а после съвсем случайно, воден от интуицията, отиде в спалнята и погледна през прозореца. Момчето полицай стоеше в края на пътя до велосипеда си и прелистваше записките. Обърна велосипеда, качи се и подкара към къщата на госпожа Лилибанк; там слезе, подпря велосипеда и застана пред вратата. Сигурно ще попита: **ЗАБЕЛЯЗАЛИ ЛИ СТЕ НЕЩО ПОДОЗРИТЕЛНО В КЪЩАТА НА БАРТЪЛБИ?**

Сидни не изчака край прозореца да го види като излиза, но десет минути по-късно отново хвърли поглед, велосипедът си стоеше облегат до пощенската кутия. Възможно бе госпожа Лилибанк да е видяла как изнася килима. Сидни бе обмислил това и преди. Но не можеше да допусне, че ще се намеси полицията. Мислеше, че Алисия ще прояви достатъчно здрав разум и ще пише на родителите си. Би могла да ги предупреди да не му казват къде е, щом толкова искаше да си пази тайната.

Почувства смътна вина и срам от самия себе си. Усещането не беше нито приятно, нито вълнуващо.

... За госпожа Лилибанк бе приятно да поговори с някого за Алисия, но тя бе в неведение относно днешните вестници, за тревогата, причинена от Алисино отсъствие, а когато разбра, реши да не споменава за своята почуда от мълчанието ѝ. Какъв смисъл има да подсилва паниката?

— Добре ли познавате Бартълби? — запита младият полицай като свърши с предварителните въпроси.

— Не бих казала, само по съседски. Аз съм тук едва от края на май. Понякога рисувахме двете с Алисия.

Той погледна нейната работна риза, зелена и широка, облечена върху роклята.

— Срещали ли сте се с господин Бартълби след заминаването на жена му?

— Да, дойде веднъж на вечеря. И аз бях при него на пикник един следобед.

Можеше и по-подробно да разкаже за този следобед преди три седмици, тогава бе научила, че Алисия не е при майка си, а приятелите ѝ от Лондон също бяха много изненадани от този факт, но госпожа Лилибанкс преднамерено избягваше излишната бърливост.

— Той тревожеше ли се за нея?

— Ни най-малко. Тя каза, че искала да замине някъде за известно време.

— Тя ли каза, или господин Бартълби?

— Тя, когато дойде да ме види в четвъртък или петък, точно преди да замине в събота. Май беше петък. Търсеше спокойствие, за да рисува, а според нея самотата щяла да е добре дошла и за съпруга ѝ.

Полицаят кимна с глава.

— Беше ли в добро настроение?

— Да, много добро.

— Чували ли сте нещо за нея след това?

— Не, щях да предам на господин Бартълби.

— А очаквахте ли да ви се обади, да напише няколко реда?

— Да си призная, да — отрони госпожа Лилибанкс. — Вероятно не обича да праща дори картички, а може да е решила наистина да скъса с всичко, поне за малко.

— Мислите ли, че се разбират? Семейство Бартълби? Ако кажете, ще ни помогнете да си изясним какво си е наумила госпожа Бартълби, защото може да работи някъде под чуждо име, или да е извън страната. Изобщо не поставих този въпрос на господин Бартълби, тъй като той ми даде да разбера, че нямат семейни проблеми, просто са искали да живеят разделени половин година.

— Половин година? — възкликна госпожа Лилибанкс.

— Така ми отговори господин Бартълби, че не би се учудил, ако я нямало и половин година. Госпожа Бартълби не ви ли каза така?

— Ако беше, щях да запомня. Мислех си, че ще отсъства най-много месец — седнала на дивана с кръстосани в скута ръце, госпожа Лилибанкс беше нащрек.

— Така-а! — той написа нещо в бележника. Кацнал бе на табуретката, прилепил дългите си крака един до друг, за да му е удобно като пише.

— Разкажете ми за семейния им живот, ако обичате.

Госпожа Лилибанкс подбираше думите си:

— Добре съжителстваха. Както казах, виждала съм ги заедно само в присъствието на други хора.

Видяла бе и гневния изблик на Сидни онази вечер в кухнята, унищожителен гняв, но беше ли разумно да придава голямо значение на тази случка?

— Да сте забелязала нещо необичайно по времето след като госпожа Бартълби е заминала?

Госпожа Лилибанкс леко подскочи, но бързо се овладя. Пред очите ѝ бе изникнал Сидни — вървеше през градината, сутринта след заминаването на Алисия, ако въобще е заминала тогава, носеше на рамо нещо тежко. Рано-рано, не беше се съмнало. Тя искаше да наблюдава птиците с БИНОКЪЛА, но нямаше достатъчно светлина, чуваха се само песните им. Слезе долу и сложи вода за чай. Когато пак погледна от прозореца на горния етаж, видя колата на Сидни, излизаше на пътя.

— Не, не съм — каза тя.

— И госпожа Бартълби не е споделяла нищо необикновено, например че се среща с някого?

— Не — каза госпожа Лилибанкс.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В два последователни дни, четвърти и пети август, ежедневниците „Експрес“ и „Вечерен стандарт“ публикуваха две различни снимки на Алисия Бартълби. Заглавията бяха: „ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ Я?“, „ВСЕ ОЩЕ НЕ Е ОТКРИТА“, „КЪДЕ Е ТЯ?“, „ТЪРСИ СЕ“. Кратките съобщения под тях гласяха, че двадесет и шест годишната Алисия Бартълби от Бликъм Хийт, Сафък, напуснала дома си на втори юли, с намерението да посети родителите си в Кент, но така и не пристигнала там, оттогава никой не знае къде е. Възможно е да се намира в Брайтън, смята нейният съпруг, а полицията в момента проверява района на Брайтън.

В четвъртъка, когато се появи първата снимка, Едуард Тилбъри трябваше да отиде до Брайтън с влака, а после да вземе автобус за селището Аръндил, в чиито покрайнини бяха наели с Алисия малка къщичка. Едуард имаше рожден ден, иначе не би предприел това пътуване по средата на седмицата. Обикновено пристигаше в петък вечерта и заминаваше обратно в понеделник сутринта. Потресен бе от публикуваните снимки — и в сутрешните, и във вечерните вестници, обаче се реши да тръгне, като се озърташе внимателно, за да остане незабелязан. Допълнително разочарование му донесе и промяната във външността на Алисия. Отишла бе със скутера до Литълхемптън и в тамошния фризьорски салон се бе подстригала и боядисала. На масичката имаше торта с розова глазура и незапалени свещи.

— Честит рожден ден, скъпи! Харесва ли ти? — попита тя весело и прокара ръка през косата си.

— Да, добре е. Видяла си вестниците, явно. Какво мислиш да правиш, скъпа? Защо не седнеш?

— Ти стоиш прав. Разбира се, че видях вестниците. Подготвила съм ти изненада за вечеря. Дано не познаеш по миризмата какво е — тя се упъти към кухнята.

Едуард отвори чантата с документи. Имаше работа над книгата си, но бе успял да прегледа повечето още във влака. Предполагаше

Алисия да се е стреснала от случилото се, дори да е уплашена, и в такъв случай трябваше да я успокоява, да я убеждава, че трябва да се върне при родителите си. Със сигурност вече ще е изпила една-две чаши.

Алисия донесе неговото уиски със сода, също и за себе си.

— Наздраве, скъпи! Много щастие и здраве!

Той се загледа в червеникавата ѝ коса. Май на това му викат кестеняв цвят. По-скоро клони към червеното.

— Няма ли да ме целунеш?

Той я целуна по бузата, след това и по устните.

— Как е кракът?

— Добре — той смръщи лице и оголи стиснатите си зъби. Миналата неделя, на плажа, бе стъпил върху стъкло. Инфекция нямаше, бе ходил на лекар, пък и сам честичко оглеждаше нараненото място. Налагаше се да накуцва, за да го пази, а в службата бе обяснил, че се е разхождал бос из къщи и е настъпил кабарче.

— Изглежда нямаш намерение да разкриеш къде се намираш?

— Не, мили, нямам. Смятам да се махна оттук. Мислех си за Ангмъринг. Пак е на морето, но е по-близо до Брайтън, няма да пътуваш толкова с автобус — тя се усмихна.

— Събужда подозрение да промениш прическата си точно днес!

Алисия седна на кафявото кожено канапе и дръпна Едуард до себе си.

— Престани да нервничиш. Сега, когато започват да ме издирват, какво ще забележат хората? Това! — тя вдигна от темето си един къс кичур.

— Алисия, не съм сигурен доколко е разумно всичко това. Що се отнася до мен, не мога да се оставя заради любовна авантюра да бъда въвлечен в измама, и то на полицията!

— Така ли било?

— Искам да се оженим, знаеш, но подобно начало не е на добро. Не би желала да изгубя работата си още в началото, нали — той се засмя напрегнато. — Признавам, страшно трудно се реших да дойда тук тази вечер.

— О, Едуард! Ще ти вдъхвам кураж! Ето, още утре можем да се преместим, сама ще пренеса нещата, не са много, не се безпокой, ще

изгубим наема само за пет дни, двете предплатени седмици почти изтекоха.

— Няма значение.

— Парите винаги имат значение. Ще ти се обадя утре в службата и ще ти кажа къде съм...

— Любима, никога не ме търси в службата, предупредих те вече.

— Добре, ще те чакам на гарата в Брайтън, в седем. Шест и половина, ако искаш.

Едуард не каза нищо, опита се да запази спокойствие, или по-скоро да си възвърне спокойствието. Алисия не говори сериозно, или по-скоро говори каквото мисли, но не би била в състояние да направи нещо от това, което казва. ТЯ ЩЯЛА ДА МУ ВДЪХНЕ КУРАЖ! Тя, изпълнената с хиляди страхове, дори и от шофирането му — накарала го бе да пътува с влак до Брайтън, страх я беше даже когато той вдигна повече от двадесет мили в час със скутера.

Едуард отпи голяма глътка и промълви:

— Докога ще продължава така?

— Може би само още няколко седмици. Скъпи, нима не сме щастливи?

— Щастливи бяхме.

— И още сме — тя се притисна до него и го целуна.

Красива и дълга целувка. Едуард се отпусна. Да, поживяха си безгрижно. Той никога не забравяше, че Алисия си остава най-вълнуващата жена, която бе имал.

— Безпокои ме единствено полицията — каза той след целувката.

— Какво искаш да направя? — безпомощно попита Алисия.

— Вместо да заминеш за Ангмъринг утре, можеш да се прибереш в Кент при родителите си, кажи им, че си рисувала в малките градчета край Брайтън, извини се, че не си им писала, кажи им още, че искаш от Сидни развод и говори с него. Чак тогава се свържи с мен.

Смътна болка се разля по тялото ѝ. Едуард явно не бе навлязъл в духа на тяхното преживяване.

— Смяташ това, което правим, за незаконно?

Той се изсмя:

— Точно така, скъпа. А и с полицията става още по-лошо.

— Ако последвам съвета ти, ще бъдем разделени месеци наред.
Беше истина. Едуард замълча, разкъсван от противоречиви
чувства.

Алисия влезе в кухнята, време беше за вечеря.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Преди да изтече седмицата, полицията посети Сидни и госпожа Лилибанк за втори път: появи се същият млад полицай, придружен от цивилен мъж, инспектор Брокуей от Ипсуич. Макар че бе висок и с грубовато лице, той говореше меко, но често и силно кашляше.

Горе-долу по това време Сидни получи просветление, че Алисия е приела ролята си в привидната драма и играеше убедително. Не само той, но и никой друг нямаше да научи нещо, ако зависеше само от нея.

А и в събота Сидни улови зараждащото се подозрение у инспектора. Странно, изпитваше мъничко вина и неспокойствие, но все пак бе доста самоуверен, защото всъщност не беше я убил. Съвсем не нарочно обаче изпусна чашата, докато си наливаше кафе в кухнята под зоркия поглед на двамата мъже в трапезарията, на които също бе предложил, но те бяха отказали. Уплаши се, обърка се. Първо каза, че е качил Алисия на влака в Кемпси Аш, но младият полицай го поправи според дадените вече показания, и той замени Кемпси Аш с Ипсуич.

— Видяхте ли някой познат в Ипсуич? На гарата? — попита инспекторът.

— За съжаление, не — бързо отвърна Сидни и не му убягна, че инспекторът запечата това „за съжаление“.

Удивително, колко истинска беше въображаемата му вина!

Инспекторът пожела да види стаята на Алисия на горния етаж, което значеше спалнята и студиото. Сидни вметна, че е взела със себе си кутията с боите, голяма колкото куфар, но е оставила триножника. Инспекторът отвори нейното най-горно чекмедже, търсейки нещо, което никоя жена не би оставила: например червило или пудра, но вътре си стояха четири червила и две стари пудриери; купче с носни кърпички и шалчета; ножички за нокти, несесер за шиене и няколко колана.

Инспектор Брокуей попита с какви куфари е заминала и Сидни му отговори — с два, един турскосин с ъгълчета от кафява кожа и още един, кафяв, по-голям, кожен, с каиш. Беше взела няколко зимни

костюма и палто с кожена яка. А с какво е била облечена в онзи ден? Сидни не можа да си спомни. Но жълто — бежовият шлифер бе праметнат през ръката ѝ.

Инспектор Брокуей и полицаят излязоха през задната врата, без да кажат нищо, а Сидни ги последва доста озадачен, докато му стана ясно, че инспекторът иска да види дали има следи от копане в задния двор. Интересно му беше, защото се сети за героя си Криси, и той наистина се постарал да се постави на мястото на убиеца, заровил жена си под два квадратни метра трева, която, нарязана на чимове от по около двадесет квадратни сантиметра, бе предварително внимателно отстранил, но от представата му се изплъзваше вътрешното усещане, а що се отнася до външното поведение, то предполагаше, че престъпникът би се държал като него — гледа си небето и птиците и оставя полицаите да се занимават със себе си. Виновният човек, разбира се, няма да изпуска полицаите от очи, за да види на какви следи попадат, и Сидни точно така правеше — поглеждаше към тях отдалеч. Инспекторът бе надникнал в гаража и бе забелязал, че подът е дървен. Не може да се каже, че огледът е много щателен, мислеше Сидни. При разследване по правилата полицаите би трябвало, застанали на ръце и колене, да огледат всеки сантиметър, даже да ровят и копаят тук-там, да откъртят дъските от пода в гаража. Да не забравяме, обаче, за какво е огледът — търси се заровен труп, а по-грижливата проверка на мястото може би ще дойде по-късно. Следите от прясно обърната земя биха се заличили само от един-два валежа след заминаването на Алисия; без съмнение, инспекторът мислеше за същото.

Инспекторът се сбогува много вежливо, но сдържано — хладно, без ни една-едничка закачка, като например „Не унивай“, нито обещание да му се обади щом открият нещо.

Сидни запали цигара, наблюдавайки как двамината се отдалечават към къщата на госпожа Лилибанкс. Колата на инспектора бе край пътя пред дома на Сидни. Тя, като противовес на съмнението, което бе предизвикал у инспектора, ще каже добри думи за него. От друга страна обаче, загатвайки подозрението си, инспектор Брокуей би могъл да го посади в нейния ум. Те, естествено, ще се постараят да изкопчат колкото се може повече от госпожа Лилибанкс. Нищо чудно

да им каже за килима, ако го е видяла с него. Много му се искаше да подслуша разговора им.

Няколко часа по-късно, около пет, госпожа Лилибанкс телефонира и попита дали е удобно да прескочи при него за малко, или може би той би желал да я посети, да пийнат чаша чай или нещо друго.

— И така става, и иначе става. Защо не дойдете вие — каза Сидни. — И аз имам същото.

Госпожа Лилибанкс отвърна, че ще дойде, но изминаха цели десет минути докато тръгне. Погледна се няколко пъти в огледалото, за да се увери, че лицето ѝ не е омърляно с боя, защото бе рисувала, или поне се бе опитвала да рисува. Посещението на инспектора от Ипсуич я бе разстроило ужасно. Взела бе цяла супена лъжица от лекарството, което доктор Андърууд ѝ бе казал да употребява само когато има наистина силно сърцебиене.

После полежа един час, но не заспа. ДЛЪЖНИ СМЕ ДА ИЗСЛЕДВАМЕ И ВЪЗМОЖНОСТТА ГОСПОДИН БАРТЪЛБИ ДА Е УБИЛ ЖЕНА СИ, ГОСПОЖО ЛИЛИБАНКС..., след което инспекторът се бе заел да смекчава значението на казаното, но чутото бе накарало госпожа Лилибанкс да осъзнае собственото си, макар и вяло подозрение.

Не беше невъзможно. Ето кое бе най-ужасното. След това разбра, че има само един начин да се добере до истината, но ѝ трябваше смелост. Да, трябваше да събере смелост, но съмнението, което в момента изпитваше бе по-лошото, мислеше си тя. Подобно съмнение е като нетърпима болка. Точно това госпожа Лилибанкс не можеше да сподели с инспектора, защото стореше ли го, той би му придал твърде голямо значение. Сидни може да е съвсем невинен.

Най-накрая, около пет и петнадесет, тя почука на предната врата и в същия момент обезпокоителен спомен нахлу в главата ѝ — телефонният разговор с Полк-Фаради отпреди няколко дни, който се беше обадил най-вече да попита за нейното мнение относно заминаването на Алисия и какво мисли за Сидни. Да, Полк-Фаради бе доста склонен да приеме всякакъв намек за вина по отношение на Сидни, и тъй като се знаеше, че той е негов приятел и делови партньор, никак не беше ѝ харесал.

Сидни широко разтвори вратата и я поздрави.

— Как сте, Сидни?

— О, полицията ме посети още веднъж днес. Видях, че и при вас дойдоха. Страхувам се, че няма нищо ново.

— Не. Съжалявам, Сидни.

— Предполагам, че се спотайва, защото се вдигна толкова шум, че не желае да се узнае скривалището ѝ, където и да е тя сега. Родителите ѝ са много огорчени. Почтени хора са. Седнете, госпожо Лилибанкс. Уиски или чай?

— Нищо. Наминах, за да попитам — започна тя, извъръщайки се малко от него с поглед в килима под краката ѝ — откъде сте купили този килим. И аз се нуждая от такъв за къщата. Може би знаете някое прилично място...

Уплаха пробягна по лицето на Сидни, после ѝ каза:

— Купих го от Дебнъм, от магазина на Абът. Имаха само няколко персийски като този, но можете да проверите. Струваше май осем лири.

Наблюдавайки Сидни, госпожа Лилибанкс седна на канапето, без да бърза.

— Харесваше ми старият ви килим. Бих го купила — каза тя, като се засмя пресилено.

— Вече го нямаме. Аз го изхвърлих. Не искаме да заема място у дома, а се съмнявам, че някой би дал и десет шилинга за него.

Госпожа Лилибанкс чуваше барабанните удари на сърцето си под зелената жилетка. „Сидни леко преbledня“ — помисли си тя. Изглеждаше виновен. Държеше се като виновен. Но нежеланието ѝ да повярва ѝ пречеше да го постави в категорията на престъпниците. Сега той я наблюдаваше внимателно.

— О, няма значение. Ще опитам в Абът — каза тя. — Всички наоколо пазаруват от него. Е, Сидни, не бива да ви задържам повече, сигурно още работите — каза тя и се надигна.

— Работя, когато ми се работи — каза той малко по-весело. — Нямам определени часове. Прекъсването не ми пречи.

Сега беше моментът да го покани на вечеря довечера, да поговорят за птиците и навика ѝ да ги наблюдава, да види каква ще бъде неговата реакция, но тя просто не бе вътрешно готова за това, не и тази вечер.

— Скоро трябва пак да дойдете на вечеря, Сидни — тя отиде към вратата и се обърна. — Моля се с Алисия всичко да е наред, където и да се намира тя. И, много ви моля, не забравяйте да ми съобщите, ако...

Той все още я гледаше с наострени сетива:

— О, разбира се, госпожо Лилибанкс, ако ми се обади, бъдете сигурна, че ще научите.

Госпожа Лилибанкс бавно се отправи към къщи. Странно е, разсъждаваше тя, че не я попита за какво бе разговаряла с полицаите: „Не е ли естествено, ако е невинен да иска да чуе?“.

В същия този момент Сидни размишляваше върху окончателния сценарий на „Втория господин Куентин“, който бе получил по пощата тази сутрин — бързо свършена работа от Алекс. Госпожа Лилибанкс го бе видяла с килима през рамо. Глупавата му пантомима — „трупознасяне“ — бе имала един зрител в онази сутрин. А какво изпитва? Мъничко вина — това със сигурност. Като че изигравайки образа на другиго, а не своя собствен, той се бе убедил в състоятелността на чуждите подозрения.

Телефонът извънтя. Сидни изтича надолу по стълбите да вдигне слушалката; мислеше, че може да е някой приятел от Лондон, който иска да му съобщи за посещение на полицията. Днес инспекторът го беше помолил да му даде имената на най-близките Алисини приятели и Сидни му бе казал за Инес и Карпи, за Полк-Фаради и още няколко нейни съученици, чиито имена бе открил в един бележник с адреси и телефони, и който Алисия не бе взела със себе си.

— Здравей, убиецо, какво таиш? — чу се зловец глас.

Сидни се изсмя:

— Здравсти, Алекс. Щастлив съм, замислям убийство. Благодарятя.

— Аз тъкмо преглеждах новия епизод, получих го днес следобед, много е добър.

Сидни помълча. Ставаше дума за „убийството“ на гнусен диктатор, извършено от Бич.

— Полицията беше при мен допреди няколко минути — каза Алекс. — Боже мили, човече, какво си им разправял ти там? Театър ли разиграваш?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами поведението им говори, че те подозират в премахването на Алисия. Какво си правил, шегички ли си играеш с тях? Това може да стане опасно. Питаха за характера ти. Ти не искаш да им казвам ИСТИНАТА, нали?

— Надявам се да си сгъстил черната боя, за да подхожда на създателя на Бич.

— Казах им, че характерът ти е подозрителен, обичаш да побийваш жена си, че имаш зловещо въображение, че любимото ти занимание е да заместваш с нецензурни думи текстовете на песните, и че очевидно си убедил младата си и богата жена да вземе къща в затънтен глух край — Бликъм Хийт, където можеш да я пречукаш и заровиш из горите наоколо — разнесе се фалцетовият смях на Алекс, с който се смееше само когато се забавляваше от сърце.

Сидни се усмихна:

— Какво всъщност те питаха?

— Е, Сидни, не съм много далеч от истината. Питаха ме как я карате вие двамата с Алисия. Казах — доста добре. Питаха дали е възможно Алисия да има връзка с друг. Казах, че не мисля така. А ти?

— Не, не, не! — отвърна Сидни, но в действителност си го мислеше.

Алисия, разбира се, винаги е била много предпазлива и никога не му беше дала някакъв повод.

— И ти не си чул, нали, за друг мъж в Лондон, а?

— Не, нищичко, нито думичка, не мирише на скандал.

— Ама тя лежи два метра под земята в гората недалеч оттук и се питам защо само си хабя думите да говоря за други мъже.

— Как я уби, Бартълби? Знаеш, че вече всичко ми е ясно. Може пък да се измъкнеш чист.

— Бутнах я по стълбите. Счупи си врата. Погребах я на следващата сутрин преди зазоряване. Никога не съм се чувствал по-добре! Радвам се, че го сторих, и да имаше как, отново бих го сторил.

— Благодаря ви, господин Бартълби, зная, че нашите слушатели се наслаждаваха на коментара от първоизточника, така да се каже, направо от устата на убиеца, за един спорт, на който милиони биха желали да се отдадат. Само ако можехме да си го позволим — последните думи бяха придружени от пиукане в слушалката и Алекс побърза да каже:

— И двамата се връщаме при нашия Бич. Нека го изцедим докрай.

Апаратите прекъснаха.

Сидни четеше сценария на „Втория сър Куентин“ и около десет часа бе пречистил текста. После го сложи в жълтеникав плик, за да го изпрати утре. Чудеше се с какво ли е заета Алисия в момента? Защо Снийзъмови не бяха се обаждали вече четири дни? Погледна в бележника за телефонния номер на Инес и Карпи и им позвъни.

Карпи вдигна слушалката. Инес бе излязла и тя беше сама.

— Както разбирам, нямаш новини, Сидни — каза тя със звънливия си глас.

— Не, никакви новини.

— Полицията беше при нас днес, малко преди шест. Инес си беше у дома.

— Трябваше да им дам вашите имена, Карпи. Те искаха да знаят кои са приятелите ѝ в Лондон. Надявам се, че не ми се сърдиш.

— О, не, разбира се, не. Но ни се струва, че задаваха смешни въпроси. Дали вие с Алисия сте щастлива двойка, дали сме ви виждали да се карате. Естествено, казахме — не. Казах им, че сте семейство артисти и обичате да се усамотявате от време на време. Питаха ни, дали мислим, че Алисия може да има приятел. Казахме, че не мислим така. А ти, Сид, мислиш ли, че е възможно?

— Не — каза Сидни.

— Вярвам, че няма да нарочат теб, поради липса на друг.

— Не мога да им се сърдя, ако постъпят така. Имат си хората работа и трябва да си я вършат.

— Много вярно, но е противно да я вършат така. Не си изпускай нервите пред тях, Сид, защото само ще си навредиш.

— Прекрасно си владее нервите пред тях! — След което Сидни даде дежурното обещание да се обади, ако научи нещо.

Докато се приготвяше да си ляга, Сидни размишляваше, че е много странно да имаш приятел, който те обвинява, но няма доказателства (Алекс) и друг, който има доказателства, но не желае да те обвинява в престъпление (Лилибанкс). В едно и също време ти вменяват вина и те освобождават от нея. От това би могло да стане разказ. Нахвърли мисълта си в бележника.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Госпожа Лилибанкс стоеше до масата в трапезарията и грижливо подреждаше цветя в дълбока оранжево-бяла ваза, с дупчици за стеблата над дъното. Беше четири и петнадесет и Хокинс миеше банята на горния етаж, винаги я оставяше последна. Къщата днес блестеше, почистени бяха всички мебели. Сидни щеше да дойде в седем и половина за вечеря. А сега — чай; госпожа Лилибанкс сложи водата.

Хокинс бе средна на ръст, слаба жена на около петдесет, с непокорна сива коса, която се изплъзваше постоянно изпод черната шнола. С будни сиви очи и масивен нос, тя бе от притеснителните, тревожни хора, лишени от благословията да внасят спокойствие и лекота, бе изключително зависима от обкръжението си и досега, веднъж обещава, не бе пропуснала да дойде при госпожа Лилибанкс, въпреки че се налагаше да почиства в различни дни, поради задълженията към семейството ѝ. Вече не идваше всеки ден, както веднага след нанасянето, защото Лилибанкс не смяташе за необходимо. Доктор Андърууд от Лондон и внучката Приси настояваха най-много за тези всекидневни посещения. Сега Хокинс се обаждаше всеки следобед между три и четири, проверяваше дали всичко е наред. Освен това, откакто се разбра за изчезването на Алисия, тя редовно се осведомяваше дали госпожа Лилибанкс не е чула някакви новини. Бе една от многото в квартала, подозиращи Сидни, без да изключва и убийство, защото както и всички останали, Хокинс научи от вестниците, че Сидни е знаел в продължение на седмици за отсъствието на Алисия от дома на родителите ѝ, но не го е споделил дори и с най-близките приятели. „Значи, имал е нещо на ум“ — бе повторила няколко пъти, а госпожа Лилибанкс с всички сили се правеше, че не я чува, тъй като нямаше смисъл да се обяснява на човек като нея, че Алисия и Сидни са по-особени хора на изкуството, така че бе възможно да се наслаждават на почивката си един от друг, дори без да се интересуват кой къде е. Но това „имал е нещо на ум“ се загнезди

в съзнанието на госпожа Лилибанкс особено след като говори със Сидни за килима и тя бе изморена от опитите си да защитава Сидни — нещо повече, почувства, че в здравомислието на обикновени хора като Хокинс, Фаулър и Виъри — месаря, има нещо вярно, а тя самата вероятно е подведена от своите сложни доводи. Пред Хокинс обаче не издаваше с нищо колебанието си.

Пиха чай в трапезарията, на масата с оранжево-бялата ваза.

— Няма новини, значи... — Хокинс поклащаше глава, разбърквайки чая.

Това бе първото, за което бе попитала щом пристигна, още преди два часа. Госпожа Лилибанкс бе отегчена до такава степен, че не можа да каже и дума. Ако Хокинс научи за вечерята със Сидни, ще припадне, дано не разбере. За нещастие, точно в седем и половина Рътлидж щеше да мине по пътя с раздрънканата си камионетка и да види Сидни на входната ѝ врата. На следващата сутрин щеше да научи господин Фаулър, а после и другите.

— Изглежда така самодоволен — продължи Хокинс — подсмихнат, когато и да го погледнеш. Съвсем не прилича на човек, разтревожен за жена си.

— Не мисля, че се тревожи. Познавах бегло Алисия — госпожа Лилибанкс усети, че говори в минало време. — Тя обича понякога да пътува сама.

— Американците са агресивни. Това е ясно. Искам да знам, кога ще намерят доказателства? Полицията трябва да разкопае около къщата му. А не да чакат земята да се слегне над гроба и да не могат да го открият. Да не ви е хладно? — тя посочи кухненския прозорец.

— Не, благодаря.

— Отворих го, защото чистих с амоняк. Мразя миризмата му! — тя неочаквано се развесели.

Само след няколко секунди вече бе тръгнала, даде дума пак да дойде след два дни и да се обади утре по телефона, както обикновено.

— Заклучвате вечер, нали? Не ви завиждам, че живеете тук, сигурно никой не ви завижда.

Думите неприятно отзвучаваха в ушите на госпожа Лилибанкс. Тя се качи на втория етаж и тържествено, с някаква церемониалност взе бинокъла от бюрото си и го свали в трапезарията, сложи го на бюфета, в ъгъла. Очите ѝ се спряха на едно невинно врабче, кацнало

на перваза, което я погледна за миг и отлетя. Лилибанкс се качи горе да си почине преди вечерята.

— Чук-чук-чук, чук-чук — разнесе се от предната врата в деветнадесет и тридесет часа. Госпожа Лилибанкс отиде да отвори.

— Приемете поздравите ми — каза Сидни. — Нося нещо безполезно, най-красивото в Ипсуич — той ѝ подаде букет дългостеблени червени гладиолы, увити в мека хартия.

— О, Сидни, много мило. Благодаря.

— И това също. За днес, или друг път — той поднесе бутилка червено вино, загърната в червена хартия.

— По какъв повод? Да не би... — не посмя да попита дали не е получил вест от Алисия.

— Господин Плъмър от Ай Ти Ви хареса „Удар на Бич“. Още не го е откупил, но първите три епизода му допаднаха. Аз съм оптимистично настроен, Алекс — също. Трябва да гледате телевизия, за да се наслаждавате на великите ми шедеври.

— Сидни, това е чудесно. Надявам се да успеете. Знаем колко много работихте над него.

Сидни се изправи на пръсти и подуши въздуха. Обут беше в най-хубавите си обувки, при това лъснати.

— Скромната ви селска кухня ли излъчва тази божествена миризма?

— Да, патица. Надявам се, че обичате. Само да натопя цветята и ще сложа да пийнем. Не, по-добре елате и си направете каквото искате.

— С удоволствие — той мина след нея през трапезарията и влезе в кухнята.

Бавиха се почти пет минути, докато Лилибанкс подреждаше гладиолите във висока ваза, а Сидни слагаше в чашата си лед, уиски и вода, а за госпожата — уиски и вода без лед.

Бъбреха, но тя се чувстваше напрегната, не ѝ идваше на езика, или просто не искаше да каже нещо от рода на: „Колко жалко, не можеш да зарадваш Алисия с хубавата новина“.

Взеха чашите си и се отправиха към дневната, минавайки през трапезарията. Преди да влязат, госпожа Лилибанкс нарочно се обърна и чашата затрепери в ръката ѝ от гледката. С единия крак протегнат напред, Сидни стоеше замръзнал, втренчен в бинокъла, а устните му — леко разтворени, както тогава, щом спомена за стария килим.

Той забеляза погледа ѝ.

— О, бинокъла — бързо разтри чело с връхчетата на пръстите си.

— Да?

— От Ипсуич е купен, нали? — той направи крачка към нея и тя влезе в дневната. — От вехтошарския магазин.

— Да. Наблюдавам птиците, затова го купих.

— Харесал го бях, не очаквах да го видя тук. Беше на витрината, един ден отидох пак, но вече го нямаше. Разочаровах се. И сега много се изненадах. Все едно видях нещо мое, което ми е принадлежало.

Госпожа Лилибанк седна на канапето. Сидни бе превъзбуден, вероятно не му се седеше. Тя не го покани.

— Понякога гледам птиците, рано сутрин, в зори.

Той обърна към нея внимателния си поглед, изчакваше какво ще каже. Разиграва ни всичките, неочаквано си помисли Лилибанк. Сигурно събира материал за някоя история. Тогава защо килимът изглеждаше много тежък, защо бе тръгнал да го изнася, преди да е изгряло слънцето? Семейство Бартълби нямаха навик да стават рано, Алисия ѝ бе казала веднъж. Защо Сидни ще става преди съмнало, веднага след заминаването на Алисия?

— Прочетохте ли в днешния вестник за онзи французин, който си измайсторил лодка, дълга три и половина метра? Преплувал с нея от Марсилия до Танжер — обади се Сидни.

Докато се хранеха, продължиха да говорят за различни неща. Ако се реши да изясни въпроса за Алисия, госпожа Лилибанк знаеше как да подходи. Трябваше ѝ само повече смелост. Какво ѝ пречи да се покаже смела? Да предположим, че Сидни побеснее и я удари по главата, тя и без това можеше да умре, ако не тази, другата седмица. Ако Сидни ѝ посегне, това поне би послужило за доказване на вината му. Ужасно е, ако е убита, истината трябва да излезе наяве. Госпожа Лилибанк подхвана разговора с покорство и предпазливост, с любопитство и меланхолия, така както преди шест месеца бе посрещнала мнението на своя лекар, че по всяка вероятност не ѝ остават повече от две години живот.

— Една сутрин ви видях рано-рано — каза тя по време на кафето — с бинокъла. Май беше онази сутрин, когато изхвърлихте стария килим. Носехте нещо тежко на рамото си.

— Да? Ах, да — отговори Сидни, чашката му изтрака в чинийката като я постави. — Килимът беше.

Треперенето на ръцете бе истинско, отбеляза Лилибанкс. Никой не би могъл да играе така, а очевидно Сидни опитваше да се контролира. Тръпки на страх полазиха по гърба ѝ, после престанаха. Тръпки, все едно виждаш призрак.

— Учудих се да ви видя в такъв ранен час. Точно сутринта, след като Алисия отпътува, защото се огледах за нея, но си спомних, че е заминала предишния ден.

— Да, точно така.

Тя забеляза как долната му устна лекичко се изду, упорство или поражение — знак, че играта свършва. Той се взираше в средата на масата, а тя пожела отчаяно да бе проговорил. Накрая попита, поддържайки любезен тон:

— Какво направихте с килима?

— О, отървах се от него, окончателно — със същата любезност отвърна Сидни.

— Погребахте го! — госпожа Лилибанкс се усмихна пресилено.

— Да! — В очите му играеха отблясъци на лудост, като че се готвеше да се пресегне през масата, за да я удари. Изведнъж и това отмина. — Изглежда имаше молци в него, така че най-добре, реших да го закопая. Можех и да го изгоря, но не исках да подплаша хората, че е пламнала гората.

— В гората ли го погребахте?

— А не, тук наблизо — той махна с ръка неопределено.

— Затова ли станахте толкова рано? Никой да не види? — седнала бе неподвижно, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Остави цигарата си недопушена и реши да не пие и капка повече кафе.

— Да, навярно — Сидни я гледаше.

— Какво бяхте увидели в килима?

Сидни сви ръка в юмрук зад чашата, вмъкнал палец вътре. Всеки момент ще го избие студена пот, помисли госпожа Лилибанкс. Или ще го избие яд, и тогава ще я удари.

— Май и вие ме обвинявате. Като Алекс и госпожа Хокинс, и господин Фаулър, и всички останали. Като полицията — гласът му трепереше, въпреки че говореше тихо.

— Не ви обвинявам, питам. Просто питам.

— Мислите, че съм убил Алисия и съм изнесъл тялото ѝ в килима, после съм я заровил. Опитвайте се да намерите доказателства.

— Нищо не искам да доказвам.

— Искате! Изпитвайте ме! Предложихте да купите стария килим, след като ме видяхте да го изнасям от къщата.

Нямаше нужда да го изпитва. Доказателствата бяха предостатъчно. Чувстваше се всичко друго, но не победителка. Щеше да е благодарна, ако можеше да се срути на масата, да склони глава, да изчезне.

— Ще ви повярвам, само кажете, че не е имало нищо в килима. И изобщо не възнамерявам да говоря с никого за това, нито със съседите, нито с полицията.

Той още я гледаше уплашено:

— Не съм сигурен, дали мога да ви вярвам.

— Трябва да повярвате. Можех да кажа на полицията и тази, и миналата седмица как съм видяла да слагате килима в колата, след това да подкарвате нанякъде. Не го направих.

— Защо?

Госпожа Лилибанкс не искаше да споменава колебанието си относно важността на това, което бе видяла.

— Вината ви ще бъде разкрита, ако сте виновен. Оставям всичко във ваши ръце — тя видя капчици пот по челото му. Продължаваше да я гледа. — Имам бренди. Искате ли?

— Да, ако може.

Тя бе облекчена от неговия учтив отговор, от това, че прие. Пазеше това бренди за лекарство, но откакто се бе преместила в къщата, не бе пила. Донесе голяма чаша със столче и щедро му наля. Той пиеше на малки глътки, облегнат на масата.

— Още кафе? — тя наля в чашката му от сребърния кафеник.

— Не може да продължава така — като че ли на себе си каза Сидни.

— Кое?

— Това, че не искате да кажете на никого.

Тя се опитваше да го гледа спокойно:

— Може би не ме познавате достатъчно. Държа на обещанията си. Обещала съм на себе си, не на вас. Не ми влиза в работата да

хвърлям подозрение върху когото и да било. Още повече, щом това подозрение може да се окаже далеч от истината.

Той беше по-спокоен. Сигурно алкохолът помагаше. Дори започна да говори за телевизори, за равнинната местност на Сафък. Насилваше се, гледаше на нея по различен начин.

— В края на седмицата идва Приси. Трябва да я видите. Съжалявам, че миналия път я изпуснахте — тя бе чакала възможност да му каже за това, тъй като според нея нищо друго не би подействало по-успокоително, на кого би хрумнало да запознава внучка си, младо момиче, с убиец?

— С удоволствие — отвърна Сидни.

Той се сбогува, преди да допуши цигарата си в дневната, без да предложи услугите си да разчисти масата, както правеше преди. Госпожа Лилибанк поседя няколко минути на канапето, опитваше се да събере мислите си. Да, изложила се бе на опасност, но изглежда най-страшното отмина. Сидни вече знаеше за сериозните подозрения срещу него, и ако е виновен, нервите му няма да издържат, ще се издаде, мислеше госпожа Лилибанк. Чувството за вина също няма да го остави на мира, тя непоколебимо вярваше в това. Повечето убийци имат силно желание да направят признание, да бъдат заловени. Колелото се завъртя, както би казал Сидни, и в крайна сметка тя не се справи лошо.

Тази вечер бе открила и друго: наистина вярваше, че Сидни е премахнал Алисия.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

На следващата сутрин се обади госпожа Снийзъм, заедно с нейния съпруг желатели да посетят Сидни следобед. Каза само това, кратко и студено. Разбира се, Сидни отговори, че ще се радва ако се срещнат. Към три часа щели да пристигнат, обясни госпожа Снийзъм.

След като затвори, Сидни се разходи из къщата, оправяйки по нещо тук-там, въпреки че според него всичко си беше подредено като за пред хора. Той отлепи нецензурната снимка в банята и си помисли, че госпожа Лилибанк сигурно я е видяла, когато ходи един-два пъти в тоалетната. Може би Снийзъмови щяха да се срещнат и с нея, ако са решили добре да проучат всичко. Вероятно Алисия е говорила на майка си нещо за госпожа Лилибанк.

Събота е, спомни си Сидни, сигурно и Приси ще пристигне. Наситен ден. Той с неохота остави работата си над сценария за Бич и тръгна с колата на пазар, в Бликъм Хийт. Почти бе завършил поредната история, само да разместят някои части и щеше да е готова. В този, пети епизод, Бич облича рокля и въплътява възрастна заможна дама, която всички мислели за умряла. Бич успя да излъже даже съпруга, да не говорим за адвокатите, прибра куп пари и бижута, след което изчезна. Сюжетът беше жив, пълен с хумор, и Сидни предвкушаваше петата победа на Бич. Трябваше му заглавие, например „В полите на загадката“? Хм.

— Добро утро, господин Виъри — поздрави той месаря.

— Добро утро — мрачно кимна оня и слисано го изгледа от глава до пети, като че ли нямаше дори да чуе какво му искат.

— Имате ли някое хубаво парче месо?

Сидни купи две пържоли и прошарен с тлъстинка бекон. Виъри му подаде пакета и рестото, сякаш се страхуваше да не докосне дланта на Сидни. Една клиентка се отдръпна встрани от вратата, когато Сидни излизаше, но не пропусна да го измери с поглед. Навън Сидни се обърна и през прозореца видя как жената и месарят оживено разговарят.

Госпожа Лилибанкс му се обади да дойде към два и половина, на ягоди и кафе. Приси също щяла да е там. Сидни бе забелязал пристигналата червена кола още докато беше в месарницата, а сега тя бе спряла пред къщата на Лилибанкс.

— Ще мина, благодаря — отговори Сидни. — Не мога да остана по-дълго, защото идват семейство Снийзъм, родителите на Алисия, очаквам ги към три — говореше бодро и прямо, като че онази мрачна вечер в четвъртък не съществуваше изобщо.

Гласът на госпожа Лилибанкс също звучеше както обикновено. Той знаеше, че я бе уплашил тогава, но и тя успя да го изплаши. Играта му, предназначена за смях и забава, изведнъж се бе превърнала в истина. Никой, и най-големият актьор, не би могъл да предизвика студени капчици пот по челото си. Ето, сега му е познато и това усещане, приятна възрастна госпожа да те подозира в убийство. Беше кошмарно, ужасно смущаващо и срамно, абсурдно, направо смахнато.

В два и петнадесет той свърши работа и отиде при госпожа Лилибанкс. Присцила Холоуей беше страхотна, според представите на Сидни. Малко и крехко, но добре сложено момиче с кестенява, дълга и права коса, с бадемови очи и смугла кожа, с обаяние и женствено излъчване, което тя навярно не съзнаваше, нито пък госпожа Лилибанкс. Приси си даваше вид на съдържана особа с достойнство и такт, може би се опитваше да изглежда по-голяма и по-изтънчена, отколкото беше. Причината може и да бе в това, че баба ѝ е разказвала за него и за изчезването на Алисия, но сигурно бе премълчала своите подозрения. Приси виждаше в него човек, обгърнат в тайна, а не престъпник.

В този половин час докато беше с тях, никой не отвори дума за Алисия. Говориха за Лондон, за последната роля на Приси в театъра. Тя го попита за телевизионните серии, чула бе от баба си.

— Бабо, не си ми показала още какво си нарисувала — каза Приси.

— О, не сега. Сидни е тук за малко, а е виждал почти всичко.

Сидни стана:

— Наистина трябва да тръгвам. Не се познавате със Снийзъмови, нали?

— Не, но бих желала да ги срещна. Защо не ги доведете при мен на чай?

— Благодаря, може да им го предложи. Ще се обадя по-късно, ще видим как да стане — той я погледна открито и мило. — Благодаря за ягодите. За мен бе удоволствие, госпожице Холоуей — каза той и тръгна.

Снийзъмови дойдоха десет минути по-рано. Сидни ги наблюдаваше като слизаха от техния сив Мерцедес бенц. И двамата изглеждаха състарени, по лицата им се четеше напрегнатост и тревога. Снийзъм, нисък и дребен, с рижава рядка косица и бледо лице, жена му — висока, ако не и по-висока от него, русокоса, с хлътнала брадичка, ала носят и очите издаваха решителност. Алисия бе удивително красиво съчетание от чертите на двамата.

— Добър ден, Сидни — поздрави госпожа Снийзъм още на портата, но не му подаде ръка. — Как си?

— Благодаря, не се оплаквам. А вие?

Влязоха в къщата. Сидни им предложи шери, а после чай, но те нищо не искаха, още било рано. И двамата се оглеждаха в дневната, като че търсеха следи да разбулят тайната за Алисиното заминаване. В следващите пет минути госпожа Снийзъм отново зададе въпросите, на които Сидни бе отговарял през последните седмици по телефона, но сега вниманието ѝ бе приковано към израза на лицето му. Господин Снийзъм седеше притихнал, ала и той наблюдаваше зорко, изглеждаше умалено и помъдряло копие на Синклер Луис.

— Сигурен ли си, че не се е прекачила на друг влак в Ипсуич — попита госпожа Снийзъм — слиза от един и се качва на друг, да кажем на север?

— Видях как потегли влакът. Махнахме си за довиждане — не бяха си махали, но наистина бе изчакал тръгването на влака.

Госпожа Снийзъм го претегли със студени очи:

— Хъм. Полицията опитва да намери работник от гарата, който да е видял онази сутрин Алисия или...

— О, това май е трудна задача — прекъсна я Сидни с усмивка.

— Да, никой не си спомня — госпожа Снийзъм погледна съпруга си, но той се задоволи да потърка начумерено носа си с пръст.

Тя се понадигна и кръстоса стройните си крака в обратна посока. Облечена беше с черна рокля от щампована коприна и пръскаше миризма на непознат за Сидни парфюм, вероятно поради цената, надхвърляща неговите възможности.

— Длъжна съм да те попитам Сидни, дали не сте имали с Алисия сериозна разправия преди тя да замине?

— Не. Наистина, госпожо Снийзъм — той навлажни устни, повдигна ръце от коленете си и с плавно движение ги сложи обратно. — Тя искаше да поживее сама, за да рисува, каза, че ще се обади щом поиска да се видим, или да се върне вкъщи. Можех и аз да отида в някое малко градче за смяна на обстановката, но искам да съм тук ако се получи писмо, или ако се обади по телефона — пак се раздрънка, помисли той, бе почувствал недоверието, породено от пространните му обяснения. Чудеше се дали в главите им не минава: „Сидни стои тук, защото пази тялото, закопано в градината“. Той потръпна против волята си. Видя, че госпожа Снийзъм го забеляза.

— Тези писатели и художници винаги много знаят — тя потърси с поглед подкрепата на съпруга си.

— Така са младите — той измърмори сърдито и вяло.

— Отказват да живеят тихо и спокойно, както е прието в обществото, с доброто и лошото, а се оплитат в мрежата на собствените си странни разбирания за живота. Знаеш какво искам да кажа, нали Хартли — пак го погледна тя.

Хартли не отрони нито дума, гледаше в килима със свити устни и вдигнати вежди.

— Според мен бохемите нямат място в обществото и неговото всекидневие. Този тип хора съзнателно не спазват общоприетите правила, не се държат съответно изискванията на обществото и като следствие са погубени от собствената си философия, защото е лъжлива и измислена.

Лъжлив бог, помисли Сидни, докато слушаше с тържествена почтителност, сякаш се намираше на проповед в църква. За госпожа Снийзъм обществото бе някакво абстрактно божество, твърде абстрактно, но му дължим безусловна и пълна всеотдайност.

— Затова Алисия сега си плаща — довърши тя тежко, все още седнала с изпънат гръб и вгледана в Сидни.

— Да — измърмори той автоматично.

— И естествено, не беше щастлива! — тя хвърли поглед, пълен с удовлетворение, защитила достойно своя начин на живот, срещу който се бе разбунтувала дъщеря ѝ.

— Да — отвърна Сидни.

Те се включиха в краткия „молитвен“ размисъл, предизвикан от думите ѝ. После той каза:

— Съседката, госпожа Лилибанкс ме помоли да ви поканя от нейно име на чаша чай, към четири. Тя познава Алисия доста добре. Може би и Алисия ви е говорила за нея.

Госпожа Снийзъм въпросително вдигна глава към съпруга си:

— Не знам, как мислиш, Хартли? Би трябвало да се срещнем. Да, чували сме за нея от Алисия — допълни тя за Сидни.

— Може би няма да имаме толкова време — вмъкна Хартли Снийзъм.

Госпожа Снийзъм изяви желание да видят стаята на Алисия и Сидни ги заведе на горния етаж. Последните абстрактни картини бяха приети с равнодушно неодобрение от нейна страна.

— Алисия направи сполучлив портрет на госпожа Лилибанкс — каза Сидни. — Долу в дневната е, но може и да не сте го забелязали.

Госпожа Снийзъм бе пропуснала да види портрета, обаче прикри този факт с думите:

— А, да. Ще го видя още веднъж.

Тръгнаха си в четири без десет. Вече отпред, на плочника, госпожа Снийзъм се обърна към къщата на Лилибанкс и каза неопределено:

— Хартли, да се отбием при съседката. Само ще се запознаем, дори няма да влизаме.

— Добре — съгласи се Хартли.

Учтиво си взеха довиждане и обещаха да поддържат връзка, после Сидни се прибра вътре. Знаеше, че Снийзъмови не само ще влязат, но и ще останат за чая, поне половин час. Отстраниха го без много шум, за да поговорят с Лилибанкс насаме. Но щом Приси е там, тя няма да им каже много. Така или иначе, щеше да премълчи за килима, мислеше Сидни.

Петнадесет минути по-късно се дочу шум от машина и Сидни стана да погледне през прозореца. Червената кола на Приси тъкмо потегляше в посока Ипсуич и Лондон.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Госпожа Лилибанкс бе мъничко изненадана, като видя Снийзъмови без Сидни, но почти веднага се досети за мисията им. В първите минути, докато Приси беше с тях, не се чувстваше напрежение, но то нарасна щом тя си тръгна. Снийзъмови настъпваха бавно, тактично, но с отчаяна решимост. Как се отнася към бохемския живот на дъщеря им и зетя? А занемарената морава пред къщата наистина говори лошо за нравите им! Принудени, вежливи усмивки предизвикваха толерантните отговори на госпожа Лилибанкс, но не след дълго те отново ставаха нападателни.

— Никога не съм вярвала, че Сидни ще я направи щастлива — каза госпожа Снийзъм. — Женитбата им не ни беше по сърце, знаете, но не искахме да се изправяме на пътя ѝ като строги и старомодни родители. Ала не очаквахме нищо добро, нали Хартли?

— Да, така е — потвърди Хартли Снийзъм.

— Тя винаги е правила каквото си иска, така беше и когато реши да се омъжи за Сидни, обаче Алисия не издържа на напрежение, въпреки че може да си мисли обратното — госпожа Снийзъм плесна с опакото на едната си ръка дланта на другата. — Тя се нуждае от здрави основи за живота си, така е възпитавана да живее. Не обичах много Сидни Бартълби, когато се ожени за дъщеря ми, а още по-малко ми харесва поведението му сега, съвсем открито си го казвам — продължи тя, гледайки прямо госпожа Лилибанкс.

— Какво искате да кажете с „поведението му сега“? — попита госпожа Лилибанкс.

— Ами не се държи като човек, чиято съпруга е изчезнала — потвърди тя думите си. — Поне моята представа е по-различна, един съпруг не може да се държи като него! Съвсем хладнокръвно приема факта, че жена му я няма, сякаш знае нещо, а къде е, не казва. Имам предвид, че тя изобщо не го интересува, ето това е, което мисля. Простете, госпожо Лилибанкс, че говоря така откровено, но това е

много сериозно, ние живеем с тази тревога вече цял месец. Допускате ли, че Сидни и Алисия имат споразумение, което пазят в тайна?

Госпожа Лилибанкс понечи да долее чай, но бе спряна от гостенката с леко поклащане на главата.

— Сидни ми каза, а и Алисия също, че искат да се разделят за известно време.

— О, това съм го чувала толкова пъти, че не искам повече да слушам. И Хартли също. Имах предвид нещо по-сериозно, развод например.

— Не зная нищо подобно — каза Лилибанкс — но надали Алисия би споделила с мене.

— Никога ли не ви е говорила за друг мъж?

— Не, наистина не.

— Трябва да помислим за всичко, дори и за възможно най-неприятните неща. — След кратко мълчание добави — дори за възможността да е убита от Сидни!

Госпожа Лилибанкс погледна към майката на Алисия, която явно внимателно я наблюдаваше, за да разбере дали подобна мисъл е минавала през нейната глава. Господин Снийзъм не трепна, което значеше, че те с жена си бяха обсъждали този въпрос.

— Спохождала ли ви е такава мисъл?

— Клариса — каза меко господин Снийзъм — не се оставяй въображението да те подведе.

— Гледай фактите — отвърна жена му с мрачно спокойствие. — Полицията не откри Алисия нито в Брайтън, нито другаде. Тя не се появи, въпреки че снимките ѝ бяха във всички английски вестници от преди седмица. Сидни не е бил късметлия в живота си, ще спечели доста от смъртта на Алисия.

— Говоря ти сериозно, скъпа моя, заприлича съвсем на криминален разказ.

— Всички говорят като тебе, но после, когато вече е късно. Мисля си, че е време да наемем някой добър детектив! — тя замълча, за да изслуша госпожа Лилибанкс.

Госпожа Лилибанкс не се сети какво да каже и няколко минути изминаха в тишина.

— Надявам се, че ще постъпите честно с нас и без да изпитвате угризения, ще ни кажете, ако подозирате Сидни в някаква подла игра,

или ако знаете за някое тяхно спречкване... госпожо Лилибанкс?

Сълзите на майката не останаха скрити за госпожа Лилибанкс и сърцето ѝ се изпълни с обич, каквато не бе изпитвала преди това към тази жена.

— Сигурна съм, че и те, като всяко друго семейство, са имали недоразумения.

— Звучи като признание, че сте ги чували да се карат.

— Е — объркана, госпожа Лилибанкс продължи — нищо особено, освен малко повишаване на гласа една вечер в кухнята, когато им бях на гости. Но то бе само за секунда.

— И чий беше гласът?

— На Сидни. Само за миг.

Госпожа Снийзъм не остана доволна.

— А кавга, непосредствено преди заминаването ѝ?

— Не, не мога да кажа, не зная! — отвърна госпожа Лилибанкс.

— Виждали ли сте го да я удря?

— О, Господи! Не!

— Да разбирам ли, че харесвате Сидни?

Поемайки дълбоко дъх и подбирайки внимателно думите, тя каза:

— Намирам го интересен и понякога доста забавен. Пълен с идеи.

— Да, обаче са непродаваеми.

— Е, има искрица надежда за последната му работа. Не ви ли е споменавал? Серия телевизионни пиеси, обединени около Бич, главния герой.

— О, така ли? — госпожа Снийзъм погледна съпруга си, който с нищо не показва да го интересува чутото. — Предполагам, че работи заедно с Полк-Фаради.

— Да, мисля, че да — отговори Лилибанкс.

— Ето един приятен млад човек, който не се гнуса да работи, макар че голямото му желание е да бъде писател.

Госпожа Лилибанкс замълча, но усети как вълната от съчувствие заляла я преди малко, взе да се оттегля. Но трябва ли за бога, да ѝ казва за случая с килима, чудеше се госпожа Лилибанкс. Ако каже, ще наруши обещанието, дадено на Сидни, но не е ли малодушие да криеш нещо от страх, че виновникът ще те намрази? Или да бъдеш наречен

клюкар от един невинен? Ако госпожа Снийзъм не бе толкова емоционална по природа, то тя би могла да я посъветва предпазливо да поговори с полицията, да изложи фактите без горещене — размитата картина в светлината на сивата зора видяна с нейните слаби очи и да остави полицаите да свършат останалото, но госпожа Лилибанкс знаеше, че не може да се довери на майчиното хладнокръвие.

— Значи го харесвате! — каза госпожа Снийзъм.

— Скъпа моя, не мисля, че трябва да въртиш на шиш нашата домакия — намеси се господин Снийзъм.

Няколко минути по-късно Снийзъмови се сбогуваха, като благодариха на госпожа Лилибанкс за чая. Усети как госпожа Снийзъм понечи да я целуне по бузата и това я умили. Дори господин Снийзъм сърдечно задържа за миг ръката ѝ в шепите си.

Отидоха до колата си, която бе пред входа на Сидни.

Госпожа Лилибанкс разтреби извадените за чая прибори, постави чиниите за миене в мивката, и пряко волята си, отиде до телефона. Бе взела решението, докато говореше със Снийзъмови, и не искаше да се отметне от него. Позвъни на полицията в Ипсуич и потърси инспектор Брокуей. Инспектор Брокуей го нямаше.

— Имам да му казвам нещо, което според мен може да се окаже важно — каза тя. — Отнася се за Алисия Бартълби.

— Така ли? Ще ми предадете ли съобщението, госпожо Лилибанкс?

— Не, благодаря. Предпочитам да не е по телефона. Искам да говоря лично с инспектора.

Казаха ѝ, че до деветнайсет часа инспекторът ще е уведомен и ако той няма възможност да я посети по това време, ще му предадат да ѝ се обади по телефона.

Когато остави слушалката, осъзна, че за да изрече цялата истина, ще трябва да разкаже на инспектора за внезапното гневно избухване на Сидни вечерта, когато Алисия бе изпуснала чашата. Може и да се бе разминало, но това положително говореше, че у Сидни има бяс. Алисия бе споделяла с нея, че я бе удрял при други два подобни случая. „Сидни може да побеснее просто ей така“ — бе казала Алисия и щракна с пръсти. Мина ѝ през ум, че е възможно Алисия да се забавлява някъде, може дори и с приятел, за да укрепи своето наранено его. След посещението на семейство Снийзъм тази възможност ѝ се

струваше по-малко вероятно, по-скоро мислеше, че Сидни бе прехвърлил мярата по време на някое от своите ядни състояния. Инспектор Брокуей бе попитал какво мнение има за характера на Сидни, за неговия темперамент. Госпожа Лилибанк го виждаше във въображението си достатъчно вбесен, за да убие човек, и достатъчно хладнокръвен, за да изнесе трупа.

Инспектор Брокуей се обади в седем и двацет и посети госпожа Лилибанк в девет без петнайсет.

След като излезе от къщата ѝ, прескочи и до съседната, искаше да говори със Сидни Бартълби.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Разположен на канапето в дневната, под звуците, долитащи от грамофона, Сидни написа следното в малкия си кафяв бележник:

Не съм доволен, нещо ми убягва. Не мисля, че у всеки от нас се крие убиец, иначе защо далеч непълната представа ме кара да се чувствам така противно: неспокойствие, усещано не само мисловно, но дори и физически, крайна тревожност, маска, с която ти се струва, че се появяваш пред хората, срам от собствената ти жестокост и безчестие — всичко сплетено в едно цяло, което не може да се приглуши от извиканите болезнени детски спомени, били те истински или мними, евентуално довели те до деянието. Някои убийци са много наперени. Дали се стараят да не мислят, или изобщо не могат да мислят? Не ме удовлетворява разкриващото се пред моя вътрешен взор. Предполагам, бедата е, че не съм истински убиец. Не съм сигурен вече, дали човек, извършил истинско убийство, би мислил и чувствал като мене. Няма причина да е така. Моите реакции са резултат от обусловености, които аз предпочитам да наричам поредица от подходи. Моите са повече, отколкото си мислех.

С писалка в ръка, той гледаше в пространството, когато се разнесе неочаквано чукане по вратата, яко тропане, не приличаше на госпожа Лилибанк. Сидни остави писалката, затвори бележника и отиде да отвори. Изненада се, като видя едрата фигура на Брокуей.

— Господин Брокуей! Инспектор — извинете — каза Сидни.

Госпожа Лилибанк е разказала за „погребението“ на килима, помисли Сидни, но не усети тръпчивото чувство на вина.

— Добър вечер — отговори инспектор Брокуей, кашляйки мощно с юмрук пред устата. — Надявам се, че не ви преча.

Сидни стоеше близо до него и чак подскочи от силния му глас.

— Не, не, какво говорите. Влезте. Ще изключа грамофона — той отиде и спря музиката.

Инспекторът разкопча сакото на костюма си — туид в синьо и кафяво, свали си шапката и придърпа един стол.

— Разбрах, че сте се срещали със Снийзъмови днес.

— Да, така е. Дойдоха около три.

— Да разбирам ли, че няма новини?

— Не, няма.

— И вие нямате нищо за казване?

Очите на инспектора някак неспокойно зашариха из стаята, спряха за миг върху бележника, опърпан по-скоро от времето, отколкото от употреба, след това се вдигнаха към Сидни.

— Не — искаше му се бележникът да е горе, извън полезрението на инспектора. Сега той го закачаше с пръстите на дясната си ръка, отбутвайки го на няколко сантиметра от себе си.

— Тази вечер госпожа Лилибанкс ми предаде, че ви е видяла да изнасяте килим, който, по-късно сте казал, че сте заровил някъде. Вярно ли е?

— Да — гласът му драматично, но съвсем случайно, секна. — Да, стар килим, пълен с молци, а боклукът се събира веднъж на две седмици. Не исках да го горя, затова го зарових.

— Кога стана това? — попита инспекторът.

— О, преди седмици.

— През юли?

— Да.

— Спомняте ли си точно кога?

— Да, веднага след като жена ми замина. Събудих се много рано този ден.

— Преди зазоряване?

— Да. — Карай направо, помисли си той, колкото и убийствени да са фактите.

— Къде го заровихте?

— Около Паръм. Близо до пътя, който отива оттук до Паръм, в гората.

Инспекторът смръщено го погледна.

— Кажи ми как го направи?

Болезнена, искрено болезнена въздишка се изтръгна от Сидни. „Бутнах я по стълбите, трупът остана тук през нощта“ — мислеше си той. Приглади косата си с ръка, зарея поглед към противоположния край на стаята, след това спря очи на инспектора.

— Просто изкопах една дупка с лопата.

Инспекторът извади пакет цигари и протегна ръка към Сидни, който поклати глава отрицателно. Виждаше го за пръв път да пуши. От напрежение ли се освобождаваше сега, когато случаят е решен?

— Ще можете да намерите мястото, нали?

— Да, така мисля — отговори Сидни и се усмихна леко, защото всичко се развиваше според неговото предвиждане.

— Добре — инспекторът изпусна новопоетия дим, изправи се и тръгна към прозореца. Последва мощната му кашлица, от която Сидни отново подскочи и изведнъж се досети на какво му напомня този взривяващ се звук: хвърчащи трески от чамова дъска, силен удар с крак.

— Още е светло, да опитаме ли сега? — попита инспекторът.

— Разбира се.

Колата на инспектора бе пред дома на госпожа Лилибанкс. Той познаваше добре пътя и Сидни се намеси чак когато стигнаха до правата отсечка в гората.

— Отляво е. Намалете малко.

Колата забави ход.

Сидни го поведе навътре и се заоглежда за познати дървета, скупчени храсти... можеше ли нещо да го провали? Ако се случи, какво ще последва от това? Сидни се обърна назад, за да прецени разстоянието между колата и избраното място в онзи ден.

— Много шубрак е израснал от тогава.

— Вероятно, но се постарайте.

Сидни не бързаше. На малка полянка, или местенце без растителност по-точно, той се поспря и се наведе към земята.

— И тук може да е.

Инспекторът също се наведе, но не откри никакви следи от копане.

— Добре, ще поставим знак на това място и утре пак ще дойдем — той откъсна лист от бележника си и го сложи под камък.

Върнаха се в колата на инспектора. Мълчаливо пътуваха до къщата на Сидни, където се разделиха само с едно „лека нощ“.

Проява на известното английско хладнокръвие, помисли си Сидни. Да оставим престъпника да преспи в леглото си и тая нощ. Ще го откараме до дома му и ще му пожелаем лека нощ, примката и без това скоро ще се затегне около врата му. Сидни си представи „труп“ в килима, чертите на Алисия, едва различими, и себе си в тази драматична нощ на развръзка, опитващ се да заспи и пишец с треперещи пръсти, защото госпожа Лилибанкс го е видяла с килима и е уведомила полицията. Оставаха му само няколко часа на свобода! Един убиец, разсъждаваше Сидни, психопат някой, за да си отмъсти на Лилибанкс в пристъп на ярост би могъл да я удуши. Чудно защо полицията не постави охрана пред къщата ѝ, или не я посъветваха да замине някъде за известно време. Стана да погледне през прозореца.

Толкова тъмно беше, че бе невъзможно да види дори спряла кола, камо ли човек, дори и да имаше някой на пътя. А може и да я няма, продължи Сидни да разсъждава, може да е при някой съсед, може да са оставили човек вътре, разположил се сега в гостната ѝ. Легна си. Искаше му се да продължи с предположенията, но бе изтощен и скоро заспа.

На следващата сутрин я видя както обикновено, пълнеше с вода каменното корито за птиците в задния двор, на моравата. В ума му се мярна картина: полицията изкопава килим без труп и кървави петна; зае се да прави кафето. Преди да се качи горе да поработи, още веднъж отпрати поглед към дома на госпожа Лилибанкс. Прозорците проблясваха на светлината, но тя самата вече не се виждаше никъде. По това време госпожата винаги работеше в градината. Дали пък не се е притеснила много, може дори да се разболее от тревоги, защо не ѝ се обади да я успокои? Сигурно си мисли колко я ненавижда сега заради неспазеното обещание и нарушеното мълчание, но реши да почака докато полицията открие нищото в килима. Няма съмнение, че ще го сметне за кръгъл глупак, задето я беше подвел онази съботна вечер да помисли, че в килима има нещо скрито; ще трябва да ѝ обясни, че се е оставил на играта на въображението, че шегата бе излязла доста зловеща; или пък да ѝ каже, че е получил временно умопомрачение,

халюцинации, станал е жертва на обсебил го ужас, страх, който го е карал да си мисли, че наистина е убил Алисия. Както и да се оправдае, все щеше да е плоско, но по-важно е да ѝ каже колкото може по-бързо, че в килима няма нищо.

„Какво? Не може да бъде! — ще се изненада пред полицаите. — Кой е откраднал трупа! Не вярвам! Вижте пак.“ Сидни насочи вниманието си към новото хрумване за героичния Бич.

Телефонът извън около десет.

— Инспектор Брокуей се обажда. На мястото, което посочихте вчера, няма килим. Можете ли да дойдете сега, господине? Може би на дневна светлина ще се оправите по-добре.

След три минути Сидни тръгна. Горките момчета, копали са спечената земя цяла сутрин! Сигурно са започнали в шест!

Той завари инспектора да разговаря край колата си с младото полицайче от Бликъм Хийт. Сидни спря зад тях.

— Добро утро, инспекторе.

„Добро утро“ и към младока.

— Съжалявам, че съм се объркал. Може би трябва да походя нагоре по пътя, може да разпозная някой белег.

— Както искате — отвърна инспекторът.

Сидни тръгна покрай лявата страна на пътя и внимателно оглеждаше гората, но всеки метър бе досущ като предходния.

Върна се обратно, стигна до инспектора, който се беше облегал на колата и каза:

— Съжалявам, инспекторе, ама не е точно на това място, все ми се струва, че е наоколо. Ще пообиколя.

— Хайде, водете — каза инспекторът и го последва.

След тридесетина крачки Сидни забеляза тъмните фигури на двама полицаи — единият седнал върху нещо, а другият отърсващ полепналата по лопатата пръст в едно дърво. Сидни се отправи към тях.

— Без резултат, разбрах — каза той. — Съжалявам за труда ви.

Белезите по земята издаваха намерение да изкопаят четириъгълник. И двамата се бяха разкопчали.

— Пръстта тук не е докосвана — каза изправеният полицай.

— Сигурен съм, че е някъде наоколо — Сидни мръдна малко вдясно, но остана успоредно на пътя, който се изгуби от погледа. По

панталоните му се закачаха увивни растения. Подхлъзна се и с погнуса видя, че бе настъпил дванайсетсантиметров плужек. Спря се на мъничка полянка сред дърветата, поколеба се.

— Може и това да е мястото — каза той на полицаия, който бе непосредствено след него.

Младият полицаи извади джобно ножче и направи два надлъжни срязва върху едно дръвче, обели кората. Инспекторът, с поглед надолу, тъпчеше с крака земята. Сидни се мушна в гората по посока на пътя и откри друго подобно място, но реши в полза на първото.

— Жалко, че толкова много е израснала тревата. Затова трудно ще го открием.

— Много време мина, почти два месеца — отвърна полицаият.

„Трупът ще бъде в отвратително състояние“ — Сидни предугаждаше мислите му.

— Не мога да направя нищо повече от това — каза Сидни и се върна при белязаното дърво. Стресна се, когато видя пред себе си появилия се от гората инспектор Брокуей.

— Колко е дълбока дупката?

— Около метър и двайсет. Ето защо не са открили нищо на мястото, където са копали. Искам да видя до каква дълбочина са стигнали — Сидни мина покрай инспектора и продължи.

Младият полицаи и инспекторът го последваха.

Върнаха се на първото място и Сидни поиска разрешение, а после взе лопатата. Започна да разравя земята близо до едно голямо дърво, отхвърляйки на една страна буците тъмна пръст. Но под нивото на разкопаното от полицаите земята беше твърда, а корените изглеждаха ненаранени — повече нямаха работа тук.

— Не разбирам — каза Сидни.

Четиримата мъже стояха около него и го наблюдаваха.

— Е, момчета, нека да копая по-дълбоко, там, където господин Бартълби копаяше. Има още едно набелязано място, малко по-нататък.

Полицаите без ентузиазъм се заловиха за работа.

Известно време Сидни ги гледеше как дълбаят, а след това попита:

— Трябвам ли ви за нещо, защото си имам работа у дома.

Инспекторът каза „не“, но щял да му се обади по-късно.

Сидни се върна при колата. Вече се бе очертала слаба пътека в тревата към мястото, където мъжете копаеха.

В един часа инспекторът се обади и съобщи, че са проверили второто посочено място, но нищо не са открили.

Сидни прокара пръсти през косата си, разсъждаваше: убиецът „вижда“ убийство, килим, труп, заравяне, всичко. Интересно. Килимът е навит на руло по дължина, трябва лесно да го намерят.

Инспекторът допълни, че утре след закуска щели да продължат и на другото показано от него място.

Дай им време, мислеше си Сидни, ще го намерят, защото е там. Захвана епизода, в който Бич е повикан от полицията (те са в неведение за криминалните му деяния), молят го да помогне при залавянето на банда обирджии, установили се в Падингтън и отмъкнали крупна сума пари. Представяйки се за новоизпечен рецидивист, той се включва в престъпната група, за да работи отвътре и се запознава с различните им техники, като е решил да докладва за някои, но най-хитрите да запази за себе си.

До четири Брокуей не се обади.

Мисълта на Сидни бързо прескочи към Алисия. Къде по дяволите е тя? Какво прави? С какво живее? Трябва някой да я издържа. Тя имаше богати приятели, но би ли ги помолила за петдесет лири в положение като това? Не. Ако я издържа някой мъж, то трябва да спи с него. Недоумяващ, жегнат, Сидни се смръщи. Стана от бюрото си и повече не седна да работи през този ден.

Около пет чу телефона от задния двор, където ровичкаше из градината, и изтича към къщи.

— Здравсти, Сидни, Елспет Крег се обажда. Как си?

— Добре, благодаря, а ти?

— Вести от Алисия?

Така продължиха още пет минути. Тя се бе обаждала и по-рано веднъж. Родила неотдавна. Те със съпруга ѝ бяха много скучни хора, живееха в Удбридж. И въпросите, и забележките ѝ бяха досадни, и за да придаде малко живец на разговора, Сидни се изкушаваше да сподели с нея за копаенето на полицията, търсеца заровен от него стар килим с презумпцията, че трупа на Алисия може да е скрит вътре, но тя не заслужаваше да чуе нещо толкова интересно, а и полицаите

нямаше да могат да се свържат с него, ако разточеше разговора, затова поговори колкото изискваше учтивостта и набързо приключи.

— Уф! — каза той, като остави слушалката.

Полицията го потърси малко след шест. Инспекторът съобщи:

— Чудесно! Най-накрая го намерихме! При петия опит!

— Боже мили! Колко ми е неприятно!

— Да, но свършихме за един ден — изсмя се и продължи — бяхте прав, изпояден от молци стар килим, но вече плесенясал, бих рекъл.

— Ха-ха-ха. Да. Мога да си представя.

— Трябва да сте преливал от енергия.

Да, искаше му се да каже, подълбайте още малко и ще стигнете до трупа. Килимът е там за заблуда.

— Да, всъщност исках да изкопая дълбока дупка, като че наистина погребвам нещо, нужно ми беше за един от разказите. Колко корени посича човек, колко време отнема, разбирате ли?

— Проблеми на писателя — каза инспекторът.

— Да, пиша нещо за телевизията. Благодаря ви, че се обадохте, инспекторе.

— Мога ли да ви намеря утре по някое време?

Утре е понеделник, спомни си Сидни.

— О, да, тук съм целият ден, освен малко пазаруване, нямам друго излизане.

— Ще се отбия при вас следобед.

Сидни се изкъпа и преоблече — по-добре изгладен панталон, чиста риза. Бързаше, защото не искаше инспектор Брокуей да го изпревари с новината у госпожа Лилибанкс, вероятност, която се стрелна през ума му докато се къпеше. Да ѝ занесе ли цветя, да откъсне роза от градината? Една глава карфиол? О, я не ставай глупак! Миналата седмица ѝ бе занесъл брюкселско зеле. Просто иди без много шум, кажи ѝ, че не си дошъл по-рано, защото първо си помагал на полицията, а после си чакал да ти се обадят.

Вървеше към дома на госпожата с много сериозен, важен и тържествен вид, приближи предната врата, която се оказа отворена. Тя не беше в кухнята.

— Госпожо Лилибанкс? — той продължи към дневната.

Госпожа Лилибанкс стоеше с лице към него, облегната на канапето, притискаше юмрук в гърдите си. В първия миг Сидни помисли, че тя държи нещо в ръката си, но юмрукът ѝ притискаше областта под лявата гърда.

— Госпожо Лилибанкс, какво ви стана? — Сидни тръгна към нея.

Лицето — смъртно бледо, устата — отворена, приличаше на човек, изживял страховтен удар. Издаде писклив, треперукащ звук и се хързулна по канапето на пода, преди Сидни да стигне до нея.

— Чакайте, момент, сега ще ви сложа на канапето.

Тя бе напълно отпусната и Сидни я повдигна с мъка.

— Имате ли някакво лекарство? Кажете ми къде го държите.

Сидни изтича до кухнята, намокри кърпа и се върна при нея. Помисли си да ѝ даде глътка вода, но тъй като едва ли би могла да преглътне, стори му се твърде опасно. Намери някакво бренди в кухнята, наля малко в чаена чаша и го поднесе под носа ѝ, надяваше се да дойде на себе си от острата миризма.

Едва тогава разбра, че е мъртва. Стиснатата преди малко в юмрук ръка лежеше покрай тялото ѝ, забележително млада и красива ръка, с едва видими бръчици. Брендито бе изкушение за самия него сега, но го остави, отри ръцете си в панталона, като че искаше да ги изчисти и се отправи към телефона.

— Госпожо Лилибанкс!

Тя не се отзова.

Взе телефонната слушалка и набра 999, а след това я тръшна преди последната деветка да се извърти докрай. Какво щяха да си помислят? Бартълби съобщава, че е починала жената, която преди малко е докладвала, че той е заровил килим? Няма ли да си помислят, че е свършил с нея просто като я е изплашил силно, защото е знаел за болното ѝ сърце? Ами не се ли бе случило точно това? Или пък — разсъждаваше той, поглеждайки към госпожа Лилибанкс, дали тя не бе избрала точно този момент за смъртта си, като си е внушила, че ужасно много се страхува, или е пропуснала да си вземе лекарството, само и само той да бъде обвинен, да изглежда убийство в пристъп на ярост заради килима? Не, това беше прекалено!

Няколко секунди му бе невъзможно да предприеме каквото и да било. Отпечатъци от пръстите му имаше върху чашата с бренди, върху

топката на вратата. Какво като кажеше истината? Тази мисъл обаче повлече фантазията му отново: да, той я бе убил, като бе размахал заканително ръка, бе я изплашил до смърт. Да погледнем картинката. Не говори ли сама за себе си? Какво от това, че полицаите не бяха открили нищо в килима, Алисия все пак бе заровена някъде, а Сидни Бартълби не е съвсем наред в главата, ще кажат някои от приятелите му.

Точно в този миг чу телефона. Сидни го погледна и докато чакаше да свършат четирите двойни позвънявания, реши да каже, който и да беше от другата страна, че тъкмо е влязъл в дома на госпожа Лилибанк и е станал свидетел на сърдечен пристъп с фатален край. Да, тъкмо това се е канел да направи, да викне полицията, или лекар, каквото беше редно в такива случаи. Дали не е Приси? Или госпожа Хокинс, която се обаждаше всеки ден? Инспектор Брокуей? Твърде вероятно. Сидни бързо вдигна слушалката.

— Ало? — осъзна, че телефонът бе заглъхнал. Натисна вилката и завъртя нула, за да се свърже с телефонистката, на която каза:

— Моля, свържете ме с Главното управление на полицията в Ипсуич.

Когато го свързаха обаче, научи, че инспектор Брокуей е излязъл преди две минути. Любезно попитаха дали да му предадат нещо.

— Не — нервно каза Сидни. — Не, благодаря.

Ако предположим, че инспекторът е излязъл преди минута-две, и е тръгнал насам, мислеше Сидни, ще му трябват още двайсина, докато дойде. Дали да го почака? Предпочиташе да си отиде, но това би било много по-лошо: бягаше ли от престъпление, което се канеше да не признава? Би могъл, разбира се, да се обади на някой от офицерите в Ипсуич, но на него просто не му се искаше да постъпи така. Какво имаше, ако почака тук? Дори и някой съсед да почука, не можеше ли да каже истината? Сидни избягваше погледът му да попада върху изпънатото тяло на госпожа Лилибанк. Той пресметна, че инспекторът ще пристигне около осем без петнайсет, ако се е отправил насам.

Той взе едно сгънато одеяло и го придърпа почти до брадичката й, без да я докосва и дори без да поглежда лицето й.

Бързешком се качи на горния етаж, за да избяга от трупа. Влезе в стаята, където тя рисуваше, удари го миризма на терпентин, също като

в студиото на Алисия, но тук имаше такова живо присъствие, като че госпожа Лилибанкс току-що бе спряла да работи, което накара Сидни да излезе и да се мушне през друга отворена врата. Спалнята на госпожа Лилибанкс. Хълмче от възглавници, струпани в горния край на леглото, изглеждаше много удобно под богатата дантелена, плетена покривка. Книга от Памела Хаисфърд Джонсън стоеше на нощното шкафче до него. На долната поличка на шкафчето Сидни видя месинговия бинокъл. Той се обърна и излезе от стаята. Няколко минути прекара в друга стая, която явно бе за гости, чиста и подредена, но доста безлична. Дишането му се успокои и едва сега осъзна на какво напрежение бе подложен.

След малко се върна в спалнята и взе бинокъла. За първи път се докосваше до него. Изправи се пред прозореца ѝ го насочи навън. Неговата къща кацна пред очите му. След това погледна към задната градина и гаража, представи си как е изглеждал онази сутрин с тежкия килим (не чак толкова тежък, престараваше се) преметнат на дясното рамо — очертанията изплуваха в здрача, той изминава разстоянието до чакащата кола и изчезва в нея.

Някой почука на задната врата.

— Госпожо Лилибанкс? — извика женски глас.

О, Исусе Христе, сигурно е госпожа Хокинс. Орлово око! Изведнъж стана невъзмутимо спокоен, като пън, както тя самата казваше.

— Вие ли сте, госпожо Хокинс? — заговори той, но викът ѝ, по-скоро писък, заглуши неговите думи.

— Госпожо Хокинс? — Сидни тичешком се смъкна долу.

Хокинс се извърна към него и нададе страховит крясък. Отстъпи крачка назад и събори малката масичка, на която бе чашата с бренди.

— Не ме докосвайте! Не се приближавайте!

— За Бога! Млъкнете! — изрева Сидни на свой ред, съвсем неочаквано побеснял от нейната врява.

С широко отворени, безумни очи, тя докопа едно от порцелановите кученца върху мраморната полица над камината.

— Боже Исусе! Не хвърляйте точно сега! — Сидни викна, ужасен от извършващото се светотатство.

Тя го запрати по него, докато той още говореше.

Сидни, без да мисли пусна бинокъла и хвана летящата към него порцеланова фигурка — чу се метален звън при допира с халката на пръста му.

Той огледа кученцето за драскотини или нещо счупено и стрелна към нея гневни очи:

— Успокой се, луда жено!

— Нито крачка към мен!

Косата ѝ — в див безпорядък, очите и — изкривени от ужас.

— Какво търсите тук!? Госпожа Лилибанкс е мъртва! Какво търсите тук?

— Чакам да дойде полицията, и ако не ви харесва, пръждосвайте се оттук — отвърна Сидни, защото желанието му да бъде учтив се изпари до капчица от вида на неукротимата лудост пред него.

Сидни понечи да направи крачка към камината, за да върне фигурката на мястото ѝ, но жената отстъпи също с крачка и почти седна върху главата на госпожа Лилибанкс. Това взриви гнева на Сидни. Той се обърна и тръгна към библиотеката в другия край на стаята, където я постави. Взе бинокъла.

— Вещица — промърмори той.

— Махай се! — каза Хокинс. — Махай се от къщата!

— Аз чакам полицията — отговори Сидни, без да я поглежда.

Разнесе се шум от кола. Тогава госпожата, като изохка и залитна замаяно, сякаш девица от времето на кралица Виктория, но с образа на дърта вещица, политна грациозно към прозореца и почти се стовари върху него. Коленете ѝ се бяха подкосили.

Сидни отвори вратата. Слава богу, инспектор Брокуей се появи точно навреме.

— Инспектор Брокуей, тъкмо исках да ви се обадя — каза Сидни. — Влезте.

— Какво се е случило? — попита инспекторът ускорявайки крачка.

— Госпожа Лилибанкс, сърдечен пристъп — каза Сидни.

— Ти ли си инспекторът? — каза Хокинс. — Идвам преди пет минути, намирам този тук (посочвайки Сидни) — спокоен като тебе, и той ми казва на мене **ДА СЕ МАХНА АЗ ОТ КЪЩАТА, А ТАМ ТЯ Е ВКОЧАНЕНА!**

— Добра жено, успокой се! Ще те изслушаме! Починала е госпожа Лилибанкс?

Инспекторът отиде до госпожа Лилибанкс, внимателно повдигна одеялото и потърси ръката ѝ, за да напипа пулса. Кимна с глава.

— Какво е станало? — той се обърна към Сидни.

Госпожа Хокинс подхвана отново, като раздрънкана латерна.

— Моля ви — каза инспекторът успокоително, протегнал ръце към нея, с търпение много по-голямо, отколкото Сидни можеше да прояви при дадените обстоятелства.

Госпожа Хокинс млъкна.

— Дойдох около седем и петнайсет — започна Сидни — почуках, но никой не ми отвори и аз влязох през задната врата, извиках. Когато стигнах до дневната, тя беше се хванала за сърцето, ето така — той показа — попитах я къде ѝ е лекарството, но вече бе късно. Тя се свлече надолу, а аз я изтеглих на канапето. Тогава почина, струва ми се. Просто ей така — гърлото му съвсем пресъхна, но той продължи: — Опитах се да ѝ дам бренди, госпожа Хокинс събори масичката с чашата.

— Съжالياвам — изграчи госпожа Хокинс.

— А кога дойдохте вие, госпожо Хокинс? — попита инспекторът.

— Преди пет минути. Влизам аз, а той — там горе, слиза после долу, нищо му няма, а тя — там лежи, не мърда. Какво е правил той горе?

— Защо дойдохте? — обърна се инспектор Брокуей към Сидни.

— Дойдох да видя госпожа Лилибанкс, защото си помислих, да не би да смята, че съм ѝ сърдит, задето ви е казала за килима. За последен път се видяхме преди тази история, а обикновено тя ми се обажда по телефона, или се отбиваше. Исках да я уверя, че... — той се поколеба за миг.

Госпожа Хокинс се възползва от това, за да вметне — „Ха!“.

Инспекторът задържа поглед върху ръката на Сидни, който все още стискаше бинокъла, след като го бе вдигнал от пода.

— Какво правехте с това? — попита инспекторът.

— Качих се горе, не издържах тука, а си мислех, че може би сте тръгнал насам. Намерих го в спалнята и погледнах с него през прозореца.

Инспекторът не отрони нито дума. Извади бележник и взе показания от госпожа Хокинс, за нейно най-голямо удовлетворение, а после ѝ обясни, че засега не му е нужна, но по-късно ще я потърси. Госпожа Хокинс си тръгна, изпълнена с чувство за значимост и добре свършена работа, но до вратата на кухнята се обърна и попита:

— А какво ще стане с госпожа Лилибанкс?

— Сигурно знаете кой е неин лекар? Той ще трябва да издаде смъртен акт.

— Да, доктор Туейт. Живее в града, малко след църквата, в къщата с дървената веранда.

— О, познавам го, помагал ни е. Благодаря, госпожо Хокинс.

Сидни изпита облекчение в мига, който тя напусна дома.

Инспекторът се приближи до Лилибанкс и бавно покри лицето ѝ с одеялото. След това се зае с телефонния указател, очевидно търсеше номера на доктора, за да му се обади, а Сидни излезе от стаята и се вмъкна в дневната, защото за него бе непосилно да изслуша разговора. Обичаше госпожа Лилибанкс. Погледна бинокъла в ръката си и успя да изключи слуха си за думите на Брокуей.

После инспекторът дойде при него в дневната и каза:

— Добре. Сега седнете и кажете какво стана.

Сидни седна, остави бинокъла пред себе си на масата. Между него и инспектора имаше пъстър букет, като че току-що подреден от госпожа Лилибанкс — толкова свежи изглеждаха цветята.

— Казах ви, случи се просто ей така!

— Обаждахте ли се в управлението?

— Да — инспекторът може да провери това, помисли Сидни.

— Предадохте ли съобщение за смъртта на госпожа Лилибанкс?

— Не, предпочетох да говоря с вас. Реших, че сигурно ще дойдете насам.

— Защо си мислехте така?

— Предположих, че ще дойдете да ѝ съобщите какво сте открили в килима, да не се безпокои — отвърна Сидни.

— Точно това имах намерение да ѝ кажа, а след това щях да ви посетя.

— Поводът?

— Да попитам дали не сте заравяли нещо друго в гората, в тази, или пък друга?

Сидни усети лека червенина да избива по лицето му:

— Не.

— Може би все пак, има нещо подобно. Помислете още веднъж.

— Мислите ли, че мога да забравя? — попита Сидни усмихнат.

— Да, възможно е, при желание. Или ако объркате истината с нещо измислено от вас — нещо, което пишете.

Сидни леко се смути, почувства се уязвен, защото инспекторът почти беше познал. От снощи бележникът лежеше на дъното в едно чекмедже на работната му маса. Сега се сети, че е по-добре винаги да го носи със себе си, защото може да претърсят къщата, точно заради подобни бележки. „Чамовите тресчици“, разпръснати от кашлицата на инспектора, изхвърлиха Сидни от орбитата на мислите му.

— Хрумна ми, че сте направили цялата тази вдъхновена театрална постановка, защото сте знаели, че госпожа Лилибанк би могла да ви види, а от друга страна и заради вас самия — да си „изиграете“ чувствата преди и след „погребението“ — инспектор Брокуей се усмихна, откриха се зъбите му — ръбести като лицето му, и жълтеникави по същия начин, от тютюна. Лицето му бе точно такова, каквото писателите наричаха издялано от парче скала.

— Никой не би заровил стар, прояден от молци килим толкова дълбоко, ако не е имал и нещо друго наум.

Инспекторът почака докато думите проникнат в съзнанието, както бе постъпил с госпожа Снийзъм, с нейните разсъждения за надеждите и изискванията на обществото.

— Щуротия — каза Сидни.

— Не става, така ли? Не обяснява всичко?

— Защо да не обяснява? — неотстъпчиво попита Сидни, но без наглост.

— За мене, не.

По-дълбоко и по-дълбоко. Сидни сви леко рамене:

— Значи, още търсите труп в гората.

— Не непременно в тази гора. Какво се случи на следващата сутрин, господин Бартълби?

— Не попитахте ли госпожа Лилибанк? Тя имаше бинокъл. Сигурно го е използвала онази сутрин.

— Въпросната сутрин ходихте ли някъде другаде, господин Бартълби? Копаехте ли друга дупка? За да извършите действието по-

бързо, на другия ден?

— Какво действие, по-точно? — Сидни наистина не можа да схване за какво става въпрос, щом като инспекторът мислеше, че е изнесъл тялото на Алисия с килима. Какво тогава е правил с трупа вечерта на същия ден, след утринната акция с килима?

— А защо не още същия ден? Защо такава загуба на време? — бързо попита той.

— Защото се е развиделявало. Не сте изкопали втора дупка предния ден, нали?

— Не, сър — каза натъртено Сидни.

— Трябва да ви е отнело поне половин час, това „погребение“ на килима.

— Повече — призна Сидни.

— Кога си изяснихте, че госпожа Лилибанкс ви е видяла с килима?

— Вечерта, когато се отбихте и ме питахте за това. Снощи.

Струваше му се много по-отдавна.

— Не по-рано?

— Не, госпожа Лилибанкс ме покани на кафе и сладки вчера следобед.

Минута мълчание.

— Трупът на съпругата си ли заровихте, господин Бартълби? — Инспектор Брокуей попита спокойно, сякаш му предлагаше да запали цигара.

Трябваше, нали е умряла — мислеше Сидни, а лицето му беше напрегнато.

— Не.

Разбра, че си играе с бинокъла, премяташе го в ръцете си над масата. Остави го много внимателно.

— Сигурно искате да го вземете, но не бих могъл да ви разреша. Той вече е доказателство.

Инспекторът се надигна от стола:

— Чувствайте се свободно, щом пожелаете, елате и ми кажете, че моята философия е гнила, не я бива.

— Добре. Обичам философите и философиите.

— Ще трябва да изчакам доктора. Не бих желал да ви задържам повече, господни Бартълби.

Сидни се изправи и каза:

— Благодаря.

Инспекторът се запъти към дневната.

Сидни го последва и продължи към изхода. На вратата се обърна, за да погледне за последен път госпожа Лилибанкс — само крехки очертания под розовото одеяло, вече мъртво тяло под покров.

Сидни каза на инспектора:

— Мислите, че съм причинил смъртта на госпожа Лилибанкс, нали?

— Защо говорите така? — намръщи се инспектор Брокуей.

— А защо мислите, че съм убил жена си?

— Не съм казвал, че мисля така. Само попитах.

Сидни наблюдаваше инспектора, мъчейки се да надзърне в главата му. Но инспекторът очакваше от него ясен знак, нещо да му подхвърли, а Сидни нямаше какво да му предложи, освен ако не продължеше играта, но точно в този момент никак не му беше до театър.

— Лека нощ, инспекторе.

Сидни излезе.

На няколко метра от къщата чу телефона, приличаше на звукова халюцинация, но Сидни се втурна вътре. Телефонът наистина звънеше, беше Алекс.

— Търсих те по-рано. Нямах представа къде може да си. Помислих си, дали не е в затвора?

— А, защо?

— Заради килима. Научихме от новините в седем. Просто минути преди това съобщиха, че полицаите са намерили килима, заради който са копали цял ден. Мили боже, Сидни, а от тук на там какво следва? Ти какво, разигравах следващия епизод от нашия Бич ли? Посвети ме в твоята тайна, звучи интригуващо и обещаващо.

— Няма измислици, друже, всичко е самата истина.

— Ти все пак си заровил килим, но без нищо в него.

— Да, закопах един килим.

— Ами възможно е да са им липсвали интересни новини. Излезе смешно. Толкова труд за нищо. С това завършиха, нали разбираш.

Да, беше му ясно. Винаги се стараеха да приключат с нещо по-лековатото.

— Може би шегата предстои тепърва — каза Сидни злокобно.

— Метър и двацет дълбочина. Наистина Сид, нещо си мръднал! Алисия ли си представяше? А-а-ха-хаха!

— Алисия е под килима, те не са копали достатъчно дълбоко — отвърна Сидни, с още по-страховит смях. — Чакай утрешния вълнуващ епизод.

— Най-странното е, че нямам чувството да се шегуващ. Казаха, че те издала съседката, която имала бинокъл. Дали не е госпожа Лилибанкс?

— Да, само тя. Видяла ме е заедно с една птичка. Е, Алекс, за какво се обаждаш всъщност? Не е заради тази банална глупост?

— Май си нервен, Сидни. Да не би наистина да се тревожиш? Каж ми без стеснение, моля те. И Хити се безпокои за теб.

— Естествено, в беда съм. Алисия... — снижи гласа си и зашепна — Алисия беше в килима и госпожа Лилибанкс мисли, че я е видяла. Видяла да стърчи нещо изпод килима — ръка ли, глава ли...

— Хм. Доста се е маяла, преди да уведоми полицията, нали?

Сидни си спомни мъртвата госпожа Лилибанкс и шеговитостта му секна.

— Сид?

— Тук съм.

— Значи я изнесе с килима?

— Но я погребях на съвсем друго място, никога няма да я открият. Е, хайде, Алекс, сигналът вече се чува.

Алекс не обърна внимание на телефонното пиукане.

— Къде я зарови, Бартълби?

— Защо трябва да им подказвам? Заведох ги при килима.

— Не е много умно, Бартълби. Може ли да те цитираме? Другаде си я погребал?

— Да! Отвих я, погребях тялото другаде — измъчен до смърт от досадния разговор, Сидни разхлаби възела на връзката си. — Наистина трябва да прекъсваме. Вече се охарчи с две и половина.

— Какво всъщност каза на полицаите?

— Алекс, уморен съм.

— Е, Сид, обадох се да ти предам, че тази седмица оставам вкъщи и ще работя върху последния сценарий. Хити е в Кектън с децата от събота. Така че ако ти потрябвам, обаждай се, тук съм.

— Добре Алекс, благодаря, няма да забравя.

— Не е толкова трудно за помнене — каза Алекс през смях. — Довиждане, Сид.

Алекс постъпва много благородно, като прекарва едната от двете седмични почивки сам, в Лондон, за да работи върху Бич, мислеше Сидни.

Обу си стари панталони, уж да поработи, но най-неочаквано се просна на леглото в спалнята. Госпожа Лилибанк не беше между живите и на него му стана толкова мъчно, че бе причина за смъртта ѝ. Тя бе убита от собствената си представа: мислеше си, че той е убил Алисия, ето защо на свой ред Сидни отиде в дома ѝ — да я убие. Нейната представа бе предизвикана от неговата, и двете, макар съвсем неверни, повлиякоха след себе си съвсем истински резултати. Отношението на госпожа Снийзъм можеше да се определи като подозрителност. Нейните твърди правила са възгледи, толкова погрешни, или толкова истинни, колкото езичеството и почитането на езически богове, но има и разлика — нейните възгледи поддържат реда, законността, семейната общност, това са възгледи, одобрявани от обществото. Религията също е емоция, възглед. Всичко си идва на мястото, ако наричаме тези неща възглед, наниз от възгледи, а не убеждения, истини, вярвания. Целият свят се върти на въртележката от чувства и възгледи, чието друго име би могло да бъде просто илюзия.

Стана, измъкна бележника от чекмеджето и записа размишленията си; после го свали долу, пъкна го във вътрешния джоб на сакото, до портфейла.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

На другата сутрин понеделнишкият брой на „Таймс“ отпечата в десетсантиметрова колонка историята за килима. По-голямата част от бележката бе резюме на обстоятелствата около Алисино изчезване. „Съпругът ѝ, двадесет и девет годишният американец Сидни Бартълби, е белетрист на свободна практика“, се казваше кратко в заключение, което остави Сидни с впечатлението, че „Таймс“ го представя като свободно практикуващ художествени измислици в личния си живот. Няма значение, помисли Сидни. Може и да не е имало нищо в килима, но милиони читатели ще си въобразят обратното, защото биха искали да е така. Например, читателите на „Дейли Експрес“, често същите хора, които четяха и „Таймс“.

Отиде с колата до Бликъм Хийт, за да купи „Дейли Експрес“, в магазинчето за цигари, бонбони и вестници. Собственикът, дебелак с най-ужасния сафъкски диалект от всички търговци в околността, не го удостои и с думичка по време на покупко-продажбата, само му подаде рестото от шестпенсовата монета, прихлупил здраво горната си устна с долната. Очевидно, вярна на себе си, Хокинс бе успяла да обиколи с новината за смъртта на госпожа Лилибанкс.

Като се върна у дома, Сидни се разположи на дивана и внимателно зачете подробното описание на „Дейли Експрес“:

... Историята с килима се разкри, когато госпожа Лилибанкс, седемдесет и три годишна, живееща врата до врата със сем. Бартълби, най-накрая разказа на полицака какво е видяла същата сутрин, на трети юли, докато наблюдавала пернатия свят с бинокъл... Изключително неразумно постъпва всеки съпруг, който погребва нещо, дори и прояден от молци килим, при положение че жена му липсва. И стените имат уши и очи!

Сидни седна на работната маса и се захвана с „Падингтънските грабители“. В последната си бележка Алекс го осведомяваше, че третият сценарий и предварителните записки по четвъртия и петия епизод са в Плъмър вече от девет дни. Сидни допускаше възможността съдбата на Бич да се реши преди Алекс да приключи следващия сценарий, а ако бъде откупен, Сидни искаше да има на разположение колкото се може повече идеи. „Големите планове“ пък бяха пристигнали в Америка преди седмица, най-вероятно сега се намират в издателството „Саймън и Шъстър“. Сидни очакваше вести, защото бе поискал от търговския агент да му съобщи резултата — положителен или отрицателен. Нахвърлил записките, той започна да определя отделните сцени. Дори да беше заедно с Алекс, не биха свършили по-добра работа.

В три часа приключи, сложи нов лист на машината и написа: ПЪРВИ АКТ — следваше списък на главните действащи лица и декори. А после: ПЪРВА СЦЕНА: Падингтън, бордеи, за които обитателите плащат баснословни суми на собствениците мошеници, вонящ и покварен квартал. Серия невинни, ежедневни случки — две жени клюкарстват, надвесени през прозорците, едната поръчва на малко момче да купи кана бира от съседния локал. Старец уговаря улична проститутка да се качат на етаж, проститутката отказва да изкачва стълби. Спираме на шестнадесетгодишен младеж, измамник и изнудвач, член на местната банда „Падингтънското страшилище“, който се е надвесил през прозореца, както и другите, но злоещото му съобщение е от изключителна важност. Заплануван е обир. Само за няколко секунди сценарийно време бандата прави удар в самия център на Лондон, превозното средство е краден Ролс Ройс.

Сидни стигна втората сцена и весело зачука с машината нататък, когато се похлопа на вратата. Веднага си помисли, че е за прането, а чаршафите още си бяха на леглото.

На вратата стоеше инспектор Брокуей.

— Добър ден, господин Бартълби. Не успях да ви предупредя за посещението си, извинявайте, но така и не попаднах на телефон по пътя. Ще можете ли да ми отделите малко време? Доктор Туейт отказа да подпише смъртния акт на госпожа Лилибанкс миналата вечер — каза Брокуей. — Мислех, че е редно да ви съобщя.

— Какво означава това?

— Това значи аутопсия и разпит. Значи докторът смята за възможно смъртта на госпожа Лилибанк да не е напълно естествена.

— А-а. Тя почина от сърдечен инфаркт, доколкото можах да видя.

— Докторът смята, че може да сте я уплашили. Навярно неумишлено, но... вие как мислите?

Сидни разбираше целта на инспектора, също така знаеше, че по всяка вероятност полицията продължава да търси тялото в гората. И сега сигурно копае, защото смъртта на госпожа Лилибанк правеше един труп в гората по-възможен.

— Бих могъл, естествено. Но аз първо почуках, а като влизах, я извиках по име.

Инспекторът издърпа стола с висока облегалка:

— Какво точно щяхте да й кажете?

— За това, че килимът беше празен. И че не съм й обиден, дето ви е съобщила. Питайте ме и вчера.

— Да — инспекторът огледа Сидни бързо, отгоре до долу, преценявайки неговата откровеност.

Сидни седна на канапето.

— Изминаха седмици, а жена ви не се обажда.

Сидни нервно избърса чело.

— Започвам да мисля, че има и мъж — любовник, и затова се крие. Ще трябва да си признае, ако се появи скоро.

— Променихте мнението си — сега ли? — с любезен глас попита инспекторът.

— Иначе не мога да си представя как се справя с парите. Или работи под фалшиво име, но това е почти невъзможно.

— Хм. Аз също погледнах с бинокъла на госпожа Лилибанк през прозореца — продължи инспекторът. — Една вечер, на смрачаване. Възможна е грешка по отношение на това дали в килима е имало нещо увито.

— А тя какво ви каза, че е видяла?

— Ако беше нещо определено, нямаше да го скрия от вас — сподели инспекторът с неестествена усмивка. — По-късно изрази предположение, че би могло да има нещо в килима. Но тя беше от тези хора, разбирате нали, първо неохотно сподели с мен за килима, впоследствие твърде неохотно споделяше своите смущаващи съмнения.

Сидни се бе успокоил и слушаше.

— Възможно е да сте изнесли тялото с килима, но да сте го погребали на друго място.

— Възможно е. Обаче не същата сутрин, както ви казах вече. Щях да съм прекалено уморен. Да изкопаеш две дупки, разбирате нали?

Инспекторът търпеливо се усмихна.

— Защо употребявате „възможно е“? Отговорите ви са странни.

— Теоретично е възможно. Практически — не, поне за мен. Продължават ли да копаят в гората?

— Да, продължаваме. От гледна точка на полицията, това е естествено. Но продължаваме да търсим и в Брайтън, и в околността.

— Може би ще бъде естествено, ако и аз огледам Брайтън и околността. Ако е боядисала косата си, бих я познал по-лесно от всеки друг.

— Разумно.

Сидни така се влияеше от отношението на инспектора, че се почувства разочарован. Проявяваше по-скоро нетърпение, отколкото вина, а нетърпението не му вършеше работа за бележките на убиеца, мислеше си той. Но дали е така?

— Ще възразите ли, ако отида за няколко дни в Брайтън?

— Не, ако влезете във връзка с тамошната полиция. Първо ми се обадете. Ако не ме намерите, попитайте за съобщение в управлението, в Ипсуич. Между другото, резултатът от аутопсията ще е готов утре в единадесет, ако ви интересува.

Сидни учтиво кимна, въпреки че го вълнуваше много:

— Благодаря.

Брокуей си тръгна и Сидни продължи работа. В шест и четиридесет и пет следобед, преди още да са затворили будката за вестници в седем, той отиде с колата до Бликъм Хийт, искаше да види какво ще пишат в „Ивнинг Стандарт“ за разкопаването в гората. Щом продължават да копаят, репортерите не може да не проявят интерес.

Излезе прав. На четвърта страница имаше статия и голяма снимка на полицай по риза, копаещ гората, и друга снимка на къщата, съвсем не ласкателна — беше така неясна и мрачна, че лесно можеше да си я представиш като декор за убийство. На преден план беше кофата за боклук, особено гнусен и подъл акцент. Доста се разискваше

въпроса за дълбочината на изкопа, както и фактът, че полицията продължава претърсването в гората. Без всякакво съмнение „Дейли Експрес“ щеше да продължи темата на сутринта. Сидни се чудеше защо Снийзъмови мълчат след последните разкрития, после предположи, че са оставили всичко в ръцете на полицията.

Като влезе в къщата, чу телефона.

Мъжът от другата страна на жицата съобщи, че е от „Дейли Експрес“ и искаше да се срещнат. Обаждаше се от телефонна кабина близо до Бликъм Хийт.

— Съжалявам, тази вечер не мога, също и утре вечер.

— Господине, ако сте невинен, в което аз не се съмнявам, добрата статия ще ви е от помощ. В „Дейли Експрес“ искаме да сме първите...

— Нямам какво да кажа повече, всичко съм разказал на полицията.

— Положението изглежда неприятно за вас, сър. Прекарах следобеда в гората, с полицаите.

— Използвайте това за статията си.

— Знаете ли нещо за смъртта на вашата съседка, госпожа Лилибанкс?

Сидни затвори телефона.

Стана рано и отиде до селото за вестник. Този път имаше трима ранобудни читатели, мъж и две жени, които го зяпаха, докато се разплащаше. Жената се отмести от пътя му, но мъжът показва смелост, не помръдна от мястото си. Сидни ги познаваше по лице, навярно бяха си казвали „добро утро“ един-два пъти, но сега и дума не можеше да става за това. Независимо от боязливата усмивка на едната жена, Сидни си представяше как и тя като другите си мисли: „убиец... и в тази минута полицаите търсят трупа на жена му гробокопачът от Бликъм Хийт...“ Ето пак здраво стиснатите устни на дебелия собственик. Сидни бе забравил дребните пари в джоба на домашния си панталон и трябваше да развали десетшиллингова банкнота. На улицата едно момче паркираше велосипеда си и погледна Сидни с неприкрит интерес изпод рошавата коса, почти му се усмихна. Сидни също се усмихна и момчето отговори със същото.

Прибра се вкъщи и чак тогава разтвори вестника. Колонката беше по-дълга от десет сантиметра и разказваше за доктора на госпожа

Лилибанкс, отказал да подпише смъртния акт, защото: „... по мое мнение тя беше в добро здраве и в неделя, 14 август, не забелязах обезпокоителни признаци въпреки болното ѝ сърце, така че не виждам причина изведнъж да падне мъртва, без да ѝ е повлияло нещо“.

Статията продължаваше: „Сидни Бартълби, нейният съсед, заяви, че в неделя вечерта се отбил при госпожа Лилибанкс, за да я информира за хода на издирванията относно знаменития вече килим, оказал се без труп в него... Полицейските власти не са прекратили търсенето на този труп, чието наличие е под въпрос, тъй като госпожа Алисия Бартълби отсъства от втори юли. Шейсетчасовото претърсване на гората остава без резултат“.

Останалата част от деня и вечерта Сидни писа сценарии на „Падингтънски грабители“.

В сряда Сидни отиде в Ипсуич, остави колата на паркинг, изтегли от банката двадесет лири и се качи на влака за Лондон. Носеше чанта с тоалетни принадлежности, която принадлежеше на Алисия, но ставаше и за мъж. Възможно е да прекарам няколко нощи извън дома — мислеше той. Като стигна в Лондон си спомни, че трябваше да се обади на инспектор Брокуей. Позвъни в управлението. Инспекторът беше излязъл от управлението в Ипсуич, но му предадоха да се обади в полицейския участък на Кинг стрийт, Брайтън, и да говори с господин Макинтош. Колко подходящо име за полицай, си помисли Сидни, а това че го величаеха с господин предполагаше в английската система високо служебно положение.

От улица „Ливърпул“ Сидни трябваше да стигне до гара „Виктория“ и там се качи на пълзящия из уличните задръствания автобус, защото му беше все едно кога ще пристигне в Брайтън. Шансовете да залови Алисия в осем вечерта, на вечеря в някой ресторант, или рано следобед на плажа бяха равни, но Сидни не мислеше, че Алисия се намира в самия Брайтън, особено след щателната проверка на полицията. Той телефонира на Алекс от гарата, за да разбере дали има нещо ново за Бич, и без това следващият бърз влак тръгна чак след четиридесет и пет минути.

— Какво правиш в Лондон?

— Отивам в Брайтън, ще се включа в издирването на Алисия. Обаждам се да питам за новини от Плъмър.

— Да, стари приятелю. Новината дойде сутринта. Купуват го.

— Добре. А цената?

— Осем стотачки на парче.

— М-м. Средна работа, но не се оплаквам. Надявам се, че продължаваш трескаво да работиш?

— Трескаво. Хм, нямаш ли малко време да минеш насам?

— Нека друг път. По-добре да замина сега. Какво имаш наум?

— Ами, тази работа с полицията. Сид, цяло чудо е, че с „Гранада“ потръгна, нали ти е ясно?

— Какво искаш да кажеш? — Сидни бе разбрал в момента щом зададе въпроса.

— Ти също си автор на сценария. Старче, какво ще стане ако свършиш в затвора?

— Не смятам да свършвам в затвора. В края на краищата, подозренията не са затвор — Сидни зае отбранителна позиция.

— Е, да, може да е така, но ако стане по-лошо?

— Няма да стане по-лошо. Нали затова отивам в Брайтън, да откроя моята блудна съпруга.

— А-а. Моля те, обади се пак от Брайтън. Прехвърли сметката, ако е неудобно да звъниш оттам.

— Добре — отговори Сидни без въодушевление. После си помисли за успешния край на тяхната сделка с Плъмър и му стана по-весело. — Алекс, сега сме подсигурени. Каза ли на Хити?

— О, да.

— Доскоро, Алекс.

— Доскоро.

Разбира се, Алекс бе говорил с Хити. Но не и с него, въпреки че Сидни си беше у дома почти до единадесет. Сидни подозираше какво бе намислил Алекс. Ако затънеш още повече, Бич вероятно щеше да бъде спряна, или Алекс щеше да получи авторство изцяло. Наистина ли си мислеше така? Сидни смръщи вежди. Я по-спокойно, изчакай и ще видим, каза си той. С чантата през рамо, бавно вървеше към девети перон, откъдето тръгваше влакът за Брайтън. Значи, така се чувства човек като продаде нещо по-голямо и относително по-скъпо, разбира се. Алекс сигурно подскача от радост. Сидни се чувстваше ужасно. Той

се обърна, градът го теглеше като че със силата на голямата си маса. На кого да се обади още? Инес и Карпи, разбира се. Трябваше да вземе монети от будката за вестници. Отне доста време.

Само след две минути се бе уговорил да посети Инес и Карпи. Инес беше излязла някъде. Сидни спря такси, защото иначе трябваше да върви пеша от спирката на автобуса до къщата им.

Карпи му отвори вратата, облечена в размъкната домашна рокля и сандали.

— Заповядай, Сидни! Влизай и сядай. Идваш тъкмо когато децата играят в дневната на пода. Нали няма да те притесняват?

— А, няма нищо — мило отвърна Сидни.

На пода бяха разстлани две одеяла, което припомни на Сидни пикника, но този път децата играеха с пластмасови играчки вместо с храна.

— Да ти сипя ли кафе, Сид?

— Не, благодаря.

— Седни.

Той така и направи, за да не стои на пътя, седна на разтегателния диван.

— А шерс? Това е, с което разполагаме. Все пак, опитай го.

— Нищо не искам, благодаря. Не мога да остана повече от десет минути — Сидни каза така, но мислеше, че едва ли ще хване този влак, а до следващия имаше цял час.

Карпи седна на жълта кожена табуретка:

— Колко дълго ще останеш в Брайтън?

— Може би два-три дни. Достатъчно, за да огледам добре. Мисля, че ще свърша работата по-добре от полицията.

— Хайде, разказвай. Какво копаят? Излезе ли нещо? — Карпи изхихика сподавено. Табуретката клекна под тежестта ѝ. Да се чуди човек как е възможно само на двадесет и четири години да изглежда като зряла жена, но Карпи беше точно такава. В действителност, тя се представяше обикновено за малко по-възрастна.

— Копаеха за килима, бях го погребал доста дълбоко — отговори Сидни — а сега си губят времето и копаят за Алисия. Що се отнася до госпожа Лилибанкс, тя получи сърдечен инфаркт точно когато се появи на входната ѝ врата в неделя вечерта, за да ѝ кажа, че не си струва да се тревожи за килима, нали разбираш? Полицията тъкмо го

беше открила, така че разполагах с официални сведения — Сидни повдигна рамене. Прие предложената от Карпи цигара.

— Благодаря — той пое дълбоко цигарения дим. — Мисля да се навъртам около Брайтън в петък и събота вечерта. Ако Алисия има приятел, той сигурно ще дойде по това време, не по-рано. Може и да ги изпусна — обзе го неизказано отчаяние.

— Госпожа Лилибанкс ми харесваше.

— И на мен.

— Ама съвсем нищичко ли не си чувал за Алисия? Отникъде?

— Нищичко. Всъщност, дойдох най-вече да попитам още веднъж, имаш ли предвид нещо свързано с гаджета?

Пълните безцветни устни на Карпи останаха плътно затворени с израз на тържествено спокойствие. Големите тъмни очи се спряха върху лицето на Сидни.

— Дори говорихме за това с Инес. Съжалявам, Сидни, не знам.

— Виждаш ли — Сидни се изправи — имам чувството, разбира се, това е просто чувство, че е срещнала някого тук. Не познаваме много хора, които да правят събирания като вашите. Нито полковник Фаради, нито хората от Сафък. Кога беше последното парти? През март?

Карпи се замисли, натривайки несръчно слепоочието си.

— Божичко. Тогава горе-долу. Да, спомням си. Беше пълно с народ, стояха до стената даже. Не познавам всички, естествено. Водеха и приятели, знаеш как е.

Ако тогава някой мъж бе завързал познанство с Алисия — разсъждаваше Сидни — той не би се появил отново сред гостите на Инес и Карпи, дори и с покана. Това също пречеше да разберат името му.

— Чакай — Сидни застана с лице срещу стената, недалеч от вратата. — Ей тук стоеше някакъв и говореше с Алисия. Сваляч, спомням си. А аз бях там на дивана, за пръв път го виждах. Спомняш ли си този приятел, добре облечен, кестенява коса, не много висок, около трийсетте? Чист и спретнат?

Карпи пак се изхихика:

— Би трябвало. Спретнат, добре облечен... Такива не попадат често при нас.

Сидни се усмихна.

— Е, не зная. Може ли да питаш и Инес дали не помни такъв човек? С костюм по поръчка, шит на шикозната „Савил Род“?

— Разбира се, Сид.

— Ще ви се обадя довечера. Току-виж помни случайно. — Той вдигна чантата. — Май ще успея за този влак, ако хвана такси. Карпи, извинявай за безцеремонното нахлуване.

— Няма нищо! — тя го изпрати до вратата. — Завий вляво, и после пак — там ще хванеш такси най-лесно.

Сидни бързо намери такси и успя за влака. В купето имаше още пет човека и той си помисли, че за пръв път от много време се намира сред хора. Никой не го заглеждаше. Неговата снимка се бе появила във вестниците само веднъж в началото на август, когато обявиха Алисия за издирване.

Светът в Брайтън изглеждаше различен — слънчев и дружелюбен, като че ли нищо и никой не би могъл да се скрие тук. Мъжете се разхождаха със спортни ризи, без вратовръзки, а жените със сандали и светли памучни поли или панталони. Сидни слезе до морето. Смяташе, че е безсмислено да я търси в три и половина следобед по крайбрежната алея, но не може да устои на изкушението първо да огледа най-вероятните места и затова мина набързо през три хотелски фойета и се върна по същия път, вперил поглед в плажната ивица и алеята. Той плати шест пенса за вход и влезе в Базара на пристанището. Тук продаваха хотдог и захаросани пуканки, имаше будки за моментални снимки и салони за бинго, врачки автомати и смесица от звуци, разносящи се от джубоксовете. Тези, които бяха платили шест пенса допълнително, получаваха шезлонг от девет сутринта до два часа, но Алисия не бе сред излежаващите се. Сидни отиде пак на брега и попита къде се намира полицейският участък.

Господин Макинтош беше зает, но един приятен човек на име Констабъл Клер му разясни как са провеждали претърсването досега, използвайки карта на Брайтън и района наоколо.

— Минахме всичко това — каза Констабъл Клер и очерта широк кръг с център Брайтън, пълен с пътища, на които бяха отбелязани имената на мотели и хотели, както и тези на градчетата. — Чукахме дори по вратите и разпитвахме. Естествено, районът на издирването е много по-голям, цялата Англия всъщност.

Доиде и господин Макинтош, суховат тъмнокос мъж.

— Казаха ми от Ипсуич, че и вие искате да се включите — той се усмихна с ъгълчето на устните си.

— Да, така е. За няколко дни — отвърна Сидни.

— Тогава ще ви помоля да ни осведомявате ежедневно за вашите разкрития, сутрин и вечер. Даже и да чуете нещичко. Достатъчно е да се обаждате по телефона. Имате ли къде да отседнете в Брайтън?

— Не. Не знам дали ще остана в града.

— Щом е така, нали нямате нищо против довечера да се обадите и да кажете къде сте настанен?

Сидни излезе отново на обляната в светлина улица. Мислеше, че си струва да постои на гарата тази вечер, за влаковете в седем и осем часа.

Това обаче не му донесе нищо, не зърна нито Алисия, нито изплъзващото се от паметта му лице на онзи фронт. После изпи по едно питие в три различни ресторанта, точно по времето, когато всички вечеряха.

И тук нямаше късмет. Тогава си прибра чантата от гардероба на гарата, нарами я, отиде до автобусната спирка и отпътува за малко селище, Съмър Даунс, отдалечено на десет мили. Мястото не бе лошо от което и да е друго, мислеше си той. Настани се в странноприемницата, където предлагаха и закуска, общо двадесет и шест шилинга. В полицейското управление на Брайтън се обади от външен телефон, за да е сигурен, че не го подслушват. Така или иначе, името Бартълби не бе събудило интереса на собственичката.

— Съжалявам, но не зная името на странноприемницата — отговори Сидни на полицейския служител. — Обаче ми се струва, че няма друга в градчето.

В следващите два дни Сидни кръстосваше областта с автобуси, които спираха във всяко селце — Бонор Реджис на запад, Еръндил, Лансинг и Уъртинг, по-нататък Сийфорд и Пийсхевън на изток от Брайтън. Понякога слизаше, обикаляше и гледаше, разпитваше в централния магазин и пощата. Никой не знаеше за млада руса жена, туристка, или млада, стройна и слаба жена, с руса, червеникава или кестенява коса (Сидни изобщо не допускаше, че Алисия би боядисала косата си черна), но всички го питаха „Как се казва?“ и той винаги казваше „Това е без значение, защото съм сигурен, че не се представя с истинското си име“. Двама или трима човека му отговориха: „Преди

няколко седмици търсеха жена на име Бартълби. Бедното момиче, сигурно е мъртва. Нали не търсите нея?“. „Не“ — отвърщаше Сидни, защото каква полза щеше да има, ако кажеше „да“?

На деветнадесети август, петък, Сидни се върна в Брайтън, тъкмо навреме, за да посрещне влака в пет часа. Сега влаковете пристигаха на всеки половин час. От тях се изсипваха забързани бизнесмени, някои с очаквателни усмивки на лицето, някои радостно хвърлили се в прегръдките на посрещащите ги момичета, но нито един не беше „франта“ и нито една не беше Алисия. Ако приятелчето е паралия, а приличаше на такъв, мислеше Сидни, може би щеше да пристигне с кола. Сидни запълваше паузите между два влака с чаша чай или друго питие от бюфета на гарата. В седем часа, заел отново мястото си на перона така, че да държи под око слизащите пътници, Сидни видя един мъж, който много напомняше за неговия човек.

Без шапка, забързан, навел глава, сякаш искаше да остане незабелязан.

За всеки случай Сидни го проследи. Човекът не се оглеждаше за посрещачи, това бе ясно от начина, по който бе свел главата си. В сив делови костюм, идеално изгладен, разкопчано сако, носеше свит чадър, черна чанта за документи и издута хартиена торба от магазина Сейнсбъри. Пред гарата потърси такси. Сидни направи същото. Мъжът се качи в една кола, а Сидни успя около петнадесет секунди по-късно, след кратка препирня с някаква жена.

— Първо завийте надясно — каза Сидни и се надигна в седалката, за да не изпусне от очи таксито отпред.

— В града ли отиваме?

— Още не знам — само след миг Сидни допълни — моят приятел е в предното такси, третото отлясно. Трябва да го следваме.

Шофьорът бе по-скоро озадачен, но се държеше учтиво и Сидни обеща да му помага като наблюдава предното такси и казва посоката. Слязоха на крайбрежния път и завиха надясно. Сидни прилъга шофьора и го накара да задмине няколко коли и сега таксито се виждаше по-добре. Ами ако това не беше същото такси? Ами ако човекът имаше среща с дебела чернокоса девойка, или отиваше на купон в къща, пълна с хора, където обаче Алисия никога не е била, нито пък някой е чувал за нея?

Таксито на оня тип направи десен завой в посока обратна на морето и спря.

— Моля ви, не спирайте близо до него. Добре, подминете — гласът на Сидни спадна изведнъж.

Той бе видял Алисия, стоеше от лявата страна на пътя, близо до един мотопед, късата ѝ коса преливаше с кестеново червени отблясъци в светлината на залязващото слънце, беше с широка издута синя пола.

Сидни се обърна наляво като подминаваха, двамата бяха така погълнати един от друг, държаха се за ръце, целунаха се по бузите и по устните, и навярно нямаше да забележат и парад от лъвове край себе си. Сидни успя да чуе през отворения прозорец високите нотки в Алисиния глас.

— Това са моите приятели — каза Сидни. — Искам да ги изненадам по-късно, така че обърнете сега тук и да продължаваме след тях.

Шофьорът изпълни заръката. Мотопедът се скри, но вдясно се показва друго, по-малко пътче. Сидни помоли шофьора да тръгнат по него. Преди да се спуснат по хълма, той пак зърна мотопеда. Не се движеше бързо. Караше мъжът, Алисия седеше отзад. Морето остана вляво, а пътят се стесни. Сидни не искаше да го разкрият, докато ги следи.

— Добре, бихте ли обърнал? — почти без дъх изговори Сидни. — Връщаме се в града.

— В града?

— Малко съм подранил — каза Сидни отпаднало, без да го е грижа какво казва точно.

Поръча на шофьора да го закара на гарата, защото не можа да измисли нито едно друго място.

След като освободи таксито, Сидни постоя замаяно пред гарата половин минута, без цел и посока. Алисия изглеждаше много щастлива. Това го бе потресло най-много. Както и да е, нека бъдем практични и действени: имена, адреси, дати и т.н., телефонни номера. Той се насили да си спомни номера на Инес и Карпи. После развали книжна десетачка, сдоби се с куп шилинги и отиде в телефонната будка.

Първо долетя гласът на Инес, провикваше се към някого, а на фона се чуваше тежкия ритъм на калипсо.

— Здр-а-вей! — весело пропя тя.

— Здравей, Инес. Тук е Сидни. Добре ли си? Освен че си мелодична днес.

— Аз, мелодична? — тя се задави от смях като че я погъделичкаха.

— Исках да знам... — започна Сидни и спря. Не можеше да каже при какви обстоятелства бе намерил Алисия. — В сряда се видях с Карпи за десетина минути. Попитал я бях за... за един човек, който беше гост у вас, видях го на събирането.

— А, да — Инес изведнъж стана сериозна. — Карпи! Как беше името на онзи човек? Да, да. Тя мисли, всъщност ние мислим, че става въпрос за Едуард Тилбъри, обаче не се позовавай на нас. Той е юрист, приятел на Васили. Нали познаваш Васили, с който дойдохме на пикник при теб?

Сидни си спомняше Васили с големия автомобил.

— Така мислите, значи. Как изглежда, средно висок, издокаран? От типа „гълтнал бастун“?

— Да. И аз го помня бегло, но не бях сигурна за името, ама като си поговорихме и то някак си изскочи.

Сидни като нищо би могъл да ги помоли за малка проверка и да разбере как Едуард Тилбъри прекарва свободното си време напоследък, но просто нямаше желание.

— Много благодаря, Инес.

— Няма защо, Сид, виж, това е мъжът, за когото говориш, но не съм чула да има нещо с Алисия. Естествено.

— Разбирам, Инес. Не знам как да ти се отблагодаря. Не се тревожи. Просто така ми хрумна. Тя със същия успех може да се среща с всеки друг.

— Ти мислиш, че е жива — прозвуча като заявление. — Не смяташ, че се е самоубила, или нещо друго?

— Не, не смятам.

— Ами тези разговори, за това че си й видял сметката, карат човек да мисли, че е мъртва, всички се държат по този начин.

— Бабини деветини — каза Сидни.

— Бабини деветини! — Инес гръмогласно се изсмя. — Ти да го кажеш! Направо те виждам, луда глава такава, как погребваш килима, без никакъв труп! Ха-ха-ха!

Неочаквано доброто настроение на Инес зарази и Сидни.

— Инес, продадохме с Алекс сериите за Бич. Наскоро разбрах, преди няколко дни.

— Наистина ли? Браво! Веднага ще съобщя новината, Сид. Интересно защо Алекс не ни каза. Снощи Карпи говори с него, събираме се утре на чаша винце. Ще се върнеш ли до утре вечерта?

— Не, не мисля. Благодаря, Инес.

— Много лошо. Какво правиш в Брайтън? Кръстосваш улиците?

— Горедолу.

Разговорът замря и те затвориха, без да споменат повече Едуард Тилбъри.

След като търпеливо бе чакал автобуса за Съмнър Даунс десет минути, все още със замъглено съзнание, Сидни видя, че му остават петдесет минути до рейса, а трябваше и да се обади в полицията, както обикновено. Отиде в будката.

— Още съм в Съмнър Даунс — на устата му бе да каже, че утре си отива у дома, но замълча.

— Открихте ли нещо днес?

— Нищо, съжалявам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Вече в Съмнър Даунс, в хотелската стая, Сидни уморено се отпусна върху тапицирания стол и бръкна в джоба си, за да извади кафявия бележник. Не го намери, припряно извади портфейла си и попипа пак в джоба. Не, нищо. Дали не го беше оставил в Бликъм Хийт? От мястото си на стола обходи стаята с поглед, напразно, защото знаеше, че не е правил записки откакто се бе върнал. Изречението, което се готвеше да запише, се въртеше в главата му:

„Видях А. и се чувствам пред прага на шизофренията.“

Щеше да развие мисълта. А сега можеше да я развива и повече, тъй като бележникът липсваше. Имал ли бе изобщо такъв бележник? На коя от неговите половинки бе принадлежала? Къде е тази половина сега?

Къде е бележникът? Преди да тръгне от Бликъм Хийт, Сидни облече най-хубавия си костюм, но си взе и старото туидено сако. Той скочи към гардероба и опипа джобовете на сакото, не намери нищо. Възможно ли бе да е така разсеян, че да е оставил бележника на леглото вкъщи, където подреждаше багажа? Да, може. А ако беше го оставил в някой магазин? Днес? Развали една лира за цигари. Върху бележника нямаше име и той не се безпокоеше за сянката на вина, която би хвърлил върху него, съжаляваше само за изгубените си мисли.

Той се повъртя да намери хартия, безуспешно, тогава извади от чекмеджето на нощното шкафче опаковъчна хартия, където записа шизофреничната забележка и я доразви:

„Може да сме квартет — Алисия — трупът, а аз — разхождащ се убиец, Алисия, почерняла цялата в крайморското градче, и аз — разтревожения измамен съпруг. НИЕ, ШИЗОФРЕНИЦИТЕ е подходящо заглавие.“

После си спомни неочаквано, че на отделна страница в бележника бе написано името Клиф Хенгър. Той го бе предложил веднъж на Алекс за име на нов телевизионен герой детектив.

Сидни мрачно се усмихна и измърмори: „Мътните да го вземат!“.

Бе купил карта на Брайтън и околността, разгледа я. В посоката, в която отпътува Алисия бяха Шоръм, Лансинг и Уъртинг. После — Горинг, Фъринг, Ангмъринг, Ръстингтън и Литълхемптън. Алисия май бе споменала Ангмъринг. Сидни беше ходил в Лансинг и Уъртинг. Предполагаше, че следва да отиде пак, и освен това да посети и останалите четири градчета. Хапнал беше сандвич с чедърско сирене и бира долу в хотела и сега си легна, обаче спа лошо.

Стана в седем, избърсна се, облече се, слезе долу и попита за лондонски телефонен указател. Не разполагаха с такъв. Сидни отиде в будката отвън и от информацията в Лондон научи, че е необходимо и средното име, защото има няколко Е. Тилбъри. Сидни поиска да го свържат с Едуард Джей Тилбъри от квартал Мейда Вейл. Никой не вдигна, въпреки че изчака доста. Съжали, че не бе помислил да се обади на Тилбъри вчера вечерта, когато бе в Брайтън и можеше да прегледа указателя за всички Е. Тилбъри.

Малко след десет Сидни хвана автобуса за Уъртинг. Пътува до Ангмъринг и там слезе. Беше идвал преди. Спомни си сградата на пощата и дребния мъж с лунички зад гишето. Разходи се край брега. Виждаха се четири или пет вили, той потърси с поглед моторетката, или Алисия и Тилбъри на някой от прозорците, или навън пред къщите — нищо. Питаше се дали не бяха проявили достатъчно предпазливост, за да приберат моторетката вътре, когато са в къщата.

Отиде в пощата.

— Добро утро — поздрави той човека зад гишето.

— Добър ден — отговори с усмивка луничавият.

— Да. Искан да ви питам дали не познавате някой си Тилбъри, курортист?

— Тилбъри? Не, ама ще погледна за всеки случай — той направи справка от списъка, който извади от едно чекмедже и поклати отрицателно глава. — Нямаме Тилбъри.

— Добре, благодаря ви — Сидни почувства изведнъж обезсърчение и умора.

— Преди ме питахте за някакво момиче. Така ли се казва?

— Не съм сигурен — той се усмихна леко, сви рамене и излезе. После се върна.

— Ами тук имате ли хора с мотопед? Сив, със задна седалка? Или да си спомняте момиче с къса червеникава коса, което да кара

такъв?

— А, това да не е госпожа Лиманс? — луничавият смръщи лице.
— Нея ли търсите?

— Наблизо ли живее?

— Вилата е надолу по този път — той махна с ръка към морето, в посока обратна на Брайтън. — Там са с нейния съпруг. Но той пристига само за почивните дни.

— Тя нова ли е в града? На почивка през лятото?

— Точно така. Надолу, от другата страна на пътя, след може би четири вили, има една червеникава, тя е там.

— Благодаря — каза Сидни и тръгна.

Къщата, за която изглежда говореше човекът, беше бледолилава, от мястото си Сидни виждаше само задния ъгъл, но остана така взрян в продължение на една дълга минута. Нямаше желание да приближава. Госпожа Лиманс? Лиманс? Умно измислено, ако това бяха Алисия и Тилбъри. Добре звучеше, не така фалшиво като Тилбъри.

Стана три часа, докато Сидни се върне в Съмнър Даунс, заплати се в хотелчето и се качи в стаята си да събере малкото багаж, който носеше. Държеше днешния вестник под мишница, а на нощното шкафче бе оставил пресата от последните два дни. Следствието за смъртта на госпожа Лилибанкс беше отсрочено за неопределено време, погребението се беше състояло в сряда сутринта. Аутопсията не показваше следи от отрова или друго лекарство, но имаше аневризма или нещо подобно, причинило спирането на сърдечната дейност и по мнението на доктор Туейт, това било следствие от някакво силно преживяване. Ако инспектор Брокуей се бе обадил само малко по-рано да ѝ каже, че в килима не са открили нищо, можеше да не се случи така, мислеше Сидни. Сидни Бартълби е заминал за Брайтън, за да подпомогне на полицията в издирването на неговата съпруга, съобщаваше броят от четвъртък. Ето защо в петък вечерта Едуард Тилбъри подтичваше със сведена глава. Чудно как изобщо се бе решил да пристигне.

Слязъл долу, Сидни се уговори да го закарат до Брайтън с таксито на хотела. Скоро щеше да получи парите за Бич и затова си позволи този разход.

Обади се в полицията. Господин Макинтош беше на мястото си. Сидни му обяви, че се връща в Сафък, без да е постигнал успех.

— Бихте ли попълнили един формуляр преди да заминете, господин Бартълби?

Господин Макинтош му даде лист хартия, където той трябваше да сложи вместо точките, час на пристигане в Брайтън и час на заминаване. Декларирано беше, че целта на пребиваването му е да подпомогне властите в издирването на Алисия, негова съпруга и отдолу трябваше да попълни резултатите. Сидни написа „неуспешно“.

Той прегледа лондонския указател на гарата в Брайтън и набеляза Едуард С. Тилбъри от улица „Слоун“. В края на краищата, имаше само четирима Едуард Някой си Тилбъри. Сидни развали пари и рискува. Тилбъри от улица „Слоун“ не вдигаше телефона.

Бих могъл да го причакам пред дома му в неделя вечерта и на сутринта в понеделник и да видя дали оня франт се прибира, размишляваше Сидни, но вътрешно се съпротивляваше срещу такова дебнене. Имаше и друг начин, ако успее да преглътне гордостта си, да помоли Инес и Карпи, и те да разберат адреса на техния Едуард Тилбъри. Ама че мижитурка — костюмиран бунак! Алисия да падне толкова ниско!

Сидни имаше дващест минути до влака и се обади на Алекс, въпреки че не очакваше да го намери, сигурно бе заминал вече за Клактън. Алекс вдигна слушалката.

— В пет часа пристигам в Лондон, свободен ли си за малко да се видим? — каза Сидни.

— Ъ-ъ. Тъкмо щях да гоня влака в шест, друже.

— Не може ли да вземеш по-късен влак?

— Разбра ли нещо за Алисия?

— Не. Мъчно ми е, но какво да направя. Алекс, веднага идвам. Ние току-що продадохме „Удар на Бич“ все пак — Сидни усети, че много приказва и се сдържа. — Какво става с договора?

— Тук е.

Сидни повтори, че пристига и затвори преди Алекс да е възразил.

Във влака за Лондон той подремна, макар че това изглеждаше последното нещо, на което е способен. Точно преди „Виктория“ наплиска лицето си с непитейната вода в тоалетната и се среса. Взе такси до апартамента на Полк-Фаради в Нотинг Хил. Беше на първия етаж в една бяла къща. Сидни позвъни и след малко Алекс слезе и му отвори.

— Здравсти — каза Алекс.

— Здравей. Няма да те бавя много. Сега е пет и двацет, може дори да успееш за шест часа.

Алекс не се развълнува никак и Сидни схвана изведнъж, че му е разправял басни, не е смятал да пътува в шест.

Изкачиха стълбата.

— Искат ли някакви промени в първия сценарий? — попита Сидни.

— Тук-там, дребни неща, сам ще се справя.

— А в сюжета?

— Не.

Алекс отвори вратата на техния апартамент, откъдето се влизаше направо в голяма, а сега и разхвърляна дневна с изглед към улицата. На дивана бе сложен разтворен куфар, пълен до половината. Най-големият шкаф се намираше в дневната, огромен бял гардероб в ъгъла на стаята. От същата страна на пода имаше дървено конче с пръчка и петнист светлобежов жираф.

— Дай да видим договора — поиска Сидни. Алекс го извади от джоба в капака на куфара.

— Още не съм го подписал.

Сидни прочете всичките три страници. Подялбата на парите бе петдесет на петдесет. Сериите трябваше да се излъчват най-малко шест седмици, с уговорка за възможно продължение, и в такъв случай — увеличение на заплащането.

— Изглежда наред, нали? — попита Сидни. — Не е бог знае какво, обаче не ни мамят за нищо.

— Така е — притеснено отвърна Алекс.

— Какво си се угрижил?

— Угрижил съм се... — Алекс се разтършува из куфара, после се изправи. — Угрижил съм се, защото си затънал до шия.

— О, я стига, Алисия е жива и здрава. Сигурно си има и приятел. Вече ми се гади от тази история.

Алекс го погледна изучаващо и отстъпи крачка, съвсем до крачето на дивана.

А Сидни усети, че бе пристъпил крачка напред, към Алекс. Питаше се дали Алекс нарочно не се прави на уплашен.

— Какво си намислил, Алекс?

— Намислил съм, че могат да спрат сериите, ако работата се влоши.

— А може би си намислил да прибереш всичко? Особено след като първите шест епизода са готови, написани. И вече приети, от първата за водопроводчика, до последната за Падингтън.

— Ти си луд! Искал съм всичко да прибера! — Алекс се изсмя. — Сид, имаме проблем, и ти също го знаеш. Къде е Алисия? Лесно е да казваш, че е добре и живее с някакъв мъж, обаче къде? Дали хората ще се примирят да гледат всяка седмица името ти на екрана, редом с моето, без да си задават този въпрос и без да предприемат нещо, как ти се струва?

— Какво да предприемат?

— Бойкот. Ще пишат оплаквания.

Сидни се усмихна.

— Харесваме пиесата, но протестираме срещу автора. Ха!

— Не ти ли е ясно, че могат да ни секнат по средата?

— Не изпростявай, Алекс.

— Не ставай смешен. Виждаш ли причината, поради която да поема този риск? Само заради теб?

Сидни се намръщи.

— И какво предлагаш?

— Мисля, че трябва да получа шейсет процента, а ти четиридесет. Мисля, че това ще бъде справедливо, като вземем под внимание вложените усилия и тези, които аз ще вложя. Като вземем под внимание, че могат и да го спрат всеки момент.

Сидни въздъхна. Спомни си алчността на Алекс към парите, подхранвана от семейството му всеки път, щом се поотпуснеше.

— Аз поемам същия риск. И аз съм вложил доста време.

— Да, но твоята работа е приключена. А рискът съществува по твоя вина.

— Без мен нямаше да видиш нищо. По дяволите, Алекс, тази разправия ми омръзна, не съм съгласен с условията ти.

Алекс се подсмихна и отиде до масичката за цигара.

— Засега си на свобода, така да се каже, но за колко време мислиш? Сид, ако полицията разбере това, което ние с Хити знаем, как бърбеше несвързано, опитвайки се да обясниш къде е Алисия? Ти дори не помнеше скалъпената си история. Всичките тези...

— Това, че била заминала при майка си? Тя ми каза да говоря така пред хората.

— Всичките тези шегички след една-две чашки, как си я заровил два метра под земята и ще си живееш с нейния доход. И всичките ви скандали преди това. В наше присъствие.

— Нямам нужда от една-две чашки, за да измислям истории като тази. Мога да измислям такива истории по всяко време.

— А аз откъде да знам, че това са истории? Ако е истина?

Сега Сидни почувства само раздразнение. Независимо дали Алекс е глупак, или се опитва да го изнудва нескопосано, Сидни бе просто отегчен.

— Добре, Алекс, вярваш ли, че е истина?

— Че откъде да знам! — отвърна Алекс.

Сидни го гледаше. Лъжеше ли?

— Казвай направо, вярваш ли? Или искаш по-голям процент?

— Сид, не знам какво ще се случи. Уби ли Алисия?

Приличаше на шаржиран герой от негова си пиеса, мина през ума на Сидни.

— Не, мили мой. Ти изнудваш ли ме?

— Аз не го наричам изнудване. Аз само...

— Да, сигурно е така. „Изнудване“ е простичка дума, с пределно ясно значение. А ти изглежда не държиш на яснотата — без да се замисля Сидни отново пристъпи към Алекс, а той отстъпи назад.

— Страхуваш ли се от мен? Втълпи ли си в главата, че убивам хора?

— Тъй като използваш множествено число, да не забравяме и госпожа Лилибанк. Докторът не е издал акта за естествена смърт. Ти как мислиш, какъв извод ще си направят хората? Разбира се, ти си причинил смъртта ѝ като си я уплашил. Може да е било нарочно.

— Ако в полицията бяха направили такъв извод, щяха да ме арестуват. Хайде стига, Алекс. Ако не ти харесва думата „изнудване“, нека го наречем алчност. От твоя страна, това е алчност — Сидни си взе цигара от пакета на Алекс върху масичката. — Благодаря — каза, докато я повдигаше.

Това възпря Алекс за секунда, но той не беше победен. Нападна още по-настървено.

— Няма да се откажа от шейсетте процента Сидни, заради моята собствена сигурност. Ако щеш го приемай, но знаеш какво ще последва.

— Не знам.

— Мога да кажа на полицията доста неща. Доста неприятни неща, и доста неща, които станаха преди изчезването на Алисия. Вашите обичайни противни кавги...

— А, хвърлената чаша за чай ли? — Сидни се засмя. — Ако сам си вярваш, така или иначе трябва разкажеш това в полицията.

— Аз наистина не знам на какво да вярвам — отвърна Алекс. — Опитвам се единствено да защитя интересите си. Това е.

Неговата логика напомняше по нещо Алисия, по тя винаги е била много наивна, а Алекс си беше кръгъл егоист. Въпреки това, Сидни разбираше, че той е искрен. Просто беше заслепен, като сепия, изпуснала защитната си течност.

— Положението ти не е за смях. — Алекс се запъти към куфара. — И аз се уморих да споря, заминавам.

— Няма ли да почакаш моя отговор? Отговарям с не.

— Не постъпваш разумно — каза Алекс. — Давам ти срок до понеделник, за да вземеш решение. До понеделник може и да те задържат, ако не, адресът ми е Клактън, хотел „Морски бриз“.

— Поздрави Хити от мен — каза Сидни, пресече стаята с чантата си и излезе.

Бе решил да размисли във влака за Ипсуич, за да предприеме нещо, обаче щом опита, всичките неприятности се стовариха отгоре му като планина, която образно казано, го смаза под тежестта си. Мозъкът му се бе вцепнил и потърси бягство в съня.

Намери колата си в Ипсуич и в спускащия се здрач потегли към дома.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Алисия и Едуард си отдъхнаха като видяха в съботния брой на „Ивнинг Аргъс“ малката бележка, че Сидни Бартълби е напуснал Брайтън, където издирвал своята изчезнала съпруга, без да е постигнал някакъв успех.

Бяха се преместили в Лансинг, все още под името господин и госпожа Ерик Лиманс, и изгодно бяха наели къща, твърде голяма за двама души. Къщата се наричаше вила. След смъртта на госпожа Лилибанкс, Едуард настояваше повече от всякога за прекратяването на играта, тъй като според него Сидни бе изложен на подозрения относно Алисия, което не беше честно. Едуард искаше да се върне тихомълком и да заживее в Лондон, а Алисия да се прибере тихомълком при родителите си и да извести за появата си, но Алисия не проумяваше по какъв начин ще признае пред семейството си и Сидни, че повече от месец е прекарала с друг мъж, под фалшиво име. Едуард предложи да се оженят, само ако тя се разведе, както му е редът. Алисия искаше същото, но с всеки изминал ден, въпреки всичките усилия да предприеме нещо, тя затъваше все по-дълбоко в своята вина и смущение, като че създалата се ситуация беше тресавище. Толкова пъти бе повтаряла на Едуард — и в ранните дни на тяхната любов, и след малко тайнствената смърт на госпожа Лилибанкс: „На Сидни му хлопа дъската. Отдавна го знам. Погледни как действа с госпожа Лилибанкс. «Действа» е точната дума. Онова представление с килима. И неговото напрежение и тревога за бинокъла, както пишат вестниците. Той вече не е способен да различи истината от измислицата“.

— Скъпа, значи е време и ти да действаш, преди да стане лошо. Не могат да те арестуват за това, което си направила. Не си първата жена с извънбрачна връзка.

Думите на Едуард, вместо да я ободрят, както си мислеше той, само я стреснаха и наплашиха повече.

— Не мога да се изправя пред него лице в лице — каза безизразно. — Щом ме види, ще ме убие, или ако не друго, ще ме вземе за призрак, Едуард, той е луд. Не мога да се срещна с него при сегашното положение на нещата.

— Не мисля, че е луд — припряно измърмори Едуард. — По-скоро изчаква да се върнеш сама.

— Защо мислиш така?

Едуард не можеше да обясни, но смътно усещаше намеренията на Сидни. Едва ли би могъл да го изрази. Съвсем типично за Сидни бе да прекара четири дни в Брайтън, за да търси Алисия и накрая уж да не я намери.

— Трудно ми е да си представя — Едуард не казваше това за пръв път — как така е пребродил цялата околност, без нито веднъж да се натъкне на някой от нас — на улицата, или в магазина.

Алисия замълча, страхуваше се от възможността Сидни да я е открил и да е оставил това без последствия. Съвсем по негов маниер — смахнато.

— За теб няма значение, дори да те е видял. Знам, че не може да те е запомнил само от онази вечер на събирането.

Едуард не отговаряше (този разговор бе провеждан три пъти), защото далеч не бе така сигурен, че Сидни не знае за тях двамата, обаче не можеше да сподели това с Алисия, тъй като тя щеше да остане без капчица смелост и да се сбогува завинаги, съсипана от накърнената си гордост. Васили му бе споменал, че Инес и Карпи разпитвали за него — с какво се занимава в последно време. Васили бе отговорил, както Едуард отговаряше на всички, че ходи често в Съри, на гости. Добричкият стар Васили. На него можеше да се разчита да удържи думата на белогвардеец, нищо че се досещаше за истината. Едуард се опасяваше от Инес и Карпи, ако Сидни ги притисне, те могат да проявят интерес и така да открият истината. А те може и да не мълчат, мислеше Едуард. Той имаше съвсем ясно усещане, че някой го наблюдаваше, наблюдаваше го на гарата, на перона за Брайтън, наблюдаваше го и когато залепи първата целувка на Алисината буза за поздрав, когато тя бе дошла да го посрещне. Това го изнервяше ужасно и той пиеше хапче за сън почти всяка вечер в лондонския си апартамент. Също така усещаше как всеки момент ще се затвори капанът, ако не се върне към обичайния си живот на почтен ерген в

Лондон, прекарвайки събота и неделя в четене и слушане на музика, или да приема покани за вечеря в събота вечер, но скромно и без дама. Както каза Алисия, тя също искаше такъв спокоен живот.

— Никога няма да се отместим, ако не направиш ход, мила — каза ѝ Едуард. — Рано или късно ще трябва да се свържеш със Сидни, дори само за да получиш развод.

Алисия зарея поглед в пространството и прехапа долна уста. Защо ставаше така, каква ужасна каша! Преди всичко, заради Сидни. Ако не беше неговата глупост и тази дивотия с килима — навярно се е държал дивашки, кривил се е като шут, представяйки се виновен и отчаян пред приятелите им и полицията, когато са го питали за нея, сега двамата с Едуард нямаше да бъдат в това положение. Просто щеше да е заминала за няколко месеца, както бе казала на Сидни, както и той се бе съгласил. Можеха да се видят с Едуард, да прекарат времето си щастливо и после спокойно да се върне и да поиска от Сидни развод. Сега тя имаше смътното желание да си отмъсти като остави Сидни в тази бъркотия, да потъва колкото си ще, а може и още по-дълбоко.

— Понякога и на мен ми се струва вероятно — каза тя на Едуард — Сидни да ме е видял, въпреки че бях много внимателна напоследък. Но нали трябваше да пазарувам, както и да е, ти каза, че не си го видял на гарата в петък.

— Аз не съм се оглеждал, естествено. Това само привлича внимание. Той може да ме е видял — Едуард седеше на опърпан сламен шезлонг върху терасата им и мажеше с бяла боя обувките си.

— Добре, ако ни е видял, защо ще мълчи? Какво го спира? Аз с нищо не допринасям за обвинението в убийство, нали? — Сега тя говореше по-уверено, но разсъжденията ѝ не бяха правилни.

— Да, мила, ако знаехме дали наистина те е видял. Но ние не сме сигурни. Не е честно да казваме, че шансовете са равни, и дори, че е по-вероятно да те е видял. Откъде знаеш? Трябва да призная за по-приемливо, че не те е видял и затова няма как да се спаси като заяви, че те е открил. — Едуард поспря въпросително и Алисия го погледна.

От нерви в очите ѝ се бяха появили сълзи.

— Знам какво ще кажеш — че трябва да се върна и да разреша проблема. Да, но не мога. По-скоро бих се самоубила.

— Глупости — твърдо каза Едуард. — Мила, виж, независимо дали харесваш Сидни или не, и дали добре се е отнасял с теб или не, ако продължаваме така, той ще загуби дори и работата си.

— Работа? Тъпите серии за телевизията?

Едуард бе разбрал от Васили, а той от Инес и Карпи, че Сидни е продал „Удар на Бич“.

— Нали пише и книги.

Сидни бе далеч от ума на Алисия. Тя съзерцаваше нещастно картините си в другия край на стаята, най-хубавите и най-големите, които бе рисувала някога — два на два и четиридесет, абстракция на море и цветя. С Едуард тя наистина рисуваше. Неговата стабилност, самият му консерватизъм предизвикваше въображението ѝ така, както ексцентричният Сидни не можеше да го направи. Тя знаеше всичко за Едуард, как живее, с кого се среща, каква е къщата му — здрави старинни мебели и прислужница, която чисти и бърше прах всеки ден. Не бе влизала в неговия апартамент, но ясно си го представяше. Искаше точно такъв живот, нали в крайна сметка така е възпитавана, както казва майка ѝ. Сега, заради шутовщината на Сидни, бъдещето ѝ с Едуард е вгорчено, не могат гладко да започнат живота си, ако изобщо го започнат. Тя трябваше да намери извинение за себе си. Това беше главното. Страхувала се е от Сидни? Наполовина почтен изход. Най-големият ужас изпитваше от въпросите на полицията, нямаше да я оставят, докато не разберат къде и как се е крила през двата месеца, с кого и под чие име. Родителите ѝ никога не биха ѝ простили. Кариерата на Едуард ще рухне.

— Едуард, не мога да се върна — каза Алисия и захлупи лице с ръцете, наведена към скута си. — Няма да се справя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Проблемите с Алисия изглеждаха по-сериозни, отколкото тези с Алекс. Алисия нахлуваше в мислите на Сидни, когато се опитваше да реши как да постъпи с Алекс и насила му припомняше нещо, което той винаги бе пренебрегвал, приемал го бе за дадено и затова — отхвърлял. Това нещо бе връзката им с Алисия. В продължение на година и десет месеца брак той не бе нарушавал клетвата за вярност. Никога не бе мислил за това преди и не си даваше сметка дали неговата вярност се дължеше на любовта му към Алисия или на липсата от изкушение, или защото това качество бе в природата му. Винаги бе считал, че естествената вярност и привързаност е характерна по-скоро за жените, отколкото за мъжете. Срещал бе много красиви момичета, дори се бе запознавал с някои от тях на различни събирания и за кратко го занимаваше какво ли би могло да бъде любовното преживяване с друга жена, но така и не му дойде мисълта да положи усилия в тази насока. Няколко пъти дори бе казвал на Алисия: „Божичко, еди-коя си е страшна, нали?“ и Алисия не проявяваше ревност, нито пък Сидни очакваше такова нещо. Случваше се Алисия да каже: „Не мислиш ли, че еди-кой си е много привлекателен? Бих го нарекла мой тип, ако имах някакъв тип изобщо“, и всичко приключваше с усмивка. Сидни приемаше нейната почтеност за даденост, защото Алисия се придържаше винаги към общоприетото и бе получила добро възпитание. Жени като нея никога не изневеряват, мислеше той, поне докато семейният им живот не се обърка безвъзвратно, или докато самите те са в ред. Алисия изглеждаше напълно нормална и „в ред“, въпреки нейната нервност, така че изводът за кошмарно обърканият им семеен живот беше неизбежен. Любовната им страст бе затихнала през последните шест месеца, но това беше следствие, а не причина. Сидни се измъчваше за доходите им и своето професионално развитие. „Големите планове“ претърпяха пет последователни провала в Англия и това оказва влияние както на банковата им сметка, така и на самочувствието му, от което

пък пострада любовта им. Той не я желаше, нито би могъл да прояви обич към когото и да било, докато бе така потиснат. Една от теориите му гласеше, че убийците нямат, или почти нямат сексуален живот. Е, той не е убиец и определено имаше сексуални влечения и полов живот, но откакто се опитваше да си представи, че е убил Алисия, не го теглеше към нея, впрочем и към никоя друга. Дори Приси Холоуей не го развълнува, той само я бе оценил по достойнство. Понечи да запише всичко това, после си спомни загубеният бележник. Качи се на горния етаж, потърси в спалнята, в кабинета, дори в чекмеджето на масата, където го държеше обикновено. Погледна под леглото. Не остана съмнение, загубен беше извън къщата. Отиде в кабинета и отбеляза чувствата си към Приси върху един лист, който прибра в чекмеджето.

После слезе и взе чантата си, все още на пода в средата на помещението и отнесе трите мръсни ризи в ъгъла на килера, зад дневната, където беше кошницата с пране. Беше единайсет и двацет вечерта в събота. Взе указателя от масичката с телефона и отвори на буквата „Т“, завъртя номера на Едуард С. Тилбъри от улица „Слоун“.

Никой не отговаряше. Сидни не таеше особени надежди, но многозначителното мълчание го притесняваше. Беше решил, че този Тилбъри е човекът на Алисия, защото другите трима бяха: зъболекар, онзи от „Кадмън таун“, и Тилбъри от „Мейда Вейл“, на когото Сидни бе звънял от Съмнър Даунс, но не го намери. И той можеше да бъде, но другият от „Слоун“ като че ли бе най-подходящ. Докато чакаше напразно някой на „Слоун“ да вдигне слушалката, Сидни усети колко много обича Алисия, и може би чувството се усилваше от това, че никога преди не бе подлагал на съмнение нейната привързаност, така както и тя не се съмняваше в него, и Сидни нямаше нищо против това. Въпреки кавгите, любовта им бе очевидна и той усещаше, че тази любов е още жива. Затвори. Може би в този миг Алисия мислеше същото. Може би само се преструваше на щастлива пред Тилбъри, или се стараеше да убеди себе си в това.

Той се чудеше какво ли възнамерява — да продължи с криеницата, докато го съсипят? Такова отмъщение ли бе избрала? А как би трябвало да постъпи той? Да каже в полицията, че я е видял и да им посочи мястото? Кога да им каже, сега, или след два дена, или след седмица? Да ѝ напише писмо, адресирано до госпожа Лиманс в Ангмъринг и да разкрие играта ѝ, да попита дали смята да се връща

при него? Можеше да напише, че той вече ѝ е простил всичко и моли за нейната прошка, да му прости отвратителните скандали и солените шегички, и ако иска, да се върне. Да, той иска тя да се върне, ако би могла отново да живее с него, той щеше да преглътне гордостта си и да моли за това. Сидни гледаше през прозореца и неочаквано цялата картина — запуснатата морава, дървената ограда (която той поправи, а Алисия боядиса с бяло), старият чук за крикет, промушил се под рошавия жив плет, зловредната кофа за боклук с килнат встрани капак, всичко бе като в пейзаж на Ван Гог, живееше свой живот и носеше теглото си, а сега изведнъж се изпълни с Алисия и нейното отсъствие.

Сидни реши да не мисли за нея през следващото денонощие, а ако е възможно, да разреши дилемата „Полк-Фаради“. През това време може да подхранва илюзията, че е убил двама души, Алисия и госпожа Лилибанкс, и да си представи подозренията и мислите на външния свят към него. Ще изцеди всичко полезно за работата си от тази идея за двайсет и четири часа, тогава ще реши какво да прави и ще премине към действие. Ако Алисия не желае да се върне, поне би могъл да ѝ помогне, като започне развода, защото той бе сигурен, че тя няма да събере кураж за това.

Седна в кабинета си с чашка кафе, отдаден на размисъл. Опита се да определи отношението на Хити. Би трябвало да не е съгласна с Алекс, ако е бил достатъчно откровен да признае какво е сторил. От една страна, никой мъж не може да надценява предаността на жена си, особено поставен в положението на крадец. От друга страна Хити би могла да измисли някакви свои доводи и да подкрепи Алекс. Възможно е тя да смята, както уж и Алекс, че убийството на Алисия и госпожа Лилибанкс е истина, че епизодите с Бич ще бъдат спрени или няма да започнат никога. Първото излъчване се очакваше някъде през октомври, както им бе казал Плъмър, ако епизодите бъдат купени. Сидни мислеше, че трябва да се свърже с адвокат, или да говори направо с Плъмър. Плъмър изглежда нищо не го безпокоеше, но Сидни бе забравил да изтъкне това пред Алекс в Лондон и сега съжаляваше. Алекс му дава краен срок, ултиматум! С цялото си нахалство, както самият Алекс би казал. Сидни стана от масата и се приготви за спане.

Спокойствието на неделната утрин и четенето на вестници бе нарушено от телефонното обаждане на инспектор Брокуей. Съобщили му от Брайтън, че Сидни се е върнал, но искал „сам да провери“.

— Разбрах за безплодните ви усилия да я намерите — каза инспекторът.

— Да, така е — думата „безплодни“ развесели Сидни.

— Може ли да се видим за малко днес следобед? — попита инспекторът.

Уговориха се за два и половина — три.

Сидни реши да сервира чай, въпреки ранния час. Чаят ще придаде на неуютната къща малко повече уют и топлина, ще им помогне да се отпуснат.

Инспектор Брокуей, облечен този път в спортен панталон от каша и туидено сако в синьо и кафяво, като за начало любезно поздрави Сидни за продажбата на епизодите.

— Благодаря — отвърна Сидни. — Как научихте?

— Обади ми се ваш приятел, господин Полк-Фаради, май беше в петък сутринта. Изглежда работите заедно.

— Да, той е нещо като драматург. Повече от мен, във всеки случай.

— Той се тревожеше дали ще ви се удаде да продължите с епизодите, ако положението се влоши.

Сидни погледна инспектора, който потриваше брадичка, взрян в пода, все едно говореше за влошаване на времето или нещо друго, неподлежащо на контрол.

— Ами, то влошило ли се е? — попита Сидни.

— Не, но бихме могли да кажем, че стана обществен въпрос. И дори вестниците да не пишат всеки ден за жена ви или госпожа Лилибанк, не всички вестници, въпреки това случаят няма да се забрави, преди да се намери жена ви, жива или мъртва.

— Случва се хората просто да изчезнат, завинаги. Нямате ли такива случаи тук? В Америка има няколко, доста нашумели. Съдията Кратър — не го откриха нито жив, нито мъртъв. — Сидни чу чайника, скоро щеше да кипне.

— Разбира се. И тук има такива. В този случай обаче, като че ли е необходимо по-сериозно разследване. Просто да търсим повече, ако така предпочитате.

Сидни си помисли, че наистина можеха да потърсят повече. Звукът, нададен от чайника се усилваше. Скочи:

— Извинявайте, инспекторе. Да ви предложи ли чаша чай?

— Благодаря — той закри устата си с ръка и се изкашля оглушително.

Сидни изчака водата да заври и отмери чая с лъжичка, точно като Алисия, само че нямаше лимон, за да сложи по едно парченце. Занесе чая на поднос. След определено време Сидни напълни чашата на инспектора, след това и своята. Предложи захар и мляко. Инспекторът си сложи и от двете.

— От думите на господин Полк-Фаради може да се съди — всъщност, той каза, че някои неща много го безпокоят. Знаете ли какво има предвид?

Сидни погледна инспектора и леко сви рамене.

— Не.

— Ако мислите, че има предвид нещо конкретно, предпочитам по-скоро да го чуя от вас, а не от него.

Сидни по-скоро се съмняваше в това. Защо трябваше да има такива предпочитания?

— Казал съм ви всичко и не разбирам какво друго би могъл да знае. Говоря за това, какво предаде жена ми, къде отива. Възможно е тя да е съобщила нещо друго на Алекс. Това ли е имал предвид?

— Не знам — каза инспектор Брокуей като внимателно наблюдаваше Сидни.

На това място Сидни си позволи да покаже загриженост и нервност. Направи го почти механично, изпусна лъжичката в чинийката, седна изправен в края на дивана.

— Той каза ли, че е говорил с Алисия?

— Не. Изглежда намекваше за някаква ситуация, доколкото разбрах, тук, у вас, преди тя да напусне.

Сидни прекара ръка по челото си и се протегна за цигара.

— Стори ми се, че Полк-Фаради са ви гостували често, когато жена ви е била вкъщи.

— А, горе-долу, веднъж месечно.

— Дори и по време на работа с господин Полк-Фаради?

— Да. Използвахме пощата. Все още си пишем.

— Хм. Ако той е чул как заплашвате жена си, или ако е подочул някоя караница, по-добре вие да ми разкажете.

Хайде де, мислеше Сидни. Въобще не е по-добре, а по-зле, вероятно. Работата беше, че инспекторът иска да сравни разказите им.

— Не се съмнявам, биха могли да подочуят някоя караница. Спомням си една вечер, Алисия счупи чаша и аз се разкрещях доста силно.

— Удрял ли сте жена си?

— Да — тържествено обяви Сидни. — Веднъж или два пъти. Лекичко.

— В присъствието на Полк-Фаради?

— Не. Поне така мисля. Мисля, че никога не сме се карали сериозно пред тях.

— Какво разбирате под „сериозно“?

— Когато съм я удрял. Или ако сме скарани за няколко дена — свободната ръка на Сидни обхвана другата, с цигарата. Треперенето беше неподправено, но нямаше нищо общо с разговора. Той мислеше за Алисия и Едуард Тилбъри.

— Бих искал да споделите с мен вашата тревога — с любезен глас подхвана инспекторът.

За Сидни бе абсолютно невъзможно да постъпи така и почти се усмихна на тази мисъл.

— Естествено, тревожа се от това, което Полк-Фаради би ви наговорил. Той иска да получи всичко от епизодите за Бич. Вчера ме попита дали съм съгласен на четиридесет процента от заплащането, а за него — шейсет. Каза, че иначе щял да разкаже някакви истории в полицията.

— Така ли? Историите истински ли са?

— Не знам, съмнявам се.

— Кои са верните истории, които той би могъл да разкаже?

— Не знам, освен една-две разправии с жена ми.

— Ако той говори с мен, можете да сте сигурен, че първо ще разпитам вас и после ще си извадя заключение — обеща инспектор Брокуей и остави чашата. — Появи се и друго обстоятелство, докато бяхте в Брайтън. Бележник, забравен в будка за вестници, в Бликъм Хийт.

Сидни се стресна, по-точно изтръпна целия и чашата му падна в чинийката. Не му беше за самия бележник, а за мястото и онзи подозрителен собственик там. Сега си спомни, че същата сутрин развали десетачка, един ден преди да замине за Брайтън. Сидни мушна в косата си мокрите от чая пръсти и каза:

— О, аз се чудех къде съм го загубил — мислеше, че собственикът е забелязал забравеният бележник върху купчето с вестници, но си е замълчал, защото е искал да хвърли поглед вътре.

— Господин Тъкър ви е търсил още същия ден, за да ви го върне, но не сте си бил у дома.

— Да — каза Сидни, въпреки че този ден прекара вкъщи и тръгна за Брайтън на следващия ден. — Това е, а, не е чак толкова важно, водил съм записки. Записки, които после използвам в работата си.

Инспекторът се усмихна с разбиране.

— Господин Тъкър мислеше това за дневник. Разбира се, изглежда като дневник, и датите са отбелязани.

Сидни погледна джобовете на инспектора. Бележникът не се виждаше.

— Значи, записки за вашата белетристика?

— Да. Измислици, от начало до край — каза Сидни и за кой ли път осъзна, че истината излиза от устата му като грях, звучеше еднакво виновно.

— Прилича на художествена проза, но не всичко. Обаче, след като сте писател, мога да допусна, че всичко е в областта на прозата. Но един обикновен човек като господин Тъкър няма да приеме нещата така — свидетелството за убийството, как сте я бутнал по стълбите и така нататък — инспекторът бегло се усмихна и стисна големите си възлести ръце.

— Да. Сигурно разбирате, опитвах се да си представя всичко това.

— Наистина, на места звучи като измислица. Държим бележника в управлението, в Ипсуич, за всеки случай. Освен мен и семейство Тъкър, досега никой не го е виждал. Но като вземем под внимание от какъв характер са записките, господин Бартълби, страхувам се, че се налага да го покажа на инспектор Хил, който пристига от Лондон следващата седмица. Семейство Снийзъм настояха за намесата на Скотланд Ярд.

Сидни направи физиономия и се изправи.

— Да ви наля ли още чай, инспекторе? — попита той и се пресегна за чайника.

— Не, много благодаря. Трябва да тръгна. В четири часа имам среща за голф — той също стана. — Довиждане, господин Бартълби, благодаря за чая.

— Довиждане, инспекторе.

Сидни го гледаше как се отдалечава по краткия път до шосето, където беше паркирана неговата черна кола, с чанта за стикове на задната седалка. Затвори вратата на къщата.

След един час се обади Инес.

— Предчувствах, че ще те намеря. Кога се прибра?

— Миналата вечер. Знам какво ще питаш, отговорът е не, нямах късмет — каза Сидни, чувстваше, че трябва да предвари нейния въпрос.

— О, Сид — възкликна състрадателно тя. — Господи, щом полицията не може да я открие, а имат на разположение цял взвод... Не си срещал Едуард Тилбъри, нали?

Сидни се разсмя.

— Ако бях го видял, щях да го следвам по петите.

— Защото ние с Карпи открихме, че напоследък той не се задържа у дома си. Особено в края на седмицата.

— Виж ти! Кажи ми, този Тилбъри на улица „Слоун“ ли живее?

— Май да. Спомням си, че Васили спомена „Слоун“. С Карпи попитахме, така между другото, какво става с него, защото доста отдавна не сме се виждали и научихме от няколко души, че всяка събота и неделя ходел някъде. Съри или Съсекс, бил при приятели, така казал на Васили. Играем си на детективи — Инес се изхихика. — И както Шерлок Холмс щеше да каже, навярно е нелогично да правим извод единствено от този факт, обаче има и още нещо, което би могъл да направиш, ако наистина те интересува, причакай го пред къщата му и го проследи, виж на кой влак ще се качи или направо тръгни с него. Или най-добре, проследи го още от офиса. Не могат да те арестуват за това, че следиш някого.

— Така е — разговорът бе мъчителен за Сидни. — Инес, ако полицията пак дойде при вас с Карпи, би било по-добре да не намесваме Тилбъри засега, не казвайте името му. Първо, ние нищо не знаем и не е никак разумно...

— Но те ще разберат истината. Много по-лесно ще се справят от нас. А това ще ти помогне.

— Права си, но... Трудно е за обяснение по телефона, не че искам да ти казвам как да постъпваш, но... — Сидни почти се обливаше в пот. — Ще ви бъда благодарен, ако нищо не добавите към показанията от преди месец.

Инес неохотно се съгласи и само след няколко секунди изтекоха трите минути.

Той излезе да се поразходи. Вървеше с лице към залязващото слънце и се питаше дали Алисия и Тилбъри не се разхождат сега на някой плаж. Мили боже, мислеше той, те са заедно вече два месеца. Достатъчно дълго, за да се опознаят. Какво смята да прави Алисия? Защо не му пише и да пусне писмото в Лондон, щом държи толкова да остане в неизвестност? Сидни отново изпита непреодолимо желание да пише на госпожа Лиманс в Ангмъринг, просто да попита какво иска всъщност, да ѝ покаже, че би могъл да я разбие на пух и прах, когато намери за добре. Той изостави тази идея поради обзелото го чувство, средно с предразсъдъците и угризенията да не наруши някому спокойствието. Гордостта му също се обаждаше и сега той не искаше Алисия да знае, че нейните действия са го впечатлили достатъчно, за да пита за намеренията ѝ. Алисия ще рухне и без това, щом разбере, че другите са узнали за нейния любовник. Освен това се въздържа, защото нататък ставаше все по-интересно. Любопитно беше колко далече ще посмее да отиде Алекс Полк-Фаради.

С чаша кафе и цигара пред себе си, в понеделник сутринта в седем и петнайсет, Сидни се обади в хотела „Морски бриз“.

— Моля свържете ме със стаята на Полк-Фаради.

Обади се Хити, по-сънена и от администратора.

— Хити, съжалявам, че ви събуждам толкова рано — каза Сидни, и това не беше лъжа — но исках да съм сигурен, че сте си в стаята. Трябва да говоря с Алекс.

— Да Сид, една минута. Скъпи, събуди се. Сид те търси.

Сидни дочу мърморенето на Алекс, после се обади.

— Здравей, Алекс. Не приемам условията ти, само това исках да ти кажа. Ще делим по равно. Ясно ли е? Беше ме помолил да ти отговоря днес.

— Много добре — гласът на Алекс стана по-твърд. — Ще видим.

— Казал ли си на Хити? За подялбата четиридесет процента на шейсет?

Алекс млъкна за момент:

— Сидни, не искам да ставам груб, по-добре помисли сериозно.

— Това е всичко, Алекс. Довиждане — Сидни затвори телефона.

Така значи, Алекс не искал да става груб. Разбира се, хубава реплика, особено за пред Хити. Заклучи, че той не ѝ е казал за своя план. С кафето в ръка, Сидни се разсмя високо, чак се изправи на пръсти. Слънчевата светлина вече заливаше стаята, денят обещавахе да бъде чудесен.

Нещо повече, само преди няколко минути пощальонът бе донесъл писмо от „Потър и Деск“, лондонското издателство, на което Сидни изпрати преди три седмици „Големите планове“. Купуват книгата. Сидни се чувстваше спасен. Притаил дъх, той се взираше в кратката бележка, напечатана на машина: „Ние сме доволни... Удобно ли ви е да дойдете в редакцията, за да обсъдим няколко... Договорът ще бъде сключен, след като...“. Сидни бе като в мъгла, тръгна по посока на килера, после се върна в кухнята. Усмиваше се глуповато. И той ще има издадена книга. Хубава книга.

Нямаше на кого да съобщи новината. Никой, на когото би искал да каже. Ами няма да казва, мислеше си той, само ако някой го попита: „Сид, какво ново? Работиш ли нещо?“. Тогава небрежно ще подметне: „Завърших един роман, «Големите планове», скоро «Потър и Деск» ще го издава. Бива си го романът. Поне изглежда, така мислят те“.

Докато вземаше душ и се бръснеше, през ума му минаваха изречения и по някой отделен абзац от романа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Около два часа същия ден, точно когато Сид атакуваше стаята с вехториите, решен да изхвърли всичко и да подреди, телефонът иззвъня. Беше инспектор Брокуей, който го молеше да се яви при него, в Ипсуич, в четири.

— Добре — отвърна той, макар че това бе последното нещо, което му се правеше.

— Много е важно, иначе нямаше да ви моля. Пристига инспектор Хил от Лондон, господин Полк-Фаради е говорил с него, така че ако нямате нищо против, господине...

Сидни тръгна към три и петнайсет, за да не предизвиква инспектора със закъснението си. Изпитваше полунадежда да срещне Алекс, който сигурно е тръгнал скоростно за Лондон тази сутрин, да говори с „висшестоящите“ и вероятно е придружил инспектор Хил до Ипсуич, но Алекс не се появи. Представен бе на инспектора, висок, строен, красив мъж в края на четиридесетте. Запозна ги инспектор Брокуей, важен и истукан като бастун, с „лондонски“ обноски като за случая. Тримата влязоха в стая, която или бе специално освободена за срещата, или бе офис на инспектор Брокуей. Не можа да определи, защото Брокуей не седна зад бюрото.

Първите пет минути инспектор Хил отдели за предразполагане на присъстващите — говореше за това колко трудно се намирали хора, решени да се крият, изказа и разочарованието си, че Сидни не е успял в издирването на жена си в Брайтън.

— Господин Полк-Фаради дойде днес при мен в Лондон. Той сподели някои неща, с които бих желал да се занимаем сега.

Гласът на инспектор Хил бе много приятен. Той взе в ръка три-четири листчета с бележки по тях.

— Тази история с килима — започна той с усмивка — Полк-Фаради са ви гостували една събота, малко след заминаването на жена ви. Госпожа Полк-Фаради е забелязала тогава новия килим в дневната.

Те казаха, по-скоро — той каза, че държанието ви е било странно, когато съпругата му попитала за килима.

— По какъв начин странно?

— Според Полк-Фаради — странно неспокоен.

— Не разбирам, какво имат предвид? Отвърнах им, че съм купил килима много евтино и съм изхвърлил стария.

— Споменахте ли им как се освободихте от него?

— Не — отвърна Сидни.

— Втори момент. Господин Полк-Фаради отбеляза, че сте се държал не по-малко странно, когато ви се обадил един ден по телефона от Лондон, след гостуването. Вие сте му разказвал, как сте се отървал от жена си. Господин Полк-Фаради вметна, че може би е било шега, или не? „Бутнах я по стълбите“, така сте казал, и „никога не съм се чувствал по-добре“ — инспектор Хил се засмя.

Но не и Сидни:

— Да, има такова нещо. Какво цели Алекс, да го обърне на сериозно?

— Не знам. Той просто разказа случката, но е истина, нали?

— Да — отговори Сидни. Нямахше съмнение, че Хил бе чел бележника, най-вероятно преди тридесетина минути, и всичко бе прясно в паметта му.

— Той... — не спираше инспекторът и Сидни остана с усещането, че иска да го затрупа с всичко, което знае, за да види реакцията му — говори още за вашето състояние на истерична веселост. За същия този следобед, че ергенският живот много ви допадал, и други от този род.

— Да, но това е мнение на Алекс.

— Похвалили сте се как съвсем скоро ще си живеете с парите на жена си.

— Но това бе негова забележка. Аз също се пошегувах, но по-после. Разбирате ли, ние използваме такива сюжети. Шегите ни винаги са мрачни. — Дланите, притиснати между коленете, бяха овлажнели. — Не съм предприел никакви стъпки да се възползвам от парите ѝ, не съм сигурен дали въобще е възможно. Мисля, че родителите ѝ имат права и могат да попречат.

— Не, нямат, не и що се отнася до петдесетте лири месечна издръжка на жена ви, дори и в случай на нейната смърт. Но ако те

починат, вие няма да получите полагащото се на Алисия — каза инспектор Хил.

Сидни дръпна от цигарата си. Отправи поглед към Брокуей, който слушаше, облегнат на бюрото.

— И още — продължи инспектор Хил, потънал в размисъл, почти неподвижен на стола, праметнал крак връз крак. — Полк-Фаради смятат, че сте прехвърлил мярата като сте заразправял наляво и надясно, че не знаете кога ще се върне жена ви, че ще отсъства дълго, може би даже шест месеца, или приблизително толкова.

— Отговарях им, каквото ме питаха.

— Не сте имал никаква задна мисъл, нали?

— Не.

— Но Полк-Фаради смятат иначе.

Сидни се питаше дали Хити също е била в Лондон, реши — не, заради децата. Алекс е говорил от името на двамата: „както жена ми и аз мислим...“

— Полк-Фаради мислят грешно.

— Следващият момент — инспектор Хил погледна бележките си. — Става въпрос за вашите приятелки Инес и Карпи Дън. Полк-Фаради май също ги познават. Той ни каза, че е приказвал с тях, и те подробно му описали събитията от съботния пикник у вас. Било е три седмици след заминаването на жена ви. Според Полк-Фаради, вие сте повтаряли, че вашата съпруга е при майка си в Кент, но когато по време на пикника госпожа Инес Хагърд споделила, че жена ви не е там, защото тя вече я била търсила, а майка й даже не знаела, че дъщеря й е отпътувала, вие сте бил много изненадан. Или изтръпнал от уплаха?

— Уплашен!? Не, изненадан бях, защото тя ми обясни, че отива при майка си.

Инспектор Хил се облегна назад, наблюдавайки внимателно Сидни.

Сидни също се облегна назад и скръсти ръце. Пред очите му изплува картина без звук: Алекс, възбудено плещи и се блещи пред инспектор Хил в Лондон.

— Господин Полк-Фаради не ви ли разказа за сериала, който пишем за „Гранада“, за Бич, нашия герой?

— Не — отвърна инспектор Хил.

— А е трябвало, защото там се крие всичко. Неотдавна бяха одобрени шест епизода и господин Полк-Фаради предложи да делим хонорара четиридесет на шестдесет процента в негова полза, а не според съответната клауза на договора, по равно. Струва ми се, че Полк-Фаради се стреми да изтръгне от мен и останалото, като хвърли върху ми колкото може повече вина. Мисля, че инспектор Брокуей ви е намекнал.

— Не, нито пък Полк-Фаради — отвърна Хил. — Разбирам, че сте засегнат, но ще отречете ли, че твърденията на господин Полк-Фаради в основата си са верни? Или не са?

Сидни се размърда на стола си.

— Преувеличени са. Всичко беше шега, а както изглежда, Алекс го представя като истина.

Инспектор Хил се усмихна и потри брадичка.

— Ценя писателското въображение. Запознах се с бележника ви и приемам прочетеното за фантазия, а не за достоверни факти.

Фантазия? Достоверност? Сидни прекара ръка по челото си.

— Самият разказ не е истински, би могло да се каже, че истинното там е фантазията, моите мисли. Имам предвид, че това не са записки на факти.

— За вас е опасно точно в този момент да пишете така.

— Не е предназначено за други очи, само за моите, носех бележника винаги у себе си. Извадил съм го без да искам, заедно с портфейла. — „Небрежност от страна на убиеца, според Фройд“, каза си Сидни. Погледна в пода. Беше жаден.

— Засега ще ви повярваме, но бележникът трябва да остане при нас, докато обстоятелствата се изяснят — отбеляза инспектор Хил. — Ако всичко споделено от вас с Полк-Фаради... а между впрочем, разговаряли ли сте по подобен начин с някой друг?

— Така се шегувам само с Полк-Фаради.

— Все пак, доста странно е било, жена ви отпътува за толкова дълго! По-дълго от предишните й отсъствия. Вярно ли е?

Дали пък не искаха да рухне под напора на очевидните факти, чудеше се Сидни.

— Да — отвърна той.

„УБИ ЛИ Я?“ — Безстрастните очи на инспектора издаваха въпроса и Сидни прехвърли в ума си евентуалните подозрения, които

семејство Снийзъм също са изложили пред него. А междувременно Алисия спи с Едуард Тилбъри.

— А защо не откриете трупа, щом мислите, че съм я убил? Под земята или над нея? — не по-малко безстрастно каза Сидни.

— Търсим. Не е лесно, както виждате.

— А дотогава трябва да понасям нападки като тези на Полк-Фаради. И на мен не ми е лесно, инспекторе.

— Във вестниците няма да се появи нищо, ако това може да ви утеши. Нямаме такава практика — инспектор Хил обърна поглед към застиналия, цял в слух инспектор Брокуей. — Но от друга страна, надали някой би могъл с по-голям успех от вашия да се забърка в ред подозрителни обстоятелства, нямам предвид само бележника, за който между впрочем, господин и госпожа Снийзъм нищо не знаят. Ами бинокъла? Вашата съседка, госпожа Лилибанк е съобщила на инспектор Брокуей, че при вида му сте бил извънредно смутен, както тя е определила състоянието ви, особено като е споделила с вас за наблюденията си същата сутрин, когато сте отивал да заровите килима.

— Нали вие го изровихте?

— Моля отговорете на въпроса. Какво ви смути, когато разбрахте, че тя ви е наблюдавала?

— Ами не ми беше трудно да се досетя какво си мисли, какво се върти в главата ѝ.

— Наистина ли? — Този път инспекторът искрено се изненада. — Какво ви накара да решите, че тя мисли така?

— Е, тя не бе получила писмо от жена ми, и когато спомена за този факт, започнах да разбирам какво си представяше.

— Хм — каза инспектор Хил и погледна инспектор Брокуей, който все така кротко си стоеше облеган на бюрото.

Хил се изправи.

— Е, засега нямам повече въпроси, господин Бартълби, освен един: лекуван ли сте някога от психическо заболяване?

— Не.

— Никакъв срыв, никога?

— Не — Сидни също се изправи. Алекс трябва да им е казал, че ми хлопа дъската, помисли Сидни. Милият Алекс.

— Бих желал да дойда с вас. Искам да разгледам дома ви, ако не възразявате, само за няколко минути.

Естествено, Сидни не възразяваше.

— Бихме могли да отидем с една от нашите коли — каза инспектор Хил. — Вкъщи ли се прибирате?

Сидни беше решил да ходи в библиотеката, но отвърна утвърдително.

— Ще взема инспектора с моята кола — намеси се Брокуей. — Тъкмо няма да се наложи да водите по пътя.

Сидни, както обикновено, шофираше бързо. Инспекторите пристигнаха с колата на Брокуей след по-малко от пет минути.

Влязоха в дневната и инспектор Хил се заглежда, премери с очи евентуално фаталното разстояние от върха на стълбата до долу. Застлано беше с дебела пътека, спасение за падащия, но истинско препятствие за убиеца. Качиха се на горния етаж и Сидни ги въведе в Алисино студио, палитрата беше засъхнала и прашна, въпреки че Сидни чистеше и бършеше прах и в тази стая. Те надникнаха в неговия кабинет, в кухнята. Излязоха навън, пред главния вход и инспектор Брокуей посочи към къщата на Лилибанкс, а след това се отправиха към задния вход. Инспектор Хил искаше, разбира се, да види разстоянието между алеята, черния вход и нейните прозорци.

Сидни погледна от кабинета си и видя, че инспектор Хил обхожда правоъгълната градинка, забил очи в земята. Той разтвори широко вратата на гаража, за да влезе светлина и за няколко минути потъна вътре. След това поведоха разговор, застанали между гаража и градината, който продължи толкова дълго, че Сидни се отказа да ги гледа и седна зад бюрото си. Беше получил сметка за млякото. Извади чеквата си книжка и написа чек за една лира, три шилинга и девет пенса, който щеше да сложи в празната бутилка утре сутринта.

Когато ги чу да влизат през черния вход, Сидни слезе при тях.

Инспектор Хил му се усмихна:

— Благодаря ви, господин Бартълби, че ми позволихте да поогледам наоколо. Мога ли да попитам, какво смятате да правите с къщата? Тук ли ще останете?

— Да — отговори Сидни.

— Не сте ли много самотен?

— Малко. Но не ми пречи. Поне не толкова, колкото на някои — явно си имаше работа с човек, поел всичките приказки на Алекс.

Инспекторите си тръгнаха.

Беше малко след шест. Сидни скочи в колата и отиде до Бликъм Хийт, за да си купи „Ивнинг стандарт“.

В магазина се засече с госпожа Хокинс, но бе решил да рискува срещи с всички нежелани личности; защо трябваше да изминава излишни километри до Фрамлингъм, само и само да избегне срещата с нея? Госпожа Хокинс се скри сред сладките в дъното на магазина и хвърляше отчаяни погледи за помощ към двамата непознати, намиращи се между нея и него; Сидни отдели четири пенса, взе вестника и се изненада да види стара своя снимки, отрязана до раменете, на първа страница, заела ширината на една колонка.

Снимката бе правена от Алисия, в дома на родителите ѝ, малко след пристигането им в Англия. Сидни бе с разкопчана яка на бялата риза. Той предположи, че Снийзъмови са я дали в редакцията.

— Добър вечер — поздрави Сидни кисело Хокинс и чу как онази изгрухтя нещо в отговор.

Не разтвори вестника преди да се прибере. Писанието под неговата снимка бе колкото кратко, толкова и мъгляво:

ЧОВЕК — ЗАГАДКА! ОТ АВТОРИТЕТЕН ИЗТОЧНИК НАУЧИХМЕ, ЧЕ НЯКОЙ ОТ ПРИЯТЕЛСКОТО ОБКРЪЖЕНИЕ НА ИЗЧЕЗНАЛАТА СЪПРУГА Е ХВЪРЛИЛ ОБИЛНА СВЕТЛИНА ВЪРХУ ЛИЧНОСТТА НА СЪПРУГА Ъ — МЛАДИЯ АМЕРИКАНЕЦ. БЕЗ ДА СЕ СЪОБЩАВАТ ПОДРОБНОСТИ, ЗА БАРТЪЛБИ СЕ КАЗВА, ЧЕ Е ИЗВЪН НОРМАТА ВЪВ ВСЯКО ОТНОШЕНИЕ.

Да пукнат всички дано, помисли си Сидни, но изведнъж се сети, че тази гадост може да обърка работата с „Големите планове“, а също и с „Удар на Бич“. Запокити вестника, чу се леко шляпване, страниците се разстлаха по пода. Твърде вероятно е, Алекс да е казал, че повечето от епизодите за Бич е измислил сам, че е трябвало да се погрижи развихрената (Алекс би споменал „развинтената“) фантазия на Сидни да не излиза от руслото на замисъла.

Бе осенен от внезапна идея и отиде в гаража. Намери на пода голяма хартиена торба, пълна с изписани листове. За щастие не бе горил нищо от месец насам. Измъкна няколко листа, изписани на машина, а на гърба (сгъваше ги напреко) винаги нахвърляше бележки за поредния сценарий от серията за Бич, или за отделни глави от книгите си. Откри четиринайсет такива, сгънати и запълнени с нечетливия му ситен почерк. Разбира се, имаше по едно копие от

всички сценарии, но тези драскулки бяха тяхното истинско раждане, бяха си само негови.

Върна се в къщата, за да ги подреди и да реши какво ще предприеме, ако битката пламне.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Сидни намери първоначалните си бележки за трети, пети и шести епизод от сериите за Бич, нахвърляни на ръка, с малко разлики от напечатания на машина вариант. Четвърти епизод беше изчезнал някъде, или беше изхвърлен, а никак не му се искаше да рови сред тази гадост в боклука, само за да провери предположението си. Бележките по сценариите за първите два епизода, уви, бе изгорил преди доста време. Внимателно заципа с кламер листовете, изписани с драскулки и ги прибра.

Във вторник, двацет и трети август, Сидни получи писмо от Сесил Плъмър, от „Гранада“, където се казваше, че при създаването се положение покупката на „Удар на Бич“ трябва да се отложи до изясняване на обстоятелствата. Договорът, както казваше господин Плъмър, щял да се пренапише с нова дата. Сидни чудесно си спомняше, че когато го видя, имаше си и дата, и подписа на господин Плъмър.

Отлагането беше жесток финансов удар. Можеше да се проточи два, три месеца. Това значи никакви пари от „Гранада“, преди подписването на договора, и изобщо никакви пари от никъде до края на септември, когато трябваше да дойдат тристата долара за поредното тримесечие, според както повеляваше изричното разпореждане в завещанието на чичо му Хърбърт. Хубаво би било, ако не беше изплатил кредита от двацет и осем лири, които дължеше на бакалията във Фрамлингъм, защото собствениците се отнасяха с разбиране към паричните му затруднения, а беше се издължил поради пълната увереност, че ще получи възнаграждението си за Бич.

Сидни взе телефона и позвъни в „Портър и Деш“, поиска среща за обсъждане с издателите на „Големите планове“.

Отговори му мил женски глас, секретарката:

— Можете ли да дойдете днес, в четири? Госпожица Фрийментъл е свободна по това време.

Сидни прие и се почувства по-добре.

Изкъпа се, избръсна се още веднъж и тръгна с колата за Ипсуич, а там щеше да хване влака за Лондон. „Потър и Деш“ се помещаваха на първия етаж в голямо и поовехтяло, но чисто здание на улица „Ню Кевъндиш“. Посрещна го госпожица Фрийментъл — слабовата, четиридесет и пет годишна жена, с очила. Мнението ѝ за книгата съвпаднаше с неговото. Искаха да се пооправят някои недоизмайсторени места. Доработването нямаше да му отнеме много време. Подписа договора в присъствието на госпожицата.

— Бихме искали да видим книгите, за които ни писахте, че сте издали — поиска тя. — Може ли?

Телефонът ѝ иззвъня.

— Разбира се. Ще ги изпратя тази седмица.

Госпожица Фрийментъл приключи разговора и му съобщи, че господин Потър искал да се срещне с него, та ако обича да се отбие в стаята му, същия етаж, втората врата вляво, по коридора.

Сияещ, с ръкописа под мишница, Сидни галантно се сбогува. Почука на посочената врата. Господин Потър, едър, тъмнокос и очилат мъж, се изправи да го поздрави.

Всичко вървеше добре, докато господинът не заяви:

— Ние определено искаме книгата ви, но сам разбирате, надявам се, че не бихме могли да я издадем, докато нещата около жена ви не се изяснят. Съжалявам, но ще се съгласите с мен, че една нова книга не бива да бъде очернена поради нещо, което е толкова външно по отношение на нея.

Сидни усещаше как го залива червенина, което, на свой ред, го обърка още повече. Потискайки гордостта си, той отговори:

— Но вие искате книгата, издаването ѝ не е под съмнение.

Господин Потър се поколеба:

— Трябва да призная, че е.

Сидни не бе чак толкова сияещ, когато излизаше от зданието. Въпреки подписания договор, той знаеше, че ще загуби, ако настояваше „Потър и Деш“ да издадат книгата, да кажем, след около шест месеца; кой би спечелил, ако настрои една издателска къща срещу себе си, дори и да спечели своята кауза.

Влезе в един магазин, защото му трябваха монети, намери телефонна будка и позвъни на пощата в Ангмъринг, графство Съсекс.

— Здравейте — каза Сидни на мъжкия глас в слушалката. — Обаждам се да попитам дали Лимансови... още ли са на същия адрес в Ангмъринг?

Сидни знаеше, че градчето е толкова малко, че Алисия не би могла да се скрие в него.

— О, семейство Лиманс. Не. Само за секунда — без да бърза, пощаджията остави телефона, като че разговорът не беше междуградски, чу се отново след минута: — Казали са, че заминават за Лансинг.

Сидни беше виждал името на картата.

— Някаква улица?

— Само толкова. Лансинг.

— Благодаря много — каза Сидни.

После се качи на първия влак за Ипсуич, където беше колата му.

Вече в къщата, той седна на машината и написа писмо на Алисия:

Вторник, 23 август, 19...

Скъпа Алисия,

От известно време зная къде си. Макар да смятам, че е твоя работа и право да се криеш, ще ти бъда много признателен, ако дадеш знак, че си жива. После, ако желаш, можеш да продължиш криеницата. Повярвай, моля те, не тая лоши чувства към теб, надявам се, и ти към мен. Предлагам ти да отидеш при родителите си. Ако не искаш да ме виждаш, няма, но неизвестността около теб ми създава все повече трудности в ежедневието и работата.

С най-добри пожелания и обич: Сид

Прочете писмото още веднъж, сложи го в плик и го залепи. Не бе писал остро, даже обратното, мислеше си той. Със заплахи до никъде нямаше да я докара с Алисия, въпреки че във влака за Съсек мислено съчиняваше писма, в които засягаше и Едуард Тилбъри, писма пълни с гняв и закани. Знаеше какво става в душата на Алисия: тя се срамуваше, че е кривнала от правия път с Тилбъри и сега вероятно й бе по-трудно да се изправи с тази истина пред родителите си, отколкото

пред света. Но и не можеше да си представи, че Алисия би се появила първо в полицията, с думите: „Аз съм Алисия Бартълби“. Ето защо ѝ предлагаше да се обяви на света чрез родителите си. За нея семейството все още бе гнездо, където можеше да потърси защита. Освен, разбира се, ако не реши да се разкрие пред полицията с Тилбъри под ръка, но Сидни се съмняваше дали онзи би събрал достатъчно смелост за подобна постъпка. Не изглеждаше такъв. Сидни отиде с колата до Фрамлингъм, където събираха пощата по-късно, отколкото в Бликъм Хийт, а той искаше тя да получи писмото още на следващия ден.

На сутринта Сидни намери на пода, под отвора за пощата на вратата, писмо от „Драйфус, Скот и Ко“, неговите американски литературни агенти, и той нетърпеливо го отвори. Пишеше му Джим Драйфус:

Скъпи Сид,

„Ес и Ес“ изглежда много харесаха твоите „Големи планове“ (аз също, нужно ли е да ти казвам колко си напреднал), но се тревожат, че си в устата на пресата. Най-новото по твой адрес, в една клюкарска рубрика, прилича на канонада със снайпери, като разбира се прибавим всичко изписано за теб през юли, когато жена ти изчезна. Издателството иска да изчака, преди да се обвърже.

Сидни почувства как главата му се замая. Отиде в кухнята и ръцете му автоматично заприготвиха кафе.

А дали Алисия отваряше писмото му в същия този миг? Сидни се надяваше да е така. Съжаляваше, че не бе добавил: „Скъпа, ако до двайсет и четири часа не отидеш при родителите си, ще дойда да те взема“. Но не го беше написал, а никак не бе трудно да си представи как Алисия прекарва цялата следваща седмица скована от ужас. Той пи кафе, но не си направи закуска.

Инспектор Брокуей се отби към единайсет. Дойде с новината, че от Скотланд Ярд вероятно ще искат да му зададат някой и друг въпрос, поради което трябваше да отиде до Лондон.

— Доколкото схванах, ще трябва да останете няколко дни. Искат да разпитват вас и Полк-Фаради.

Сидни държеше в ръка отговора си до Джим Драйфус и тъкмо се канеше да отиде да го изпрати; обясняваше, че до три дни цялата тъмна работа ще се изясни, въпреки че точно сега не може да му съобщи защо.

— Съжалявам, инспекторе, но не ми се ходи.

Инспекторът се засмя едва-едва.

— Ако вие не отидете, те ще дойдат при вас. Не става дума, че насила ще ви откарат в Лондон, но не можете да избегнете отговорите на въпросите, които ви поставят. Всички сме длъжни да отговаряме на полицията. Това е в реда на нещата, нали?

Сидни вече не знаеше какъв е редът на нещата, но знаеше със сигурност, че ще трябва още веднъж да подтикне Алисия към действие. Писмото му не беше достатъчно силно.

— Да, в реда на нещата е — отвърна Сидни.

— Някакви новини? — попита инспекторът, приковал поглед в писмото, което беше в ръката на Сид.

— Не, за съжаление.

Сидни изчака, докато колата на инспектора се скри зад завоя и тръгна със своята към Бликъм Хийт, за да пусне писмото до Америка. В пощата, абсолютно безразличен към впечатлението, което щеше да остави у Нейлър, госпожата зад стъклото съчини следната телеграма:

ДО УТРЕ, ЧЕТВЪРТЪК, СРЕЩНИ СЕ С
РОДИТЕЛИТЕ СИ, В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ ИДВАМ ДА
ТЕ ВЗЕМА. СИД

Следобед, вместо отговор на телеграмата до Алисия, или весел телефонен звън от родителите, или от полицията с вестта, че е тръгнала за Кент, дойде писмо проклятие от Алекс, с толкова подчертани места, че бе заприличало на послание от кралица Виктория:

... и така, ти приятелче, постигна своето, Бич е „отложен засега“, а това както знаеш, означава завинаги, означава край, завинаги! Точно както бях предвидил... Споменах на полицията, че само веднъж съм разговарял със СОБСТВЕНАТА ТИ ЖЕНА по въпроса, дали си съвсем нормален и тя ме попита дали не смятам, че си нередовен. Това е ВАЖНО, струва ми се. Умственото ти състояние в момента, а и от доста време насам, не ти позволява да пишеш смислени неща, а маниакални фарсове без всякаква логика (ако си спомняш, неведнъж и два пъти съм се чудил как да извъртя написаното от теб, че да се вмести в рамките на здравия човешки разум); другото са мелодрами, изтъкани от сапунени мехурчета, като паяжина. Но в нея ще се оплетеш ти, Сид, в твоята мрежа, както вече и става. За твое добро те съветвам да се вкопчиш като удавник за сламка в остатъка от разсъдък (ако още имаш такъв) и да направиш пълни самопризнания пред полицията. Изтъквай, че си невменяем, което ще е твърде лесно за теб. Мисля, че си премахнал Алисия, а сега си убедил сам себе си, че нямаш нищо общо с тази работа, макар че най-напред се перчесе, дори разгласяваше деянието си. Но сега предпочиташ да приемеш всичко за сън, измислица за новия си разказ. Хити е съгласна с мен, така че не си мисли, че тя може да е „на твоя страна“, или че съм упражнил насилие върху волята ѝ, за да ме подкрепи. Тя просто чувства нещата като мен...

Защото иначе животът ѝ би се превърнал в ад — предположи Сидни. Очите му пробягаха по последната страница: креслива защита на Алексовата работа (от което Сидни заключи, че все пак ще му се наложи да измъкне първоначалните скици на епизодите), на НЕГОВОТО СЕМЕЙСТВО, оглушителни мисли за справедливостта и светостта на законите в правовото общество. Удари го силна „Снийзъмова“ миризма.

Алисия е получила телеграмата в един, или два часа следобед, мислеше Сидни, ако, разбира се, е още в Лансинг, а не другаде. Но

телефонът остана глух и в сряда вечерта той си легна, разкъсан от нетърпение и напрежение, което го държа буден дълги часове.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

В понеделник, след като прочете във вечерните вестници, че човек от „близкото им обкръжение“ смята Сидни за психопат, Алисия изпадна в паника, защото си представяше гнева му към Алекс. Беше сигурна, че човекът от „близкото обкръжение“ е той. Досега Алисия научаваше за приказките на Алекс от Васили, който пък черпеше новини от Инес и Карпи, а след това ги предаваше на Едуард. Но Алекс сега бе направил изявление пред полицията и пресата. Сидни и Алекс вероятно са в разпра, заради епизодите с Бич, мислеше Алисия. Точно в неговия стил: да изпусне нервите си и да разруши всичко пред прага на успеха!

А в сряда, след като получи писмото на Сидни, последвано от телеграмата, Алисия бе на ръба на нервна криза. Той не само знаеше адреса, но и новото й име! Тогава няма съмнение, че знае и с кого е, знае за Едуард Тилбъри! Шпионирал е, хитро и умно. Алисия изпи няколко чаши уиски, за да се успокои, но към три часа следобед вече не бе в състояние нито да седи, нито да лежи. Беше сама още от понеделник сутринта. Не можеше да се освободи от чувството, че Сидни ще връхлети всеки момент, и преди да е успяла да извика полицията, ще лежи безпаметна. Около четири направи нещо, което не биваше, и никога не бе правила: позвъни на Едуард в Лондон, в службата му. Дълго чака докато го измъкнат от някакво събрание, а когато той най-после взе слушалката, разбра, че е вбесен.

— Трябваше да ти се обадя, Едуард, в ужасно положение съм.

— Зает съм. Може ли да ти се обадя по-късно?

— Ще дойдеш ли довечера? Моля те! Случи се нещо, за което не мога да говоря по телефона.

— Добре, но надали ще успея преди девет — изръмжа той и затвори.

Едуард пристигна в девет без пет. Алисия се надяваше, че ще успее да хване влака в седем и половина, затова бе прекарала последния час гледайки съсредоточено часовника, а когато чу бързите

му стъпки по каменната пътека, облекчението ѝ се равняваше на вътрешен срыв. Той натисна дръжката на вратата, после пхна ключа в ключалката и отключи, изненада се като я видя в ъгъла на дивана.

— Защо не ми отвори? Какво се е случило?

— Щом си тука, няма нищо — отвърна тя и се надигна.

— Ще пиеш ли нещо? — изпитата третина от бутилката с уиски ѝ пречеше да се държи здраво на краката си, без да подобри състоянието ѝ.

— Хайде, какво има? Кой какво ти каза?

Едуард захвърли чантата и шапката, последва я в кухнята.

Алисия бе решила Едуард да не научи за вестите от Сидни, колкото и да я разпитва. Но как трябваше да постъпи оттук нататък, не ѝ беше ясно. Бе изгорила и писмото, и телеграмата от Сидни.

— Не зная защо, днес се почувствах страшно напрегната, когато бях навън. Излязох да купя нещо, не се върнах без нищо — тя сипа уиски в две чаши.

— Е, какво от това, видя ли някого, скъпа? Да те е спирал полицай?

— О, не.

— Да не си видяла някой познат?

— Не, нищо такова — усмихната му подаде чашата. — Може да съм бременна.

— Но нали каза...

— Да, да, зная, мисля, че не съм.

Няколко минути стояха прави, отпивайки мълчаливо от чашите си. Разтревожен, Едуард я гледаше изпитателно.

Тя знаеше, че щом преполови чашата си, ще изнесе още една лекция за необходимостта да се върне при родителите си. А после? Какво да прави после?

Когато лекцията започна, тя вече не го слушаше. Същите вечни доводи, дори същите думи. Единственото, което знаеше със сигурност беше, че е загубена без Едуард, затова трябваше да го задържи. Където и да е, тук или в Лондон, но да е при нея.

— Няма да се върна, затова спри — прекъсна го тя, тъй енергично, че сама се изненада.

— Съвсем очевидно, нито ти, нито аз издържаме повече на това напрежение.

— А ти би ли дошъл с мен при родителите ми?

— Не, не искай това от мен, не става, невъзможно! — запали цигара и продължи: — Мисля, че трябва да раздвижа нещата, започвам с това, че се връщам в Лондон. Ти никога няма да направиш стъпка, ако аз не започна пръв. Трябва да се върна в Лондон и да остана там.

Той ходеше възбудено из стаята.

— О, Едуард, не ме оставяй — чу се Алисиния вопъл, натезжал от сълзи.

Той се усмихна и леко поглади рамото ѝ. Тя стоеше до канапето.

— Скъпа, ще те чакам. Нали знаеш? Каквото и да ни предстои, ще го посрещнем заедно, но не ме карай да рискувам работата си, ще ми бъде дяволски трудно да си намеря друга! — говореше Едуард разпалено.

— Тогава, остани тук — хвана се тя за думите му.

— Не мога, скъпа, трябва да вървя. Прости ми, но не мога.

Отначало колебливо, а после все по-съсредоточено, Едуард прибираше вещите си, за да ги сложи в куфара, който беше в спалнята.

Колкото и абсурдно да беше, в ума ѝ се мярна фактът, че му дължи седемдесет и две лири, защото той бе плащал почти всички сметки, откакто живееха заедно. Тя без затруднения би могла да му ги върне от стоте лири, които ще я чакат на втори септември в банката. Спомни си, че само преди месец парите бяха най-тежкия ѝ проблем. Сега изглеждаше толкова дребнав и нищожен, в сравнение с крушението на всичко около нея. Тя вдигна чаша и се опита да я изпие наведнъж, до дъно, и почти успя, но останалите два пръста течност я задавиха. Когато Едуард се върна при нея, тя кашляше, превита на две, обърна се и хукна през вратата.

Навън бе хладно. Алисия тичаше в мрака, а гласът на Едуард, зовящ я по име, само усилваше нейния бяг...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Четвъртъкът се роди слънчев и ведър, приятно топъл. Бе ден от онези, в които с оптимизъм се изправяш пред всяка работа или проблем, си помисли Сидни и усети прилив от оптимизъм по отношение на Алисия. Около осем и половина си представяше как се събужда, изпълнена с радост, защото ѝ предстои да види родителите си. Е, не беше много уверен, че ще е толкова радостна, но във всеки случай, в този ден имаше повече шансове това да се случи, просто защото грееше слънцето. Ако беше някой от дъждовните дни, тя би премислила, би отложила решението, или просто би се препънала о него.

Сидни седеше в петно от слънчева светлина в дневната и пишеше нещо в една от тетрадките си. Покълваше нова идея и му се искаше да нахвърли мислите си, преди да се изпарят в атмосферата на Скотланд Ярд. За петте минути, колкото беше писал преди да го стресне високият звън на телефона, не успя да напредне кой знае колко, но началото бе запечатано на хартията, кълн на мечта или стихотворение, и се надяваше после да израсте. Предчувстваше, че го търсят от полицията, за да му кажат, че Алисия се е прибрала. А може и майка ѝ да е.

— Ало? — каза Сидни.

— Господин Бартълби, инспектор Хил е тук.

— Да? — бе цял в очакване.

— Бихте ли могъл да дойдете днес в Лондон, към шест часа? Искah да се срещна по-рано с вас, но до тогава съм зает.

— Вижте, аз също съм зает, а освен това днес очаквам важен телефонен разговор. Може би утре...

— Съжалявам — прекъсна го инспектор Хил с непрекословен тон.

И това, едва в десет сутринта, опропасти целия му ден!

До три, когато Сидни реши да тръгне за Ипсуич, подранил и много неспокоен, телефонът не звъня втори път. Бе изпаднал в едно от

най-грозните си настроения — потиснат, обезверен, зъл. Дано Алисия се „обяви“ днес, защото иначе... Представи си как нахлува като фурия в бунгалото, или каквото държаха там в Лансинг, сграбчва я за косата и я повлича, а пътьом, със свободната ръка, стоварва един юмрук на Тилбъри. Може да прескочи до Лансинг днес, след разговора в полицията. А ако в Скотланд Ярд са му приготвили нещо извънредно неприятно, ще им даде адреса на господин и госпожа Лиманс, град Лансинг, кратко и ясно. Нека те свършат останалото.

На гарата в Ипсуич, след като си купи билет, Сидни се повъртя около вестникарската будка. Разгледа заглавията на „Стандарт“: ТАЙНСТВЕНАТА ЖЕНА НАМЕРЕНА МЪРТВА — снимка на скала и стрелка, сочеща светло размазано петънце в ниското. Мястото се намирало около Лансинг, прочете Сидни отдолу. Купи си вестника. Самата история беше на първа страница.

Нещастieto се случило късно миналата нощ, но тялото било забелязано едва тази сутрин.

След това, с ужас в гърдите, той прочете редовете, които само потвърдиха предчувствието му:

Жителите на Лансинг разпознали мъртвата жена — госпожа Ерик Лиманс, която неотдавна, заедно със съпруга си, господин Лиманс, наела в града обзаведена вила. Огледът на дома не установил вещи, принадлежащи на господин Лиманс, нито документи за нейната самоличност, а само дрехи на госпожа Лиманс. Тя е със светла коса, но с червеникав оттенък, и този факт, плюс инициалите А. Б. на ключодържателя, закачен за джоба на полата ѝ, навежда на мисълта, че мъртвата жена може да е Алисия Бартълби, изчезнала от дома си в Сафък на втори юли тази година. Дамска чанта не е открита, нито във вилата, нито до трупа. Полицията продължава разследването.

Вероятно е имало съобщение по радиото веднага след обед, а може вече да са установили самоличността ѝ, макар и така обезобразена, помисли Сидни и потръпна.

Дали е скочила сама? Дали Тилбъри я е бутнал?

Господин Лиманс не е открит във вилата. Изпарил се е, ясно! Дали пък след няколко чапки алкохол, скована от срам и колебание дали да се върне при родителите си, или да остане, не е полетяла сама от скалата? Сидни не вярваше Алисия да се доведе до такова състояние. Но вярваше, че Тилбъри е притискал Алисия да се откаже от играта, преди да са я открили, или по-скоро преди да са го открили и да са го натририли от лъскавата му службица, а Сидни знаеше, че Алисия с всички сили би се противопоставила на това. Не може да не са се скарали. Ако Тилбъри се опитва чрез нейната смърт да се измъкне, то трябва да знае, че е безнадеждно. Сидни злорадо и безжалостно прехвърляше в ума си множеството капани по пътя на Тилбъри: отпечатъци от пръстите му, оставени из цялата къща, описание на неговата външност от жителите на Лансинг, периодичното му отсъствие от Лондон в почивните дни от известно време, и най-лошото: опитът да изчисти вилата от всякакви документи и вещи, идентифициращи обитателите. Щом като не е намерена дамската й чанта, изглежда Тилбъри е бил там снощи, но какъв ли страх го е подгонил, че да постъпи така глупаво и да избяга! Сидни се чудеше дали се е прибрал в Лондон, дали днес се е явил на работа, както обикновено. Тилбъри може да е бил малко нервен днес, но е бил свободен и извън подозрение! Сидни погледна часовника си. Беше четири и десет. След около час Тилбъри ще се отправи към жилището си на улица „Слоун“, ако полицията не е влязла в дирите му до тогава, но защо ли да бързат? А можеше да се предположи, че никога няма да открият следите му ако Васили, Инес и Карпи вземеха решение да мълчат.

Качвайки се на влака, Сидни прокле Тилбъри. Каквото и да се е случило в Лансинг, тази мръсотия е негово дело. Изведнъж го обзе радостно чувство, че отива в Лондон. Може би ще закъснее за Скотланд Ярд, но малко. Във влака кроеше и прекрояваше разни планове. Главата му гъмжеше от идеи: като облаци, струпващи се ненадейно, и ненадейно издухвани. Прекрасно е това кроене и пречертаване! Мислите му проблясваха като светкавици през мъглявината на виденията му.

Планът, на който се спря, не беше съвсем безопасен, но какво е един план — малко дързост е нужна в ден като този, размишляваше Сидни. Чувстваше, че изгледите за успех са девет към десет, но само

ако действа незабавно и извърши каквото си е наумил без никакво колебание. Ако някой, или нещо му попречеше преди да е започнал, също нищо не го заплашваше. Но ако бъде възпрепятстван по време на изпълнението, тогава можеше да си го запише в графата лош късмет.

Пристигна в Лондон около пет и двацет и се качи на автобус за Кенсингтън, от спирката на улица „Ливърпул“. В Найтсбридж се отби в един магазин и нехайно купи шише с таблетки — приспивателно „Дормър“, все едно случайно го е зърнал сред изложените лекарства. Може би не беше достатъчно силно, но по-добро не можеше да намери без рецепта, дано Тилбъри да има нещо по-силно! В аптеката бе оживено и Сидни се надяваше, че никой няма да го запомни. Искаше му се да вярва, че ще се спазарят с Тилбъри и няма да се наложи да му реже вените, ако в аптечката му няма нищо по-силно. Не беше много сигурен, че би могъл да го стори.

Около шест часа той пристигна на улица „Слоун“ и се заоглежда за номера. Не особено голяма четириетажна сграда, с две симетрично разположени каменни колони от двете страни на вратата. На таблото за звънциите имаше пет имена, едно от които бе Е. С. Тилбъри. Сидни отстъпи на платното — да види дали оня франт не се задава отнякъде, никакъв го нямаше. Натисна звънеца.

Изчака доста дълго време, оня не отговаряше.

Отново натисна звънеца, два пъти, настойчиво.

Най-после се чу сигнала за вратата и той влезе в блестящо и богато украсено фойе, с персийска пътека на стълбите. Полицията може вече да е при него, тогава просто е наминал да види Тилбъри заради приказките, които се носят. Хапчетата бяха скрити от чужди погледи във вътрешния джоб на сакото му.

Тилбъри се надвеси от перилата на площадката:

— Ей, кой е?

— Аз съм. Сидни — каза той мило.

Тилбъри живееше на третия етаж.

— Добър вечер, Едуард — продължи Сидни.

Една жена с куче се подаде от вратата на втория етаж, погледна към Сидни и заслиза по стълбите. Лош късмет, помисли Сидни.

Тилбъри изпъна гръб и отстъпи назад. Вратата на апартамента зад него беше отворена. Изглеждаше уплашен и стъписан: ако не е пиян, сигурно е в ужасно психическо състояние, реши Сидни. Сакото

му беше разкопчано, яката на ризата също, връзката разхлабена и провиснала.

— Имате ли малко време? — попита Сидни.

— Да, струва ми се. Боже мой, да, разбира се. Всъщност, и аз исках да говоря с вас — Тилбъри се олюля като влизаше навътре, не беше висок на ръст.

Сидни го последва в дневната, безупречно чиста и стилно обзаведена, с ориенталски килим, книги, лампи върху масичките — приличаше на музей „Виктория и Албърт“. Сред сиво-черния мрамор на камината с вкус бе подредено огнище от въглища, което надали щеше да бъде запалено някога. Недопита чаша с уиски на масичката и пепелник с около дузина фасове допълваха интериора.

— Разбира се, знаете за Алисия — каза Тилбъри и посочи зеленото сатенено канапе.

— Не.

Тилбъри го погледна притеснен, тръгна към чашата си, но се спря и разпери ръце:

— Аз, извинете... — Стегна връзката си и оправи яката около възпълничкия си врат. — Върнах се днес от работа в три, не можех да издържам повече. Простете, малко съм пийнал.

— О, не бива да говорите така — каза Сидни. Беше на три метра от Тилбъри.

Тилбъри посегна към чашата.

— О, извинявайте, искате ли да пийнете нещо?

— Не — промълви Сидни със слаба усмивка. — Пийте си.

Тилбъри взе чашата си.

— Простете, естествено бихте искали някакво обяснение. Свършен съм, почти, снощи. Виждате ли, снощи... — повдигна очи към Сидни. — Аз хукнах след нея в нощта. Тя беше в окаяно състояние и аз се опитах да я накарам да замине при родителите си. Искам да кажа, много пъти преди това съм опитвал. Беше изпила твърде голямо количество алкохол, преди да се прибера. Толкова беше разстроена. Нещо се било случило, но не искаше да ми каже какво. Изхвъркна навън. За малко изчезна от погледа ми в тъмното, беше на пътя, който върви успоредно на брега. Настигнах я веднъж, даже я хванах за ръката, но тя се отскубна. Продължи да тича и се хвърли от скалата, преди да успея да направя каквото и да било — свободната му

ръка се отпусна след последната дума, съвсем безжизнена, а той погледна към Сидни.

Сидни не знаеше дали да му вярва. Ако я е държал за ръка, защо я е изпуснал? Защото е искал. Или цялата тази история е само за прикритие на истинското деяние?

— Не зная какво ще си помислят за мен в службата — измърмори Тилбъри, разхлаби връзката си и отпи от чашата.

Службата му, разбира се, бе от първостепенно значение.

— Е, значи снощи избягахте! — каза Сидни.

— Аааа...

— О, разбирам, изчистихте вашите следи от къщата.

— Не бях на себе си. Сигурно не трябваше да постъпвам така, но не знаех какво върша! — очите на Тилбъри просеха одобрение, или милост.

— Още не са ви разпитвали в полицията, нали?

— Не, надявам се да не стигнат до мен. Ужасно съжалявам за случилото се, повярвайте, обичах Алисия. Никога не съм й желал злото, напротив, опитвах се да я убедя, че ви създаваме неприятности. Това се отнася по-скоро до нея, защото не искаше и да чуе, че трябва да отиде при семейството си. Нямам вина за смъртта на Алисия. Ако можех, бих я спасил. Но както стоят нещата сега, ако бъда въвличен в тази история, само ще съсипя кариерата си, без никаква полза. Разбирате ли? — и розовите очички погледнаха Сидни.

— О, не мисля, че ще бъдете въвличени.

Тилбъри отпрати очи към него, озадачен, невярващ. Изтощението бе избило в малки подпухнали торбички под очите му, предупреждаващи за белезите на средната възраст, ако „би останал жив до тогава“. Тилбъри беше блед, челото лъщеше от ситни капчици пот. Отиде до барчето в ъгъла на стаята и напълня чашата си.

— Някой друг знае ли за вас двамата с Алисия? — попита Сидни.

— Не съм сигурен — отговори Тилбъри и погледна Сидни през рамо.

— Някои може и да подозират, но не биха казали нищо.

— Нуждаете се от успокоително, Тилбъри, сложете в чашата си едно-две хапчета.

— Какво? — Тилбъри се извърна заедно с чашата.

— Приспивателно, имате ли?

Едуард се усмихна глуповато:

— Да, но нямам нужда. Вземам по едно преди сън. Не ми помогна много миналата нощ.

— Хайде, опитайте сега, настоявам да вземете едно — каза Сидни и се придвижи към него.

Тилбъри не знаеше как да се държи. Отстъпи встрани, а Сидни се приближаваше.

— Къде са? В банята ли? Донесете ги — нареди Сидни.

— Добре — Тилбъри тръгна послушно — но не се нуждае от тях в момента.

— Напротив, нуждаете се — настоя Сидни, следвайки го.

Вече в банята, Тилбъри отвори шкафчето, поколеба се и отговори:

— Май съм взел последното снощи — и затвори вратичката.

Сидни я отвори отново и видя три или четири пластмасови опаковки с хапчета, сред множество малки шишенца. Едната, с жълти хапчета, вдъхваше надежда, защото беше най-отпред.

— Това не са ли хапчета за сън? — попита той и я взе.

— Не — каза Тилбъри, но така, че у Сидни не остана съмнение за противното.

Сидни го изгледа.

— А, да, приспивателно е — усмихна се Тилбъри, изплашен и гузен.

Сидни изтърси едно хапче в шепата си и я протегна към него:

— Нуждаете се от това хапче.

— О, не — Тилбъри поклати глава.

— Грабвай го, иначе ще станеш на пихтия!

Треперещ, Тилбъри го взе от дланта му и го изпи с глътка от чашата си.

— Още едно. Две е по-добре от едно.

Тилбъри се възпротиви за второто хапче, но Сидни го поднесе по-близо, пръстите му подпряха гърдите на Тилбъри, който го пое и преглътна.

— Ето така. Ще се почувствате по-добре, много по-добре е за вас от уискито — Сидни излезе от банята с опаковката в ръка.

Тилбъри се върна в дневната.

— Седнете — каза Сидни.

Тилбъри бе отправил поглед към телефона. Сидни стоеше между него и апарата. Тилбъри се обърна назад и побягна към вратата. Сидни го хвана преди да я стигне и го метна назад толкова силно, че сам се изненада като чу вратът на Тилбъри да изпуква.

— Виждате ли колко сте нервен? Веднага да вземете още две — Сидни застана пред вратата и му подаде още две хапчета върху дланта си.

Тилбъри го гледаше свъсено.

— Хайде, без щуротии — продължи Сидни.

Тогава Тилбъри сви рамене и отвърна привидно спокойно:

— Освен да повърна, друго няма да постигнете — и ги взе от дланта на Сидни.

— Ето, седнете на канапето.

Отне му минута, докато прекоси стаята — бавно, разтеглено, като че изтъкваше доводи за и против при всяка крачка. Взе чашата от масичката, вдигна очи към Сидни, който го следваше, и глътна хапчетата. Седна на канапето, примирен и някак развеселен.

Сидни повдигна опаковката, за да види още колко хапчета остават, около трийсет, прецени той, а в това време оня се спусна залитайки към телефона. Сидни го сграбчи за ръката, изви я, после остави слушалката обратно на вилката.

— Полицията няма да ни оправи... — каза Сидни и завлече Тилбъри на канапето. Искаше да го размаже като муха, но осъзнаваше, че не трябва. Помнеше също, че остави отпечатъци от пръстите си върху телефона, но след малко щеше да го използва.

— Сядай — нареди Сидни.

Тилбъри тромаво седна на канапето.

Сидни донесе от барчето инкрустирана стъклена купичка с бисквити.

— Да си подсладиш душичката — страхуваше се, че оня може да повърне.

Тилбъри си взе пълна шепа, сякаш можеха да му помогнат.

Сидни седна и замълча, а уплахата видимо превземаше Тилбъри.

— Чудя се какво се опитвате да направите — Тилбъри измърмори с нещо като безгрижна усмивка.

— Не се тревожете. Знаете, ще трябва да ИЗПИЕТЕ и тези — ласкаво каза Сидни и отсипа още хапчета. — Хайде, едно по едно, бавно — той му подаде хапче и отиде до барчето за сода. Наля малко в чашата и му я подаде.

Тилбъри ги изпи.

— Зна... а-а..., че ще пооовъ...

Телефонът иззвъня.

Сидни го изключи от вниманието си, а Тилбъри май не го чу, но най-после престана да звъни. Тилбъри се мъчеше да се изправи и да задържи очите си отворени. Сидни изсипа в шепата си още хапчета и му ги предложи, но Тилбъри не го и погледна; Сидни стисна гърлото му, не много здраво, но точно където трябва, Тилбъри зяпна да поеме въздух и Сидни отпусна пръсти.

— Не крещи. Ако влезе някой, ще му обясня, че поглъщаш тези хапчета, защото си блъснал Алисия от скалата. Разбираш ли? Ами да, естествено, разбираш.

— Нито едно повече не вземам — каза Едуард, удари ръката на Сидни и хапчетата изхвърчаха от шепата му.

Сидни отново го стисна за гърлото, нанесе му лек удар по носа, във всеки случай не толкова силен, че да причини кръвене.

— Не блъсна ли ти Алисия? Не я ли блъсна ти?

— Не — гласът му така трепереше, невъзможно беше да се разбере дали лъже.

— Няма кой да ти помогне, затова, проклетнико, по-добре изпий тези хапчета — продължи Сидни, без да отпуска гърлото му, като внимаваше да не остави синини. — Хайде, ритни петалата, направи го сам. Ще бъде най-лесно. Ще бъде най-достойно. Споразумение за самоубийство между двама влюбени. Или искаш да кажа на всички, че ти си я бутнал от скалата, това ли искаш? Дошъл съм към шест и петнайсет, заварил съм те вече погълнал доста от тези хапчета, казал си ми: „Защото блъснах Алисия“.

Две неща даваха сила на Сидни: той вярваше, че Тилбъри е причинил смъртта на Алисия и беше сигурен, че няма да се наложи да му реже вените, лекарството не беше невинно. Той стовари Тилбъри на канапето.

Едуард отскочи и замря, ръцете му увиснаха. Вдигна очи — бе се завърнал страхът. Изви се, изхвърли се от канапето, падна на пода.

Сидни го вдигна с лекота, като голяма кукла, подпря го в ъгъла на канапето, държеше го здраво за рамото и ръката.

Тилбъри вече не се съпротивляваше. Очите му се превръщаха в стъклени топчета. Сидни отмери по часовника си четири минути, след това изтърси още няколко хапчета от опаковката, а Тилбъри ги взе като в просъница, без да му е ясно какво прави. Задави се веднъж, но не изплю хапчетата.

— Добро момче — нежно промълви Сидни.

След още шест-седем минути бе останала само една таблетка, Тилбъри беше изпил другите една по една, вземаше ги от ръката на Сидни и бавно ги поставяше в уста, като полузаспало дете, или птиче. Най-послед се отпусна, сви се, изхлузи се настрани — с леко отворени клепачи и зинала уста, като че иска нещо да каже, но няма сили. Щом Тилбъри замря съвсем и очите му се затвориха, Сидни огледа пода, за да прибере разпилените таблетки. Намери третата под канапето. Измъкна я оттам и сложи всичките три в чашата на Тилбъри, имаше останала течност.

Той бе вече тъй унесен, че Сидни успя да излее едва малко от уискито в устата му, разтече се по брадата. Вдигна краката му на канапето, извади безупречно сгънатата кърпичка от джобчето на самото му, обърса с нея отпечатъците от пръстите си по чашата на Тилбъри, хвана я за ръба през кърпичката и притисна палеца и пръстите на Тилбъри до стъклото. Същото действие извърши и с шишето за сода, и с опаковката от приспивателното. Отиде в банята, изчисти отпечатъците си от вратичката на шкафчето, а след като приключи, отиде до телефона и се обади в Скотланд Ярд.

Помоли за инспектор Хил.

— Инспектор Хил, съжалявам, но ме задържаха — заговори Сидни измъчено. — Търсиха ме днес по телефона много хора, други пък дойдоха вкъщи. Сигурен съм, че ме разбирате. Току-що пристигнах в Лондон и ще бъда при вас след малко.

Не можеше да се каже, че инспектор Хил е раздразнен.

Сидни избърса телефона и го понесе към Тилбъри, но кабелът не стигна. Върна го на място с помощта на Едуардовата кърпичка, взе слушалката и я остави да лежи на бюрото, а смачканата на топка кърпичка — на масичката, до чашата с питието. Естествено, за да се измъкне оттук, трябваше да мине през вратите, но реши да не чисти

дръжките, защото щеше да изглежда подозрително, известно е, че преливат от размазани отпечатьци, Сидни ЗНАЕШЕ това!

Излезе от жилището. Ще изхвърли шишенцето с приспивателно в някоя кофа за боклук, или в уличен канал, но не в квартала.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

На път за Скотланд Ярд, в таксито, което той предвидливо взе от „Хайд парк“ вместо от улица „Слоун“ или „Найтсбридж“, Сидни осъзна, че не бе запечатвал в себе си чувствата на убиеца по време на убийството. Бе забравил да мисли за себе си. Но убийството още не е факт, още „тече“. Тилбъри е още жив и може да остане жив, ако някой го намери до час и стомахът му бъде промит. Това отложено състрадание ли е, отсъствие на нещо? Сидни разсъждаваше сега, но в оня момент не мислеше нищо подобно. Не, действието му бе лишено от разум — брутално възмездие за бягството на измамника Тилбъри, изоставил Алисия умираща или умряла.

Таксито спря и Сидни плати.

Постовият го пусна, друг полицаи го поведе вътре в сградата, до стаята на инспектор Хил на втория етаж.

При инспектора имаше двама цивилни, които останаха, макар неговото внимание да бе изцяло насочено към Сидни.

— А, господин Бартълби, добър вечер. Седнете, ако обичате — телефонът иззвъня. — Отлично! Добре, намерете го и го доведете — затвори телефона, поглади косата си с ръка и се обърна към Сидни. — Вече имаме напредък. Наистина съжалявам за вашата съпруга. Установихме самоличността днес следобед без сянка от съмнение.

— Зная. Знаех — каза Сидни.

— Знаел сте?

Разбрах веднага, щом видях снимката във вестника.

— За протокола е нужно да ни кажете къде сте били в сряда вечерта.

— У дома, цяла вечер и цяла нощ.

— Можете ли да го докажете, ако се наложи.

Сидни се замисли.

— Не.

— Е, може и да не потрябва. Издирваме мъжа, с когото вашата съпруга е била, въпросният Ерик Лиманс. Имаме чудесно описание на

външността му. Името Едуард Тилбъри говори ли ви нещо?

— Да — каза Сидни.

— Какво?

Сидни хвърли поглед към слушащите с явно внимание мъже от лявата му страна, единият на средна възраст, другият по-млад.

— От миналия петък зная, че жена ми е с него, но исках да ѝ дам възможност сама да се върне. Затова замълчах пред полицаите.

— А как разбрахте?

— Видях ги в Брайтън. Тогава не знаех името му, но го научих по-късно.

— Как, ако ми разрешите да попитам?

Сидни знаеше, че полицията е чула името на Тилбъри от Инес и Карпи.

— Попитах едни приятелки в Лондон — Инес Хагърд и Карпи Дън.

— Ние току-що говорихме с тях. През цялото време ли са знаели? — попита инспекторът, сбърчил вежди.

— Не, мисля, че след като аз го видях. Аз им го описах. И ако някой е виновен за премълчаването на факта, то това съм аз, аз ги помолих да не казват. Не съм споделил с тях, че съм видял жена си и Тилбъри, но си спомних, че той я ухажваше веднъж, когато се бяхме събрали у тях. Не знаех как се казва, но помнех как изглежда.

— Разбирам. Тилбъри ще бъде доведен тук тази вечер.

Сидни се чудеше дали да каже на инспектора за писмото и телеграмата, които бе изпратил на Алисия. Тя може да ги е унищожила. Тилбъри нищо не каза за тях. Но бе възможно телеграмата и да се появи, защото в пощата се пазеше копие за известно време. Ако се намеси капризният пръст на съдбата и полицията реши, че Тилбъри не е действащо лице в пиесата от нощта на убийството, то дали нямаше да погледнат на телеграмата като на негов хитър ход: изпратил телеграмата в сряда сутринта, метнал се на влака и отишъл в Брайтън, после в Лансинг — бутнал Алисия от ръба на скалата в пристъп на дива ревност, изчистил дома от вещите на Тилбъри, за да изглежда, че е избягал след като я е убил, после се прибрал. Сидни запримига. Такова нещо не може да се случи. Не ставаше дори за измислените му фабули.

— Предполагам, че сте говорили с родителите на жена ми — каза Сидни, нарушавайки краткото мълчание в стаята.

— Да, днес около обед. Уточнявахме самоличността, питахме дали дъщеря им има рожден белег от вътрешната страна на ръката.

Сидни познаваше белега: петно с цвят на ягода, което Алисия винаги оприличаваше на миниатюрна карта на Франция. Отново си помисли, че сигурно е обезобразена до неузнаваемост.

— Къде е тя сега?

— След аутопсията ще изпратим тялото в Кент — отвърна Хил и вдигна телефонната слушалка още при първия звън.

— О, тогава влезте, разбира се. И ми се обадете — той върна слушалката на място. — В жилището на Тилбъри телефонът е оставен отворен, свети навсякъде, а той не отваря вратата. Интересно.

Сидни мълчеше.

— Къде точно видяхте жена си в Брайтън? — попита инспектор Хил.

— Стоях на гарата, за да видя Тилбъри, или някой, който прилича на него — отговори Сидни.

Разказа как е проследил Тилбъри до мястото, където беше срещнал Алисия, а косата ѝ бе станала червена, как е обхождал градовете на запад от Брайтън и как я беше открил в Ангмъринг чрез тамошната поща:

— Смятах, че нейното завръщане е само въпрос на време, не исках да се чувства неловко, когато всичко излезе наяве.

— И ние ги открихме в Ангмъринг — каза единият от служителите, стоящ отляво на Сидни.

— Но едва днес — каза инспектор Хил с бледа усмивка и вдигна слушалката на телефона. — Съжалявам, не мога да говоря сега Майкъл, очаквам разговор и линията ми трябва свободна — едва затворил, разнесе се телефонен звън: — О, да, съгласен съм. Така е. Ще се видим.

Инспекторът затвори телефона и набра някакъв номер.

— Инспектор Хил се обажда. Трябва ми кола, веднага! Тилбъри се е нагълтал с хапчета в апартамента си. Чакат лекар. Трябва и ние да отидем, струва ми се.

Всички се раздвижиха, взеха си шапките, шлиферите, долу вече ги чакаше черна кола.

Във фойето на сградата, където живееше Тилбъри, имаше двама души, и още няколко на площадката пред неговото жилище, чиято врата беше затворена. Сидни веднага позна жената от долния етаж, която беше го зърнала, но този път тя не го удостои с внимание. Хил почука и вратата се отвори. Сидни влезе след него, заедно с другите двама.

Тилбъри беше все още на канапето, с една дълга тръба в устата, водеща към сива емайлирана тенджерка на пода. Лицето му бе бяло и застинало.

— Не изваждаме много — обясни докторът на Хил.

— Смъртоносна ли е дозата, как мислите? — попита инспектор Хил.

— Зависи колко е погълнал — отвърна лекарят и взе пластмасовата опаковка, в която беше останало едно хапче.

Инспекторът заразглежда флакона, прочете надписа, включващ името на доктора, аптеката и указание: „едно-две при нужда“. Отвори го, помириша. Постава го отново на масичката.

— Повече нищо не излиза — каза лекарят и извади тръбата от гърлото на Тилбъри. — Сега, в болницата! — тръгна към телефона.

Хил погледна часовника си и смръщи лице:

— Не се знае кога Тилбъри ще е в състояние да говори. Господин Бартълби, можете ли да останете тази вечер в Лондон? Бихме желали да поговорим с вас, ако Тилбъри дойде на себе си. Освен ако не предпочитате да се приберете и да се върнете утре.

— Не. Ще остана — каза Сидни.

— Моля да ни се обадите по телефона утре, между девет и десет.

— Добре — Сидни се сбогува с представителите на Скотланд Ярд и излезе.

Жената, която го бе видяла я нямаше отвън на площадката, но двамата мъже бяха все още там.

— Как е той? Жив ли е още? — попита единият от мъжете.

Чули са за свръхдозата очевидно.

— Да, жив е — отвърна Сидни и съобщението бе предадено на други двама, чакащи долу във фойето.

Сидни се обади на Инес и Карпи от първата телефонна будка, която се изпречи на пътя му. Той решително отказваше да остане сам със себе си, а те двете бяха точно хората, от които имаше нужда.

— Сидни, скъпи, в Лондон ли си? — попита Инес.

Тя каза, че ще се радват да го видят, били сами, но телефонът не спирал да звъни цяла вечер.

Не бяха съвсем сами и Сидни разбра това веднага, щом таксито влезе в тяхната сляпа уличка. Навел глава, Алекс Полк-Фаради се отдалечаваше от дома им, макар Сидни да беше сигурен, че е видял и таксито, и него самия, защото в такива задънени улички коли не влизаха често. Алекс бягаше от него.

— Сидни, влизай, скъпи — започна Инес още на вратата.

Двете жени го прегърнаха сдържано и изразиха съчувствието си поради загубата на Алисия. Дадоха му чаша уиски, което Карпи изтичала да купи специално за него, и въпросите заваляха. Видял ли е Тилбъри? Какво са правили полицаите при него?

— Оттам идвам — каза Сидни. — Погълнал е свръхдоза седативи, закараха го в болница.

— Какво?! — това беше Карпи. — Обзалагам се, че той е блъснал Алисия от скалата, кучи син! Мислиш ли, че е той?

— Не зная — отвърна Сидни.

— Дали дозата е смъртоносна?

— И това не зная.

— Измел се е с всичките си партушини — вметна Инес. — Даже тефтерчето на Алисия е изчезнало. Не са го намерили. Няма нищо чудно, че се е опитал да свърши със себе си, защото е виновен.

Безсловесие и треска измъчваха Сидни, дори и след уискито. Карпи щедро му доля чашата.

— Мога ли да пренощувам у вас? — попита той. — Утре рано сутринта трябва да отида в полицията.

— Разбира се, Сид. Ял ли си нещо? — на свой ред попита Карпи и стана. — Ние не сме, до преди малко имахме гост.

— Твоето старо другарче Алекс — каза Инес. — Знаех, че ще се измъкне, щом чуе, че идваш. Не ни се наложи да го отпращаме.

Сидни леко се усмихна, загубил всякакъв интерес към приказките за Алекс. Серията няма да продължи след шестия епизод, помисли си той. Но тогава осъзна, че би могъл да пише и сам, или поне да си направи труда да опита.

— Знаеш ли, започна да пее друга песен — каза Инес. — Сега ти не си убиец на жена си, а просто смахнат.

— Като че ли той не е — обади се Карпи от кухнята, отделена с преграда от дневната.

— Божичко, не бива да си правим такива шеги. Бедничката Алисия май не е била в нормално състояние. Да не се прибере толкова време!

— Не казахме на Алекс, че знаем от една седмица за Тилбъри — провикна се Карпи, за да заглуши шума от течащата вода. — Това щеше да го вбеси още повече — чуваше се чуруликацията ѝ гласец.

— Аз обясних на полицаите, че съм знаел за него.

— Ние също, днес — добави Инес. — Надявам се да не се сърдиш, Сид. Алисия...

— Не, не се сърдя. Нека говорим за нещо друго. Продадох „Големите планове“ миналата седмица — съобщи той, но някак печално.

Последваха поздравления като за случая и допълване на чашите.

Вечерята беше вкусна, но Сидни хапна малко. Много скоро след това момичетата му пожелаха лека нощ и го оставиха на канапето, а тяхното тихичко бърборене, долитащо от горния етаж, го приспа.

Пригответленията за закуската на децата го събудиха. Беше осем без четвърт. Мисълта за Тилбъри го прободеше: ако е оживял, сигурно в тази минута говори. Разбира се, полицаите не знаеха къде е пренощувал, за да го потърсят. Сидни изпи само чаша кафе и портокалов сок.

— Какво искат от теб още? — попита Карпи.

— Сигурно искат да говоря с Тилбъри.

Инес едва не изпусна чинията, обърна се да погледне Сидни:

— Божичко, може и да е умрял, нали!? Знаеш ли в коя болница са го закарали?

— Не — нямаше да се обади, за да пита как е, дори да знаеше, помисли си Сидни.

Дали Тилбъри е „оплескал“ всичко? Каква ли присъда може да очаква човек, насиллил друг да погълне смъртоносна доза? Като за убийство, разбира се. А дали пък оживелият Тилбъри няма да се прояви необикновено, невероятно благороден човек и няма да каже нищо на полицаите за посещението на Сидни Бартълби. Дали Тилбъри би опитал да изкупи вината си по този начин? Ако пишеше разказ за това, мислеше Сидни, щеше ли да представи Тилбъри чак толкова

благороден? Не, не и щом не е имало намек за благородство преди това, а Сидни не бе видял нещо подобно у Тилбъри. Този час, докато стане девет, бе изпълнен с болезнено напрежение, разведрявано с глътки уиски, което Карпи настойчиво му предлагаше.

Инес бе извела децата на разходка. Сидни не можеше да преодолее нежеланието си да включи радиото, за да чуе новините, а и хлапетата не бяха се сетили да го сторят.

Сидни позвъни в Скотланд Ярд. Инспектор Хил не беше се явил на работа, но служителят, на когото го прехвърлиха, му събщи, че Едуард Тилбъри е починал около четири сутринта.

— Сърцето му не издържа — каза гласът. — В такива случаи всичко зависи от сърцето — човекът вероятно мислеше, че говори на негов близък. — Инспектор Хил ще бъде тук всяка минута.

— Какво ти казаха? — попита Карпи от кухнята.

— Тилбъри е починал през нощта — отвърна Сидни.

Карпи се появи с парцал в ръка:

— Боже милостиви, Исусе Христе, наистина смъртоносна доза. Изглежда, че той е бутнал Алисия, нали?

— Не зная — промълви Сидни — и не мисля, че има голямо значение. Представям си каква тревога е изживял да не загуби работата си, не смяташ ли?

— О, да, прав си. Говорих с Васили около шест. Чудя се дали той знае вече.

Думите едва достигаха до Сидни. Мислеше си, че трябва да говори със Снийзъмови.

— Може ли да позвъня до Кент? Ще платя.

— Разбира се, Сид. На родителите на Алисия, нали?

Сидни потвърди с поклащане на глава и се зае с разговора. Трябваше да вземе номера от информацията, защото не можа да си го спомни. Карпи го остави сам. Отговори някой от прислугата и Сидни помоли за госпожа Снийзъм.

— Секунда, да видя дали е свободна.

Сидни чака повече от минута. Най-после госпожа Снийзъм се обади:

— Ало?

— Здравейте, госпожо Снийзъм. Сидни е. Искам да ви кажа колко ми е мъчно за Алисия. Аз съм...

— О, Сидни... — гласът ѝ предателски пресекна, но тя бързо го овладя и продължи — на всички ни е мъчно. Нямах никаква представа за това, което става. Никой не знаеше. Дори и ти, нали?

— Не — отговори Сидни. — Съжалявам, че всичко свърши по този начин.

Сидни искрено страдаше, а студенината на госпожа Снийзъм, единствената ѝ черта, с която я познаваше, изглеждаше по-човешка и истинска от всичко, изпречило се на пътя му в безкрайните дни напоследък.

— Едуард Тилбъри е починал. Научих преди няколко минути. Взел е свръхдоза приспивателно.

— О, небеса! Боже мили! Каква е тази трагедия, като пиеса! Не мога да се отърва от мисълта, че Алисия няма нищо общо с това. Струва ми се фалшиво. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да, да! — сякаш и убийството на Тилбъри не бе истинско, защото така или иначе, той и сам можеше да го направи, ако загубеше работата си, а това беше повече от сигурно.

— Сидни, ще ми позволиш ли да отбележа колко си бил търпелив? Търпелив с нашата своенравна дъщеря, довела се до ръба на смъртта, до крайния предел, отвъд който няма път? Зная, не е лесно да говорим сега, но ти ела да ни видиш някой ден. Съобщи ни, когато решиш.

— Непременно. Непременно ще дойда — отговори той, благодарен на госпожа Снийзъм, че сложи точка на този невероятен разговор. — Поздравете от мен господин Снийзъм.

— О, Господи! Погребението! Опелото ще бъде утре в одинайсет, Сидни. Тук в малката църква.

— Благодаря, госпожо Снийзъм, ще бъда там.

— Ела утре у нас — гласът ѝ потрепери.

Свърши! Сидни изтри чело и измъкна от джоба си две монети за телефонния разговор.

На стълбите горе се появи Карпи.

— Тръгвам за Скотланд Ярд — обясни ѝ Сидни. — Благодаря за всичко, Карпи. И за самобръсначката също. — Сидни беше се избръснал с тоалетен сапун и самобръсначка, която беше на една от тях двете — Инес или Карпи.

— Ще минеш ли по-късно да се видиш с Инес! Обади се.

— Ще ви се обадя по телефона — обеща Сидни. Не знаеше какво му е приготвил инспектор Хил, а окажеше ли се на свобода, искаше му се да се прибере и да поразмисли над работите си: къщата, живота...

Сидни пресрещна Карпи по средата на стълбите и я целуна по бузата:

— Благодаря ви, че сте такива добри приятели, най-добрите на света.

— О, Сид, обичаме те. Ще си останеш в нашия списък на известни личности. А „Големите планове“ ще бъде най-продаваната книга.

Инспектор Хил срещна Сидни в коридора пред стаята си и се усмихна приветливо.

— Съжалявам за закъснението. Но трябваше да дойда с една госпожа, а тя малко се забави. Една жена, която мисли, че ви е видяла да влизате в жилището на Тилбъри миналата вечер. Към шест? — инспекторът се вглеждаше в Сидни и чакаше.

Сидни усети, че реакцията му беше възможно най-умерената — само „О-о“, което нито признаваше, нито отричаше, но не издаваше паника.

Пълничката, около четиридесет и пет годишна жена, онази с кучето, сега седеше в стаята на инспектора.

— Здравейте — каза Сидни.

— Здравейте — отвърна тя. — Да, този е мъжът, когото видях.

— Господин Тилбъри ви е пуснал да влезете — добави инспектор Хил, любезно все още. — Господин Тилбъри се е прибрал към шест, нали?

— Да, вярно е — отговори Сидни.

— Затова ли закъсняхте малко вчера?

— Да.

— Това е всичко, госпожо Хармън — каза инспекторът. — Благодаря ви, че се отзовахте. Ако искате, някой от шофьорите ни ще ви върне обратно.

Госпожа Хармън се изправи:

— Не, благодаря, инспекторе. Имам да свърша нещо наблизко, после няма да ме затрудни, ако взема автобуса — тя погледна Сидни още веднъж, кимна за довиждане и излезе, галантно изпратена до коридора от инспектора.

— Защо сте ходили при Тилбъри? — попита той веднага, щом затвори вратата след себе си.

— Исках да науча истината, можеше и да ми каже какво се е случило с Алисия в действителност.

— Седнете, господин Бартълби.

Сидни седна.

Инспектор Хил също седна, зад бюрото си.

— И какво ви каза Тилбъри?

А ако Тилбъри не е мъртъв? Ами ако мъжът, който му предаде, че е починал, просто е получил заповед да съобщи за смъртта на Тилбъри, което полицията по-късно щеше да нарече грешка, само и само да чуят неговата версия?

— Каза ми, че Алисия била много разстроена в сряда вечерта. Изчезнала навън и Тилбъри се опитал да я настигне. Спомена още, че се отправила към скалите край морето, бягала по пътя, минаващ край морето. Не успял да я хване, за да я спре и да не се хвърли от скалата.

— Повярвахте ли му?

Сидни замълча за миг:

— Да, повярвах му.

Инспектор Хил напрегнато се вглеждаше в него.

— Очаквахте ли Тилбъри да направи чистосърдечна изповед пред вас, или да признае, че той е блъснал Алисия?

— Не. Исках да науча истината, това е всичко. Предположих, че трябва да знае, защото е бил там.

Изпитателният поглед на инспектора все още мълчаливо го изучаваше.

— Колко време останахте в жилището му?

— Десет минути. Може би петнайсет.

— Обаждахте ли ми се от там?

— Да — отвърна Сидни, въпреки че не искаше да признава, но ако беше звънял от външна кабинка, операторът от Скотланд Ярд трябваше да чуе сигнала за включване и дрънченето на падащите монети, и СЛУЧАЙНО да запомни всичко това. Както и да е, вече отговори.

— В какво настроение беше Тилбъри? Изненада ли се, че ви вижда?

„Може би госпожа Хармън им е разказала“ — помисли Сидни.

— Да, като че ли отначало се изплаши. Много пиеше. Сподели, след като ми разказа какво се е случило, че се страхува да не загуби работата си, ако историята излезе наяве, а разбира се той знаеше, че тя ще излезе — Сидни усещаше, че няма вид на виновен, защото не изпитваше вина. Във всеки случай изглеждаше много по-малко виновен, отколкото когато говореше за изчезването на Алисия в началото. Може би това се дължи на придобития опит.

Инспектор Хил стисна устни и наподобя сдържана усмивка.

— Нищо ли не спомена за таблетките, искаше ли да сложи край на живота си?

— Не.

— А вие заплашихте ли го? Казахте ли, че ще осведомите неговия началник?

— Не. Бях сигурен, че всичко ще се разбере и без моя помощ.

— Разбирам. А защо вчера не споменахте за посещенията си при Тилбъри?

— Е, щях да го направя накрая, но си мислех, че ще го доведете тук. Искан да направя сравнение между това, което беше казал на мен и това, което щеше да каже на вас, ако ми бяхте позволили да го чуя, естествено.

— Мислите ли, че щеше да има разлика?

— Вероятно не. Не. Тилбъри отрече да я е блъснал. А ако е станало така наистина, никога не би признал — Сидни говореше спокойно. Беше съвсем спокоен.

— Хъм... — инспектор Хил издърпа едно чекмедже и извади кафявия бележник.

— Предполагам, че си го искате.

Сидни се изправи, за да го вземе:

— Да. Благодаря, инспекторе.

Докосвайки бележника, Сидни реши, че ще ОПИШЕ УБИЙСТВОТО на Тилбъри, докато споменът е ясен, и без това бележникът сега беше на най-безопасното място, където да изложи мислите си.

— Много любопитно бележничко. Е, добре, господин Бартълби, това е всичко за днес — инспекторът стана, заобиколи бюрото си и тръгна към него, с усмивка, загадъчна и вгълбена, която не слизаше от лицето му.

Обвинител без доказателства, помисли си Сидни, защото инспекторът сигурно бе допуснал възможността той да е насилил Тилбъри, за да погълне хапчетата.

Усещаше подозренията на инспектора като радарен лъч на рамото си, нищо друго, освен дългата ръка на закона, само дето не го държеше физически. Всъщност, ръката бе вече протегната, Сидни я стисна. Инспекторът беше дружелюбен към него — нали най-важно е отношението!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.